

Josip Pečarić
BENJAMIN TOLIĆ

JOSIP PEČARIĆ

BENJAMIN TOLIĆ

ZAGREB, 2021.

© Josip Pečarić, 2021.

KAZALO

UVOD	9
TOLIĆ VS. GENERAL IZ NATO-A	13
PREDSTAVLJANJE KNJIGE <i>TKO SMO MI? – OGLEDI O NACIJI I DRŽAVI</i>	13
PREDSTAVLJANJA KNJIGE <i>HERCEGOVAC IZ BOKE</i> ... JOSIPOVIĆEVA LJUBAV PREMA MILOŠEVIĆEVIM ZEČEVIMA	20 29
THOMPSON I SRBI KAO ZEČVI	34
PREDSTAVLJANJE KNJIGE BENJAMINA TOLIĆA "VESELE KARMINA"	38
SRBI SU MNOGO TOLERANTNIJI OD HRVATA	44
 TOLIĆ U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA	52
D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, KNJIŽEVNIK MILE BUDAK SADA I OVDJE, ZAGREB, 2005.	52
O APELU ZA OBNOVU POLITIČKIH PROCESA	52
PRIZNAJEM, HRVAT SAM! ZAGREB, 2005.	69
TKO POMAŽE MESIĆU?	69
MESIĆEVO LAŽNO SVJEDOČENJE I DILANJE TRANSKRIPTIMA JE VELEIZDAJA	76

POMAŽE LI HDZ MESIĆU?	81
ZA HRVATSKE VREDNOTE, ZAGREB, 2007.	87
KAKO JE <i>PRAVNIK MESIĆ</i> ODRŽAO PREDAVANJE IZ POVIJESTI ZA 150 AKADEMIKA U DVORANI SA STOTINU MJESTA?	87
ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.	96
PREDSTAVLJANJA KNJIGE ZA <i>HRVATSKE VREDNOTE</i>	96
PREDSTAVLJANJE KNJIGE <i>TUĐMANOVE TRI SEKUNDE</i>	101
M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA – BILO JE I TO JEDNOM U HRVATSKOJ, ZAGREB, 2008.	111
DAMIR PEŠORDA, MJESEC IZNAD SVILAJE	111
BENJAMIN TOLIĆ, LIJEVI MARŠ	119
RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, <i>ZAGREB, 2012</i>	124
INTELEKTUALNA PROSTITUCIJA	124
TUĐMANISTI I ONI DRUGI	128
RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.	134
OSMO PISMO: JESMO LI BALKANSKO PLEME?	134
DVANAESTO PISMO: RASIZAM DOMAĆIH SLUGU .	143
DUJMOVIĆ O JOSIPOVIĆU – ILI KAKO OSTATI BEZ POSLA	147
TRIJUMF TUĐMANIZMA I DOMAĆE SLUGE	153
HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.	163
OPASNA IGRA: DA, ALI ZA KOGA?	163
‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014. 170	
PREDSTAVLJANJE KNJIGE DR. SC. DAMIRA PEŠORDE „NAMETNIČKA KULTURA“	170
PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	177
THE JERUZALEM POST ODAO VELIKO PRIZNANJE THOMPSONU	177
ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ. BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	185
BENJAMIN TOLIĆ: DUH NEČISTI U JASENOVCU	185

KAKO SE DANAS BRANI DRŽAVOTVORNO	
HRVATSTVO	188
DIJANOVIĆEVA KNJIGA "HRVATSKA U ŽRVNJU JUGOSFERE" PREDSTAVLJENA U ZAGREBU	194
DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!, ZAGREB, 2015.	197
DVA HRVATSKA POGLEDA NA POZDRAV	
„ZA DOM SPREMNI“	197
OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.	204
PROPADE IM CRVENA HRVATSKA?	204
AKO SVI ŠUTE, NE ĆE SISAČKI BISKUP MSGR. VLADO KOŠIĆ	207
DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2017.	209
OPET O SRPSKO-HRVATSKOJ HRVATSKOJ	209
USTAVNOM SUDU RH JE DOMOVINSKI RAT	
ZAPRAVO "POTICANJE MRŽNJE NA TEMELJU RASNE, NACIONALNE I VJERSKE PRIPADNOSTI" ..	213
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG NARODA, ZAGREB, 2018.	218
BENJAMIN TOLIĆ, HAAŠKI DAN REPUBLIKE	218
BENJAMIN TOLIĆ, PRALJAK I SOKRAT	221
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK IV. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠE PODANIŠTVO, ZAGREB, 2018.	224
BENJAMIN TOLIĆ: POLITIČKI RAZUM	224
VRATITI HRVATSKU NARODU: PORTAL DRAGOVOLJAC.COM.	227
BENJAMIN TOLIĆ: OPSJENARSKI IGROKAZI	227
ZAVRŠNI TEKST	230
ORUŽJE I BENJAMIN TOLIĆ	230
PRILOG: H. HITREC: PUTIN KRŠI AUTORSKA PRAVA	233

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS241

UVOD

Benjamin Tolić, filozof, diplomat, publicist i kolumnist radio se u Osoju u BiH. Mati mu je ostala udovicom u Drugom svjetskom ratu. U Donjim Andrijevcima pohađao je osnovnu školu. Ondje je upoznao svoju buduću suprugu Dubravku, s kojom je poslije zajedno studirao u Zagrebu na Filozofskom fakultetu. Studirao je germanistiku i filozofiju, a Dubravka rusistiku i filozofiju. 1965. su se vjenčali. Oboje su emigrirali 1967. u Beč nakon Deklaracije o nazivu i položaju hrvatskog književnog jezika, gdje su nastavili studirati filozofiju. Vratili su se u Hrvatsku 1970. za hrvatskog proljeća. Zaposlio se je kao profesor njemačkog. Radio je po raznim školama u Zagrebu i okolici. Uređivao je *Osmojezični rječnik za njemački jezik* u LZMK.

Bio je u hrvatskoj diplomaciji tijekom 1990-ih. Hrvatski Predsjednik Franjo Tuđman imenovao ga je 30. ožujka 1995. za konzula, šefa Konzulata Republike Hrvatske u Švicarskoj konfederaciji, sa sjedištem u Zürichu. Promaknut je 22. studenog 1995. na višu diplomatsku funkciju, na dužnost generalnog konzula Republike Hrvatske u Švicarskoj Konfederaciji, sa sjedištem u Zürichu, s konzularnim područjem koje obuhvaća kantone: Zürich, Schaffhausen, Thurgau, St. Gallen, Appenzell, Zug, Schwyz, Glarus, Luzern, Nidwalden, Uri, Obwalden i Graubünden. Predsjednik

Tuđman razriješio ga je te dužnosti 15. svibnja 1998. radi odlaska na novu dužnost, a odluka je stupila na snagu 1. srpnja 1998. godine. Odlukom predsjednika RH Franje Tuđmana, postavljen je 29. srpnja 1998. za veleposlanika u Ministarstvu vanjskih poslova Republike Hrvatske, s time da je odluka stupa snagu 15. rujna 1998.

Obnašao je dužnost glavnog i odgovornog urednika hrvatske novinske agencije HINA-e. Na dužnost je postavljen za HDZ-ove vlade Zlatka Mateše 22. listopada 1998. S dužnosti je razriješen nakon što je HDZ nakon deset godina otisao s vlasti, za koaličijske vlade (SDP, HSLS, HNS i dr.) Ivice Račana 13. srpnja 2000. godine. Poslije se aktivirao u politici. 2003. kandidirao se na parlamentarnim izborima na zajedničkoj listi HIP-a i Hrvatskog bloka - pokreta za modernu Hrvatsku, 2007. na listi Jedino Hrvatska - Pokreta za Hrvatsku, a 2011. na zajedničkoj listi Akcije za bolju Hrvatsku, Hrvatske demokršćanske stranke i Jedino Hrvatska - Pokreta za Hrvatsku.

Danas piše kolumnne za Hrvatsko slovo, **hrsvijet.net**, portal Hrvatskog kulturnog vijeća, **javno.hr** (sada **dalje.com**) i druge hrv. portale. Objavio je šest knjiga, od čega knjige *Tko smo mi?*, *Sanaderova dionica* i *Kraj neovisnosti* prema Damiru Pešordi predstavljaju "nenamjernu trilogiju".

Bio je politički tajnik stranke Hrvatski blok. Danas je član stranke Jedino Hrvatska - Pokret za Hrvatsku, za čiji portal piše kolumnne. Prema svojim političkim stajalištima, drži se izvornog pravaštva Ante Starčevića i sukladno s time poziva na Savez za Hrvatsku nasuprot Savezu za Europu.

Djela

Napisao je knjige

Haški sapun: razgovori o hrvatskoj politici kako ih je od slova do slova bilježio Eugen Patak, 2002., (zbirka satiričkih kolumna koje je objavio u Hrvatskom slovu od prosinca 2000. do prosinca 2001.)

Pamet u glavi: Hrvatska u vrtlogu novoga svjetskog poretku, 2003., izdavač: Hrvatski blok

Tko smo mi?: ogled o naciji i državi, 2007.,

Sanaderova dionica, 2009.,

Kraj neovisnosti, 2011. (73 kolumnne koje je objavio u "Hrvatskome slovu" od 29. siječnja 2010. do 17. lipnja 2011.), kolumnne su po formi mikroeseji koji graniče s pripovjednom prozom,

Vesele karmine, 2013.,

Uredio je knjige:

Za uspravnu Hrvatsku, Hrvatski blok - pokret za modernu Hrvatsku, Zagreb, 2005. (izbor priopćenja Hrvatskog bloka),

Državotvorno okupljanje, (izbor iz priopćenja za medije i komentara koji su od travnja 2005. do ožujka 2006. objavljeni na internetskim stranicama Hrvatskog bloka)

Preveo je s njemačkog na hrvatski:

Wilhelm Reich: *Spolna revolucija: prilog karakternoj samoupravi čovjeka* 1985.

Gottfried August Bürger: *Pustolovine baruna Münchhausena*, 1988.

Hermann Bahr: *Dalmatinsko putovanje*, 1991.

Max Scheler: *Ideja čovjeka i antropologija: izbor tekstova* (suprevoditelj), 1996.

Robert Musil: *Pomutnje gojanca Törlessa*, 2004.

Suradnik je na projektima:

Osmojezični enciklopedijski rječnik, 1995.

Zastupljen je u zborniku Međunarodne konferencije o europskoj sigurnosti u 21. stoljeću u jugoistočnoj Europi održane 1991. u Dubrovniku u organizaciji Hrvatskog centra za strateške studije (ur. Marin Sopta) i European integration for the 21st century (ur. Vlado Šakić), u izdanju Instituta Ivo Pilar 2001..

Zastupljen je u zbirci:

Kroatia esperanta poemaro (ur. Lucija Borčić, Ivan Špoljarec, Zlatko Tišljarić), 1991. (hrvatski esperantisti)

Nagrade i priznanja

1996.: Red hrvatskog trolista za osobite zasluge za Republiku Hrvatsku stečene u ratu, izravnoj ratnoj opasnosti ili u iznimnim okolnostima u miru, odličje dodijelio predsjednik RH Franjo Tuđman

1996.: Spomenica domovinske zahvalnosti za časnu i uzornu službu za razdoblje od pet godina

https://hr.wikipedia.org/wiki/Benjamin_Toli%C4%87

U mojim knjigama dan je niz otvorenih pisama kojima je supotpisnik bio i Benjamin Tolić:

DESET ČINJENICA I DESET PITANJA S JEDNIM APELOM U
ZAKLJUČKU O APELU ZA OBNOVU POLITIČKIH PROCESA

HRVATSKOJ JAVNOSTI O INICIJATIVI ZA REFERENDUM O
GRANIČNOM SPORU SA SLOVENIJOM

OTVORENO PISMO HRVATSKOJ TELEVIZIJI

NOVO OTVORENO PISMO HRVATSKOJ TELEVIZIJI

HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA
PERKOVIĆA THOMPSONA

PISMO
VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA

REFERENDUM POSLIJE PRESUDE
HRVATSKIM GENERALIMA!

NE U EU PRIJE SLOBODE HRVATSKIM GENERALIMA!

VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O
HRVATIMA BIH

PISMO HAZU

ZAHTJEV ZA KADROVSKIM SMJENAMA NA HTV-u

U ovoj knjizi dani su Tolićevi tekstovi iz mojih knjiga, kapo I izbor drugih tekstova iz ih knjiga u kome se govori ili navode dijelovi njegovih tekstova.

Akademik Josip Pečarić

TOLIĆ VS. GENERAL IZ NATO-A

Priča o sudjelovanju Benjamina Tolića na Okruglom stolu u Hamburgu o BIH je toliko sjajna da sam je ispričao mnogo puta. Tako i knjigu o Benjaminu Toliću u mojim knjigama počinjem s poglavljem u kojemu dajem tekstove koji sadrže tu priču.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE *TKO SMO MI? – OGLEDI O NACIJI I DRŽAVI*

Nedavno sam razgovarao s jednim kolegom o knjizi Samuela P. Huntingtona "*Tko smo mi? Izazovi američkomu nacionalnom identitetu*" (2004.) u kojoj Huntington raspravlja o krizi američkog nacionalnog identiteta. Kolega, koji nije moj politički istomišljenik, napomenuo je kako bi bilo dobro da ja ili netko sličan meni napiše takvu knjigu o nama. - Napisana je, rekao sam mu. Napisao ju je netko mnogo pozvaniji od mene za to. Naravno mislio sam na knjigu koju danas predstavljamo i na autora g. Benjamina Tolića.

Tolić je rođen 1943. g. u Osoru, općina Posušje. Školovao se u Posušju, Donjim Andrijevcima, Slavonskom Brodu, Zagrebu i Beču. Završio je studij filozofije i germanistike u Zagrebu. Radio je kao profesor njemačkog jezika i kao urednik Osmojezičnoga

enciklopedijskog rječnika u Leksikografskom zavodu «Miroslav Krleža» u Zagrebu. Od 1992. do 2003. bio je diplomat s prekidom od 1998. do 2000., kada je bio glavni urednik HINE. Prevodio je s njemačkoga. Pisao je političke oglede, a čitateljima *Hrvatskoga slova* poznat je po razgovorima Guravca i Rutavca koji su iz tjedna u tjedan izlazili od Božića 2000. do Božića 2001. Potpisivao ih je doduše Eugen Patak, a bilo je više čitatelja koji su me pitali pišem li ih ja. Rekao sam to Toliću i pitao ga zna li tko ih piše. I tako sam doznao. Ostalim čitateljima se razotkrio kad su te, kako kaže Ivan Jindra u *Hrvatskom slovu* 14. prosinca 2007., duhovite i oblikom jedinstvene kolumnе skupljene u knjigu *Haaški sapun* (HKZ - Hrvatsko slovo, 2002.). Slijedili su politički eseji o Hrvatskoj u vrtlogu novoga svjetskog poretku -*Pamet u glavu*, Zagreb, 2003.

Međutim, predstaviti vam autora ove knjige na ovaj način bilo bi nepotpuno kada vam ne bih ispričao jednu priču koju sam i objavio u knjizi *Priznajem, Hrvat sam!*, Zagreb 2005.:

Još na početku velikosrpske agresije na BiH, dakle 1993. godine, organiziran je u Hamburgu okrugli stol o BiH. Sudjelovali su predstavnici tamošnjeg Instituta za mirovna istraživanja, veleposlanstva BiH, jedan Nijemac stožerni general ispred NATO-a, a ispred Hrvatskog veleposlanstva ministar savjetnik Benjamin Tolić. Bilo je oko 200 slušatelja. Na samom početku Tolić je rekao da on ne bi trebao sudjelovati na tome okruglom stolu jer on nije stručnjak za ratna pitanja pa će nazočni ismijati njegova gledišta. Obećali su da neće. Stožerni general je iznio stavove NATO-a. Srbi su po njima vojnički narod, a u BiH se može voditi partizanski način ratovanja, pa ako bi se uključio NATO rat bi trajao godinu dana, a bilo bi potrebno 500 tisuća NATO-vih vojnika. General je nabrojio golemo teško naoružanje koje bi im za to trebalo. Tada je riječ dobio g. Tolić i on je rekao da se ne slaže s procjenama iz NATO-a. Zatim je rekao kako on smatra da NATO-u treba najmanje milijun vojnika, a i sve brojke o potrebitom naoružanju je udvostručio. "Uz sve NATO-u bi trebalo najmanje četiri godine da bi pobijedio Srbe" – zaključio je Tolić. Dvoranom se razlijegao podrugljiv smijeh, na što je Tolić demonstrativno htio napustiti okrugli stol rekavši: "Pa zar nisam upozorio da će se smijati mojim tvrdnjama." Ispričali su se, a onda je on nastavio:

"Ima i drugo rješenje. Treba pola od oružja koje bi bilo potrebno NATO-vim vojnicima podijeliti Hrvatima i Muslimanima, ali će tada rezultati biti porazni jer poslije toga više neće biti Srba s ovu stranu Drine."

Po završetku tribine NATO-ov general je rekao Toliću da ga nije trebao onako ismijati, jer to su bili stavovi NATO-a, a ne njegovi.

"Pa mogli ste to i reći. Ja i jesam ismijao njihove stavove, a ne Vas!"

Tolićeva knjiga ogleda o naciji i državi već u uvodnom tekstu nas podsjeća na ispravnost njezina naslova *Tko smo mi?* kroz priču o zadnjem istupu predsjednika Tuđmana kad je na zlobno novinarsko pitanje odgovorio "Dajte, budite normalni ljudi, po mogućnosti Hrvati." Ta rečenica pokazuje kako je teško bolesni predsjednik i u tom času bio svjestan pogibelji kojoj je izložena netom stvorena i priznata država. Otuda se ta rečenica može tumačiti i kao Tuđmanova oporuka, a svaki novi dan to nam sve više i više potvrđuje, a samim tim i svu genijalnost Oca hrvatske države, pa Tolić s pravom konstatira:

Danas nema nikakve sumnje. Ta izjava izražavala je Predsjednikovu tjeskobu zbog slutnje da bi hrvatska politika mogla opet – kao što je on to rekao – žalutati u bespućima povijesne zbiljnosti.

Koliko je bio u pravu pokazuje nam i raščlamba nas samih koju daje Tolić u ovoj knjizi.

Naravno, Tolić ne bi bio ono što jest da ne definirao ono o čemu raspravlja. A raspravlja o hrvatskoj naciji pa na str. 24. daje sljedeću definiciju:

Nacija je samosvjesna politička zajednica; nastala je na osnovi stvarnoga ili zamišljenoga zajedničkog podrijetla i zajedničkih interesa; osjećajno je povezuju zajednički jezik, teritorij, kultura, mitovi i običaji; od naroda i drugih kulturnih zajednica ona se razlikuje odbijanjem tuđinske vladavine.

Tolić je napisao ovu knjigu prije izbora koji su pokazali koliko su tvrdnje iz njegove knjige točne. Naime, oni su pokazali kako Hrvati još nisu nacija. U Sabor nije ušao niti jedan zastupnik koji «odbjija tuđinsku vladavinu». Svi žele da budu dio Europske unije ili

da parafraziramo predsjednika vlade «nema te cijene koju Hrvatska ne bi platila samo da njome ne upravljaju Hrvati»!

A upravo to je i bit ove knjige u kojoj nas je, kako konstatira i Jindra, Tolić prošetao «hrvatskom poviješću i uočio u njoj dvije sile koje se izmjenjuju od XVIII. stoljeća, iako početcima sežu i dublje u prošlost, do XII. st. a traju i danas. Te su sile čas centrifugalna, koja nas rashrvaće, čas centripetalna, koja nas vraća izvorištima i spaja».

Ove dvije sile se najlakše prepoznaju prema tome kako se pojedinci odnose prema samom imenu hrvatskog naroda. Poznato je kako se mnogi Hrvati lako održu hrvatskoga imena. Na taj bi način mnogi odmah i Gaja tj. ilirce i Strosmajera i njegovo južnoslavensvo definirali kao centrifugalnu silu. Međutim Tolić prepoznaće u njihovim pokretima i ideju Velike Hrvatske. Tako Tolić kaže (str. 55-60):

U prvoj polovici XIX. stoljeća ilirstvo je u hrvatskih narodnih preporoditelja igralo dvostruku ulogu. Na jednoj strani ono je funkcionalno kao tradicionalni centrifugalni kulturni strategem čuvanja hrvatskoga narodnog interesa, a na drugoj, već u Draškovićevom projektu «Ilirije Velike», kao centripetalni politički strategem konstituiranja moderne hrvatske nacije (...) Ne treba se dakle čuditi hrvatskim ilircima i jugoslavenima što su konstituirali «Iliriju Veliku» i «Jugoslaviju». Hrvatski ilirci i jugoslaveni svoje su političke projekte temeljili na dvjema premisama koje su smatrali apsolutno superiornima: na hrvatskom povjesnom državnom pravu i na kulturnoj nadmoći hrvatskog naroda nad ostalim Južnim Slavenima (...) Duboko uvjereni golemu hrvatsku nadmoć, ni jedni ni drugi nisu tajili svoje nakane (...) To, dakako, nije moglo promaknuti kulturnim i političkim elitama drugih južnoslavenskih naroda. One su zbog toga zazirale od hrvatskih ponuda (...) Ti su dakle ideologemi, istodobno sabirući i raspršujući narodnu energiju, bili one duhovne sile koje su proces konstituiranja hrvatske nacije na samom početku dovele u centripetalno-centrifugalnu slijepu ulicu.

Meni, a i ne samo meni, se čini da je u svemu tome bilo problema i u osobnoj nesnošljivosti glavnih aktera. Za razliku od Hrvata Srbi su brzo prevladali takve dvojbe svjesni da im je ideja Jugoslavije i

Velike Srbije donosi isto. To je ponajbolje izrazila Tanja Torbarina kada je svojevremeno napisala: «Što bi ovom Miloševiću. Htio je neku Veliku Srbiju, a najveća moguća Velika Srbija zvala se Jugoslavija.» Dapače, raščlamba Strossmayerove ideje pokazuje da su Srbi stvarali «najveću moguću Veliku Srbiju» na premisama koje su u potpunoj suprotnosti od onih Strossmayerovih. Bit je i u tome što su Srbi uspjeli u takvim nakanama, a Hrvati nisu. Naravno, Hrvati su bili u mnogo nepovoljnijem položaju, što je posebno pokazala Svetoperonimska afera iz 1901.-1902. godine, kada se pokazalo da je jedan papa morao promijeniti hrvatsko ime Zavodu Sv. Jeronima u Rimu. Već to pokazuje zašto je nama i danas teško imati svoju državu i biti svoj na svome. Međutim, činjenica je da je problem i u nama samima tj. da ta centrifugalna sila u narodu itekako ima svoj veliki doprinos tomu. Matoš to kaže i ovako: «Hrvati imaju više izdajica od svih ostalih europskih naroda zajedno.» Dovoljno je pogledati samo prošli broj «Hrvatskog slova» gdje je preneseno iz «Večernjeg lista» od 29. prosinca slijedeće:

Njezin (Vesne Pusić) djed Danko Andelinović održavao je kontakte s vođama četničkog pokreta u Dalmaciji, njegov sin a Pusićkin stric Vuk Andelinović bio je pripadnik jedinice, 11. dalmatinske brigade, koja je počinila pokolj nad hrvatskim vojnicima i civilima na Kočevskom rogu... Grga Andelinović, brat njezina djeda, naredio je pokolj hrvatskih demonstranata 5. prosinca 1918. na Trgu bana Jelačića u Zagrebu. Na kraju, njezin otac Eugen Pusić bio je visoki dužnosnik u vlasti grada Zagreba i Hrvatskoj nakon Drugoga svjetskog rata, dakle u vrijeme najgorih progona komunističkih vlasti.

Zato i ne čudi današnje djelovanje Vesne Pusić i njezina brata. A ona je predsjednica treće po snazi «hrvatske» stranke. To je i moguće zato što – kako tvrdi Tolić na str. 143: «nacija nije potpuno konstituirana». Knjiga je tiskana neposredno pred izbore i Tolić upozorava:

«Hrvatski državljanini mogu na izborima (...) izabrati državnu vlast koja će: očuvati neovisnu i suverenu državu; ustrojiti modernu vojsku na iskustvima i ljudima iz pobjedničkoga Domovinskog rata; obnoviti jedinstvo domovinske i iseljene Hrvatske; uvesti referendum kao obvezan oblik odlučivanja o svim bitnim nacionalnim pitanjima; braniti konstitutivnost,

svremenost i jednakopravnost Hrvata u Bosni i Hercegovini, podupirući ideju o stvaranju hrvatske savezne jedinice u toj državi; dokinuti strano vlasništvo nad medijima; zabraniti prodaju prirodnih dobara strancima (...) proglašiti isključivi gospodarski pojas na Jadranu; promjeniti sadašnje pogubno stanje u bankarstvu (...) obračunati s korupcijom, kriminalom i zloupotrebom položaja i provesti lustraciju i dekomunizaciju u skladu s rezolucijom Vijeća Europe br. 1481 od 25. siječnja 2006. (...) Ako se to ne dogodi, država će sigurno propasti, a hrvatski narod će opet biti vraćen na početak svojih nastojanja u razdoblju europske političke moderne (...) Hrvatima ne će preostati ništa drugo nego tražiti povratak iz tudiće i ponovo se boriti za uspostavu svoje neovisne i suverene države, koju im danas u granicama Republike Hrvatske priznaju svi narodi na svijetu.»

Znamo što se dogodilo na izborima: izabrani su oni koji zagovaraju i sprovode suprotno od ovoga što traži Tolić. Pobijedila su dva lica jedne te iste centrifugalne opcije. Na jednoj strani imali smo Sanadera za koga je sama Pusićka rekla da provodi njenu politiku, a na drugoj Milanovića koji je nastupio s jugo-komunističkom retorikom, dakle s retorikom koja se očekuje upravo od Pusićke. Još prije izbora tvrdio sam da je na djelu zajednička strategija Sanadera i njegova štićenika iz Ministarstva vanjskih poslova. Naime, Milanovićeva retorika je i bila namijenjena pridobivanju Pusićkinih birača, uz istovremeno strašenje državotvornog pučanstva koji će se zbog toga prikloniti Sanaderu. Izbori su pokazali da je time više pomogao Sanaderu nego sebi: Sanader je pobijedio, iako znatno oslabljen HNS je postala treća stranka, znatno jača od HSP-a, a državotvorne opcije u Saboru nema! Istina nije mu ni bilo lako jer Pusićka i opisane «zasluge» njene obitelji su takve da ih je teško pobijediti kod onih koji mrze sve što je hrvatsko. Svemu tome doprinijeli su i lideri državotvorne opcije. Znali su da se moraju svi ujediniti da bi imali uspjeha – ali nisu. Svaki je mislio da to okupljanje mora biti oko njega!

A sve to što nam se događa još 1975. godine predvidio je (tko bi drugi?) Bruno Bušić:

Da smo složni i čestiti davno bi imali državu. A bit će, rodit će se slobodna Hrvatska kad padne berlinski zid i kad se budu

rušila komunistička krvava carstva kao kule od karata. Nema države bez krvavih gaća. Pobit ćemo se za slobodu sa Srbima, a možda i sa Turcima. Teret rata morat ćemo podnijeti svi podjednako. Kad se oslobođimo srpskog ropsstva i stvorimo državu, vidit ćete kako naši kradu. Svaki nas je krao i potkradao, a najteže će biti kad nas naši budu kralji i prodavalci svjetskim jebivjetrima makro lopovima. Navalit će na nas velika ptica grabljivica. Kako tada nas spasiti od nas?

Tako je Bruno Bušić još 1975. godine predvidio da će danas centripetalna sila je u Hrvatskoj biti sve drugo samo ne stvarna sila, tj. snaga! To nam na daje puno optimizma u traženju odgovora na pitanje s kojim Tolić završava svoju knjigu:

Tko će biti vlasnik Lijepe naše, Hrvati ili – netko drugi?

Možda upravo ova knjiga pomogne da hrvatski narod dođe k sebi da ostane vlasnik Lijepe naše i tako učini nepotrebnim ono što je Tolić predviđao – ponovnu borbu za suverenost ali pod znatno težim uvjetima! Ili barem da tada među nama bude, kako je to Otac hrvatske države rekao, dovoljno «ljudi i po mogućnosti Hrvata» za takvu borbu!

PREDSTAVLJANJA KNJIGE *HERCEGOVAC IZ BOKE*

U Širokom Brijegu

Evo na neki način me je ova moja knjiga *Hercegovac iz Boke* definirala kao Hercegovca, barem kod mojih prijatelja Hercegovaca - Hercegovca iz Boke. Ako sam već sam sebe tako definirao, postoji li i mjesto odakle sam? Odgovor je dan u samoj knjizi, u tekstu *Hrvati u BiH i stranka Kako-nam-je-bilo-dobro-pod-Srbima*, koji je svoje-vremeno objavljen u *Hrvatskom Slovu* od 22. prosinca 2000., a koji predstavlja moj govor na predstavljanju knjige Joška Čelana *Okleve-tani narod* s predgovorom *Hercegovci žrtve apartheida*. Naime, u njemu je dan moj razgovor s mojim kćerkama:

- Tata, danas je Split glavni grad svih Hrvata. Da se mi odselimo tamo.

- Ne spominjite to. Prema izborima u BiH i svemu što se dešavalo tamo s tim izborima u svezi, a kako je ponosa hrvatskih ljudi u Hrvatskoj sve manje i manje, bit će bolje da odemo odmah na Široki brijeg – odgovorio sam.

Naravno, ja sam iz Boke kotorske, ali i moja definicija nas Hrvata iz Boke je opet vezana za Hercegovce:

Kada Hrvatu iz Boke netko kaže da je ustaša, onda prvo od njega pobegnu svi Hrvati. Kada to netko kaže Hercegovcu, ovaj ima besplatno piće do kraja života.

To ne znači da smo mi najlošiji, već da je pozicija naših ljudi u Boki vrlo, vrlo teška. Ali težak je i položaj Hercegovaca. Pa ovdašnji Hrvati su bili prve žrtve velikosrpske agresije na BiH, samo što to u Sarajevu nisu "znali" jer to navodno nije bio njihov rat. Iako su, dakle najzaslužniji za opstanak BiH, vjerojatno i zbog toga su glavna meta svih napada međunarodnih silnika. Stravično je divljačko pljačkanje cijelog hrvatskog naroda u Hercegovini kroz razbojnički prepad na Hercegovačku banku. I zbog toga danas sude Hrvatima, a ne sude pljačkašima i razbojnicima koji su pljačke organizirali i proveli u djelo. I to i sve što vam se danas događa – ne trebam vas ja učiti – ali jasno je i malom djetetu jest zbog onoga što su strani diplomati

poručili kardinalu Puljiću, a što je sam kardinal i rekao u svom intervjuu u "Večernjem listu" od 28. travnja 2001., a to je "da se Hrvati trebaju iseliti iz BiH ili asimilirati".

Zato je danas u zatvorima ono najbolje što hrvatski narod ima. I u Haagu, i u Sarajevu i u Rijeci. Pročitajmo samo dio najnovije optužnice iz Haaga. Nešto što je još gore i od njihovih razbojničkih pljačaka banaka:

"Počev od 18. novembra 1991. godine ili prije pa do približno aprila 1994. i nakon toga više osoba je osnovalo i učestvovalo u udruženom zločinačkom poduhvatu političkog i vojnog podjarmljivanja, trajnog uklanjanja i etničkog čišćenja bosanskih Muslimana i drugih nehrvata koji su živjeli na onim dijelovima teritorije Republike Bosne i Hercegovine za koje se tvrdilo da pripadaju Hrvatskoj Zajednici (a kasnije Republici) Herceg-Bosni, te pripajanja tih teritorija kao dijela "Velike Hrvatske", u kratkom roku ili tokom dužeg perioda, tako što bi one postale dio Republike Hrvatske ili blisko povezane s njom, i to upotrebom sile, zastrašivanja ili prijetnje silom, progona, zatvaranja i zatočavanja, prisilnog premještanja i deportacije, oduzimanja i uništavanja imovine i drugih sredstava koja predstavljaju ili obuhvaćaju činjenje zločina kažnjivih po članovima 2, 3 i 5 Statuta Međunarodnog suda. Teritorijalni cilj udruženog zločinačkog poduhvata bio je osnivanje hrvatske teritorije u granicama Hrvatske banovine, teritorijalnog entiteta koji je postojao od 1939. do 1941. godine. Udruženi zločinački poduhvat obuhvaćao je i kreiranje političke i nacionalne mape tih područja tako da njima dominiraju Hrvati, kako u političkom, tako i u demografskom smislu.

Brojne osobe su učestvovali u tom udruženom zločinačkom poduhvatu. Svaki učesnik je svojim činjenjem, nečinjenjem, postupcima ili ponašanjem, kako individualnim, tako i onim izvršenim u doslihu s drugim osobama ili preko drugih osoba, bitno doprinio sprovođenju tog poduhvata i ostvarenju njegovog cilja. Sljedeće osobe su, pored ostalih, učestvovali u udruženom zločinačkom poduhvatu: Franjo Tuđman (preminuo 10. decembra 1999.), predsjednik Republike Hrvatske; Gojko Šušak (preminuo 3. maja 1998.), ministar obrane Republike Hrvatske; Janko Bobetko (preminuo 29. aprila 2003.), general u vojsci Republike Hrvatske; Mate Boban (preminuo 8. jula 1997.), predsjednik Hrvatske

Zajednice (i Republike) Herceg-Bosne; JADRANKO PRLIĆ; BRUNO STOJIĆ; SLOBODAN PRALJAK; MILIVOJ PETKOVIĆ; VALENTIN ČORIĆ; BERISLAV PUŠIĆ; razni drugi funkcionari i članovi vlade i političkih struktura Herceg-Bosne/HVO-a na svim nivoima (uključujući općinske organe vlasti i mjesne organizacije); razni čelnici i članovi Hrvatske demokratske zajednice (dalje u tekstu HDZ) i Hrvatske demokratske zajednice Bosne i Hercegovine (dalje u tekstu: HDZ-BiH) na svim nivoima; razni pripadnici oružanih snaga Herceg-Bosne/HVO-a, specijalnih jedinica, vojne i civilne policije, bezbjednosnih i obavještajnih službi, paravojnih formacija, lokalnih obrambenih snaga, te druge osobe koje su djelovale pod nadzorom ili u sadejstvu ili saradnji s tim oružanim snagama, policijom i drugim elementima; razni pripadnici oružanih snaga policije, bezbjednosnih i obavještajnih službi Republike Hrvatske; te druge osobe, poznate i nepoznate. Te su osobe vodile, upravljale, planirale, pripremale, bodrile, promovisale, podsticale, naredile, izvršile, sprovele, omogućile, učestvovale, doprinijele, podržale i na drugi način djelovale na ostvarivanju udruženog zločinačkog poduhvata." (*Tekst prenosimo na jeziku haške administracije. A upravo taj jezik, zar ne, odaje pravi izvor haaških informacija.*)

Kako reagirati na ove i slične optužnice? Na razne načine. Tako sam ja svoju knjigu *Za hrvatsku Hrvatsku* posvetio Ocu hrvatske države dr. Franji Tuđmanu, knjigu *Pronađena polovica duše* velikom ministru obrane Gojku Šušku. Knjige *Trijumf tuđmanizma* i *Nepočudne knjige* su posvećene generalima Bobetku i Gotovini, a *Hercegovac iz Boke* Dariju Kordiću. Moja sljedeća knjiga *U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski* bit će posvećena mom prijatelju generalu Slobodanu Praljku. Ja, a sigurno i vi, izuzetno smo ponosni što smo imali i što imamo takve ljude. Zato sam i napisao u *Predgovoru* ove knjige da nikad ne smijemo zaboraviti da su nam najbolji ljudi u Haagu. Ako zaboravimo, to izgubit ćemo ponos. Nažalost, u Hrvatskoj, iako je HDZ na vlasti, ne razumiju da se treba braniti od takvih nasrtaja na ponos hrvatskih ljudi. Tako Ivan Kordić u "Fokusu", 21. svibnja 2004. u tekstu znakovita naslova *Šušak bez vijenca na grobu* piše:

"U to spada i njihova stalna potreba da ponize Hrvate i da ih ucjenama prisile na samoponižavanje. Kao nedavno uz obljetnicu

smrti Gojka Šuška. Čovjeka koji je zajedno s predsjednikom Tuđmanom najzaslužniji za hrvatsku samostalnost i slobodu njegovi nasljednici nisu se usudili ni spomenuti ni položiti vijenac na njegov grob, a da o misi zadušnici i ne govorim. Jer, Savo Šrbac i Carla del Ponte proglašili su ga zločincem. A oni su današnjim hrvatskim političarima očito važniji od slavnoga Ministra i od nacionalnoga i građanskog dostojanstva."

Jedna mala digresija. Slučajno ili ne već naredni, dakle najnoviji broj "Fokusa" povučen je iz prodaje - kažu na zahtjev predsjednika vlade. Bez obrazloženja! Smijenjen je glavni urednik "Fokusa" Vjekoslav Boban. Je li zbog toga što je broj posvećen nedavno umrlom velikom domoljubu i rodoljubu - velikom hrvatskom književniku Dubravku Horvatiću? Uz njegovu sliku na naslovnici piše "Inzistiranje na historijskome nazaboravu". Ili je to zbog teksta "Hrvati taoci stare osovine Beograd – Zagreb"? Ili i zbog jednog i zbog drugog? A možda je samo riječ o "fotonaglasku", što tvrdi vlasnik. Na fotografiji je cijela vlada s ludom kravom ispred nje i tekst "Kravljin ludilom po zdravom narodu". Neuvjerljivo je obrazloženje kako su tom slikom pojedini nezadovoljni djelatnici "Fokusa" htjeli napakostiti novoimenovanom glavnom uredniku. Očito priznanje da "Fokus" mora biti "bilten" vlade i da zato smjenjuje Bobana. Boban tvrdi da je doznao za smjenu tek kada je "Fokus" bio tiskan kao i to da je istina, a ne da su "kuloarske priče iskonstruirale verziju da je novoimenovani glavni urednik osobno odnio primjerak "Fokusa" u Banske dvore, nakon čega je došlo do brzog povlačenja tjednika iz distribucije".

Zato ostaje dojam kako je najvjerojatniji razlog smjene što je i do sada u "Fokusu" bilo i takvih tekstova, kakav je i spomenuti o Gojku Šušku, koji nas podsjeća kako je prošle godine, dakle prije dolaska na vlast, na misi zadušnici velikom Ministru HDZ bio u najjačem sastavu. A danas se to više ne usude. Od državotvornih novina, kojih u Hrvatskoj ima doista malo, napravili su tako biltene HDZ-a valjda zato što nemaju hrabrosti suprotstaviti se Sudu u Haagu.

Ali istinu o Haagu usude se reći ne-Hrvati. Tako Charles R. Shrader, američki vojni povjesničar (vojnu povijest je predavao na vojnoj akademiji West Point), autor knjige *Muslimanski-hrvatski*

građanski rat u srednjoj Bosni, šokiran haaškim optužnicama protiv hrvatskih generala kaže ("Večernji list", 10. travnja 2004.).

"Kad je Tribunal počeo raditi, tužiteljstvu je najlakše bilo optužiti Hrvate. Oni su, naime, s odobravanjem prihvatali osnivanje ad hoc suda i željeli su surađivati s tužiteljstvom kako bi se kaznili zločinci. I onda se dogodilo da je upravo tužiteljstvo pokrenulo lavinu optužbi protiv predsjednika Tuđmana i hrvatskih generala te su počeli promovirati sintagmu o zločinačkim akcijama, zločinačkom udruživanju, etničkom čišćenju i pripajanju dijelova Bosne. Sve to nema smisla, a nema ni dokaza za takve teze. Odgovorno tvrdim da Blaškić i Kordić nisu krivi i da je strašno kolike su kazne dobili. Kad čitam nove optužnice protiv bosanskih Hrvata, pitam se koliko daleko mogu ići zle namjere i insinuacije tužiteljstva u Haagu."

Vidite da čak i ovakvom čovjeku zbog silne propagande Göbbelsova tipa promakne jedna nelogičnost. Nije strašno to kolike su velike kazne dobili nevini Blaškić i Kordić, već je strašno to što su uopće nevini kažnjeni. Još Rimsko pravo je govorilo da je bolje pustiti 100 krivih, nego optužiti jednog nevinog. A danas je u tzv. civiliziranom svijetu normalno nevinima dati drakonske kazne, a tek poneki pojedinac kao g. Shrader govorи kako je strašno što su nevini dobili velike kazne, a ne da je strašno što su uopće kažnjeni.

Pri tome je on, vidimo, mnogo hrabriji od mnogih u Hrvatskoj. Tako je nedavno jedan hrvatski državotvorni tjednik tražio moj govor na Saboru Hrvatskog bloka koji sam nazvao *Zločinački pothvat zločinačkog suda*, a objavljen je tekst s promijenjenim naslovom, izbačeni su dijelovi gdje se izrijekom govorilo da je Sud u Haagu – zločinački sud, i da su njihove tvrdnje zločinački pothvat protiv hrvatskog naroda:

"Nije ni bitno je li Veritas, ili nije, prikriveni ogrank srpske obavještajne službe. Činjenica je da su mu ciljevi, kao i oni Haaškog suda istovjetni – zločinački! Zločinački prema hrvatskom narodu i hrvatskoj državi. Zato je očito da se doista radi o zločinačkom pothvatu, ali ne hrvatske države već Suda u Haagu. Zločinačke organizacije u Haagu!"

Danas su praktično cijeli vojni vrh države koja je oslobođala svoja okupirana područja, optužen za ratni zločin. A s najnovijim optužnicama protiv Hrvata za rat u BiH imamo to isto. Dapače,

čujemo da su njihovi navodni zločini mnogo gori od onih Slobodana Miloševića. Veći od onih Hitlera i Staljina zajedno! Nije im bilo dosta što su nevinim Hrvatima iz BiH dodjeli drakonske kazne od 45, 25 ili 15 godina robije. Zar to već nije bio strašan zločin? A najnovije optužnice su pokazale koliko smo bili u pravu kada smo tvrdili i pisali da je sudu u Haagu dovoljno dokazati nekome da je Hrvat i automatski je kriv, tj. da Haag ispisuje optužnicu protiv cijelog hrvatskog naroda.

Malo je tko vjerovao u trenutcima osnivanja Suda u Haagu da se radi o osnivanju zločinačke organizacije. Iako se dalo naslutiti. Još sredinom 13. stoljeća, Sv. Toma Akvinski, kako nas je nedavno na propovijedi na Misi za Domovinu upozorio pater Nikola Mate Roščić, dorađuje i sustavno izlaže nauku o pravednom ratu u svom velebnom i nenadmašivom teološkom opusu. A progovorio je i o domovini, domoljublju i dužnostima koje svatko ima prema domovini. U tome je slijedio misao rimskog umnika i govornika Cicerona, koji je zapravo klasik kad je riječ o domovini i domoljublju. Ciceron je učio da svaki čovjek, građanin, treba ljubiti, poštovati, cijeniti i promicati sve što se domovine tiče, a onda i braniti njenu slobodu, zaštititi njene građane, interes i granice, drugim riječima biti njen vojnik, borac za domovinu. I to je, doista, dužnost i čast! A u Statutu Suda u Haagu nema razlike između agresora i žrtve, nema zločina protiv mira! Nije zločin ono što je najveći zločin: zločin agresije. Dakle, već tada se moglo naslutiti da je cilj samog suda zločinački pothvat: optužiti one koji ljube, poštuju i brane svoju domovinu.

Na prošlom Saboru sam već govorio o tome kako je reagirao predsjednik Tuđman u trenutcima kada su iz Haaga najavili optužnicu protiv generala Gotovine. Dakle, te 1998. godine, Sud u Haagu ne podiže optužnicu protiv Miloševića, ali interesira se o Gotovini, što je već itekako ukazivalo na već opisani *zločinački* karakter ove ustanove.

Vlada tada traži odgovor od Vijeća sigurnosti da ono odgovori može li sud koji je osnovalo Vijeće sigurnosti procesuirati vojne akcije koje je isto to Vijeće sigurnosti u dvije svoje rezolucije oglasilo legitimnima, dozvoljenima i oslobođilačkima, tj. može li se dogoditi presedan da jedna oslobođilačka akcija i njezina oslobođilačka vojska odgovaraju, za oslobođanje okupiranog dijela

svoje zemlje! Vijeće sigurnosti nikada nije odgovorilo hrvatskoj Vladi i sukladno tome u vrijeme Tuđmanove vlasti ni jedan hrvatski general nije bio procesuiran.

A nisu odgovorili ni do dana današnjega. To su im omogućili bivša vlast svojom deklaracijom o suradnji s tim sudom, kojom su poništili odluku Hrvatskog državnog sabora prema kojoj Haag nije bio nadležan za operacije Bljesak i Oluja. Uskratiti nekom narodu ono što imaju svi drugi narodi na ovom svijetu *je doista zločinački pothvat i predstavlja nastavak agresije na hrvatski narod i njegovu državu*. Zar nije zato vrijeme da Hrvatska vlada zatraži odgovor od Vijeća sigurnosti na to pismo iz 1998. godine? Iako je itekako jasno da se radi o nastavku politike kojom su svjetski moćnici uveli i famozni embargo na uvoz oružja, kojim je hrvatskom narodu bilo oduzeto pravo na samoobranu. Iako je nama itekako jasno da su ovakve optužbe, koje se poklapaju s velikosrpskim optužbama, samo potvrda umiješanosti mnogih u svijetu u osvajački rat protiv Hrvatske. Kako je Hrvatska vojska pobijedila u ratu, haaške optužnice su samo pokušaj da se u miru izbori ono što je izgubljeno u ratu. I dok su u ratu izravno sudjelovali Srbija i Crna Gora, a svjetski moćnici su im asistirali, sada imamo obrnutu situaciju. Dakle, maske su pale."

Da, to je istina. Treba je govoriti. Ali ne samo to. Svjetskim moćnicima koji se tako odnose prema jednom malobrojnom, hrabrom i ponosnom narodu treba se i rugati, i tako im pokazati da neće zgaziti naše dostojanstvo. Zato sam na njihove priče o navodnoj podjeli BiH u Karađorđevu i reagirao pričom "Dobar čovek Sloba". I zato je jedan odjeljak knjige *Hercegovac iz Boke* posvećen ovoj priči. "Naime kada bi mi netko pričao o tome kako su u Karađorđevu Tuđman i Milošević dijelili BiH rekao bih mu: "Dakle i Vi tvrdite da je Milošević dobar čovjek. Naime, Vi vjerojatno susret u Karađorđevu zamišljate ovako: Milošević kaže Tuđmanu: 'Znaš, Franjo, mi imamo toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teških topova, toliko i toliko.... . A vi Hrvati imate tisuću kalašnjikova, isto toliko lovačkih puškica i dva topa. Ali, bre, Franjo, ja sam ti bre dobar čovek. Evo ruke - pola Bosne meni - pola tebi.'"

Treba im se rugati i zato što jedan američki znanstvenik g. Shrader proučavajući materijale Suda u Haagu tvrdi kako tvrdnje o

zločinačkim akcijama, zločinačkom udruživanju, etničkom čišćenju i pripajanju dijelova Bosne nemaju smisla, a nema ni dokaza za takve teze. On samo potvrđuje koliko sam bio u pravu kada sam svoju knjigu o tom sudu, koju sam posvetio svim hrvatskim vitezovima Haaškim uznicima, nazvao *Sramotni sud u Haagu*.

Treba im se rugati i zato što znamo da je normalno diviti se ljudima koji povedu razoružani narod u borbu za slobodu, i oslobođanje okupiranih područja svoje domovine. Tako je npr. zapovjednik NATO-a, general Clarke, kad je 1998. godine posjetio Zagreb, rekao:

"Znadete, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina."

Takvima mogu suditi samo oni koji su gubitnici u ratu, pa je suđenje Hrvatima po tzv. zapovjednoj odgovornosti očito priznanje tužitelja kako su izravno umiješani na agresorskoj strani i u genocid nad Hrvatima.

Da im se treba rugati znali su u Ministarstvu vanjskih poslova odavno. Našoj javnosti nije poznata jedna sjajna priča o tome. Još na početku velikosrpske agresije na BiH, dakle 1993. godine, organiziran je u Hamburgu okrugli stol o BiH. Sudjelovali su predstavnici tamošnjeg Instituta za mirovna istraživanja, veleposlanstva BiH, jedan Nijemac stožerni general ispred NATO-a, a ispred Hrvatskog veleposlanstva ministar savjetnik Benjamin Tolić. Bilo je oko 200 slušatelja. Na samom početku Tolić je rekao da on ne bi trebao sudjelovati na tome okruglom stolu jer on nije stručnjak za ratna pitanja pa će nazočni ismijati njegova gledišta. Obećali su da neće. Stožerni general je iznio stavove NATO-a. Srbi su po njima vojnički narod, a u BiH se može voditi partizanski način ratovanja, pa ako bi se uključio NATO rat bi trajao godinu dana, a bilo bi potrebno 500 tisuća NATO-vih vojnika. General je nabrojio golemo teško naoružanje koje bi im za to trebalo. Tada je riječ dobio g. Tolić i on je rekao da se ne slaže s procjenama iz NATO-a. Zatim je rekao kako on smatra da NATO-u treba najmanje milijun vojnika, a i sve brojke o potrebitom naoružanju je udvostručio. "Uz sve NATO-u bi trebalo najmanje četiri godine da bi pobijedio Srbe" – zaključio je Tolić. Dvoranom se razlijegao podrugljiv smijeh, na što je Tolić demonstrativno htio napustiti okrugli stol rekavši: "Pa zar

nisam upozorio da će se smijati mojim tvrdnjama." Ispričali su se, a onda je on nastavio:

"Ima i drugo rješenje. Treba pola od oružja koje bi bilo potrebno NATO-vim vojnicima podijeliti Hrvatima i Muslimanima, ali će tada rezultati biti porazni jer poslije toga više neće biti Srba s ovu stranu Drine."

Po završetku tribine NATO-ov general je rekao Toliću da ga nije trebao onako ismijati, jer to su bili stavovi NATO-a, a ne njegovi.

"Pa mogli ste to i reći. Ja i jesam ismijao njihove stavove, a ne Vas!"

I ovakve priče podsjećaju nas da su deset Tuđmanovih godina bile deset najponosnijih godina u životu hrvatskog naroda.

JOSIPOVIĆEVA LJUBAV PREMA MILOŠEVICEVIM ZEČEVIMA

Robert Horvat u tekstu *Srbijanskim ludostima nikad kraja: Isus Krist je bio Srbin!*, HRSvijet, 5. 2. 2012. komentira srpske bedastoće tj. izjave srbjanskih “sedih glava” koje tvrde kako je Blažena Djevica Marija bila etnička Srbijanka, a da je sam Isus Krist, po majci bio Srbin.

Horvat o tome daje i navode iz moje knjige *U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski*, Zagreb 2004. str. 254.

A zapravo, neobično je da naši ljudi ne znaju za takvu “srpsku povijest”. Pitam se jesu li to uopće znali o čemu pišu neki naši novinari kada su uspoređivali naš zahtjev vlastima Republike Hrvatske (REFERENDUM POSLIJE PRESUDE HRVATSKIM GENERALIMA!) s “nebeskim narodom”.

Mi navodimo što o nama Hrvatima misle neki stranci, a nekim našim kolumnistima to je istovjetno s ovakvim srpskim “znanstvenim” spoznajama. Samo neki čudni Hrvati mogu riječi našega velikog Pape Ivana Pavla II. o Hrvatima kao “narodu nade” dovoditi u svezu s Srbima kao “nebeskom narodu”, zar ne?

Podudarnosti Josipovićeve i Tadićeve politike

Izjednačivanje činjenice da se jedan malobrojan narod suprotstavio mnogim velikim silama i uspio stvoriti svoju državu s ovakvom “poviješću” doista je smiješno. Zato sam na Portalu HRSvijet to komentirao ovako:

...razmišlja s malo logike znao bi da bi za takvu usporedbu morao naći nekog stranca koji tako govori o Srbima. Pošto to ne čini, evo ja ču mu ponuditi jedan takav primjer: Mario Borghezio, talijanski zastupnik u Europskom parlamentu je, ne tako davno, izjavio kako je Mladić za njega domoljub; da su Srbi u BiH mogli zaustaviti napredovanje islamu u Europi, ali su, na žalost, bili spriječeni.

Zapravo, nema stvarne razlike između izjednačivanja veličanstvene pobjede “naroda nade” i “nebeskog naroda” s tzv. izjednačivanjem krivnje u Domovinskom ratu. Više od deset godina uporno pišem da se ne radi o “izjednačivanju”, nego o “izvrtanju” krivnje. Vidim da o

tome piše i Ivica Marijačić u najnovijem broju *Hrvatskog lista* (2. veljače 2012.):

Nasilna simetrija u krivnji za ono što se dogodilo 90-ih nešto je najgore što se moglo Hrvatskoj dogoditi. To izjednačavanje krivnje, nasuprot svim činjenicama, traje dulje od deset godina i nastavi li se s ovakvim intenzitetom i s ovakvih visokih političkih razina u Hrvatskoj, jednom će prijeći u završnu fazu u kojoj će povijest biti posve izvrnuta naglavačke te će agresori i službeno biti proglašeni žrtvama, a žrtve agresorima.

U svom tekstu Marijačić govori o onoj ulozi predsjednika Republike Hrvatske o kojoj sam govorio u nizu tekstova:

Josipovićeva politika savršeno se podudara s interesima agresorske Srbije i njegova prijatelja Borisa Tadića kojemu nužno treba ekvidistanca krivnje za ratove iz 90-ih kako bi svoju zemlju oslobođio teških grijeha i bez priznanja krivnje, i bez kajanja, i bez traženja oprosta, i bez plaćanja odštete.

Ono što hrvatski pisci ne koriste dovoljno u opisivanju rada onih čije se djelovanje *podudara s interesima nebeskog naroda* jest poruga. Istina, oni samo provode zahtjeve svjetskih moćnika i za to su bogato nagrađeni (čak i predsjedničkim foteljama), ali tim prije im se treba rugati. Ona boli, ma koliko god bili plaćeni za svoja (ne)djela.

Thompson kao Goldsteinova “pretnja” Srbima

Često sam je koristio u svojim tekstovima i doista učinak zna biti razoran. Posebno mi je draga moja priča “Dobri čovek Sloba” o navodnoj podjeli BiH između do zuba naoružanog Miloševića i razoružanog Tuđmana u Karađorđevu. Dobar čovek Sloba daje Franji pola Bosne.

A sve što nam se događa sjajno je za ruganje. Npr. Josipovićev savjetnik za kulturu Slavko Goldstein. Goldsteinov najznačajniji doprinos hrvatskoj kulturi jest izuzetno dostignuće kada je uspio nametnuti hrvatskoj javnosti tvrdnju kako je dokaz da Hrvatska ide u fašizam to što je na Thompsonovom koncertu u Zagrebu među 130 000 nazočnih bio i jedan s ustaškom kapom. Poslije toga krenula je prava hysterija na Thompsona. Tko je u povijesti kulture izazvao takvu hysteriju s tako idiotskom tvrdnjom? Dakle, čovjek je doista zaslužio svoje savjetničko mjesto mnogo više od bilo koga drugoga, zar ne?

Zato sam u Beču, prigodom predstavljanja knjige koju smo sastavili Mate Kovačević i ja sugerirao našim ljudima da pokažu razumijevanje kada Srbi traže zabrane Thompsonovih koncerata. Evo kako sam to objašnjavao profesoru Tomcu u našem razgovorom u onoj nekadašnjoj njegovoj TV emisiji:

Zato sam rekao našima:

Iskažite Srbima sućut i kažite da Vi razumijete njihov strah. Jer doista to je "Bojna Čavoglave"! Kad su je slušali sigurno im se ledila krv u žilama. Oni se dan-danas boje kad čuju tu pjesmu, pa je normalno da pišu proteste. Nije normalno kad to rade ovi iz Hrvatske. Novinari! Na Thompsonovom portalu spominju tko je pisao Beču iz hrvatskih novina, tko je tražio zabranu njegovog koncerta. Tako da sad imate situaciju da danas vani samo jugoslaveni iz Hrvatske i Srbi protestiraju protiv Thompsona. Ma ovi jugoslaveni, Vi znate jednu moju pitalicu o njima?

Tomac: Ne, recite.

Pečarić: Znate li koja je razlika između Jugoslavena i četnika? Pa četnik je pošteni četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik.

Tomac: Aha, dobro (hahahaha).

Pečarić: Prema tome, mene ne čudi...

Tomac: Nisam znao za to! Duhovito je. Duhovito!

Pečarić: Vama i jest duhovito jer mislite isto kao i ja. Njima nije! "Feral Tribune" je to svojevremeno tri-četiri puta, kad bi ja to negdje napisao, stavljaо u onu njihovu rubriku "Greatest Shits".

Josipovićeva ljubav prema Miloševićevim zečevima

Nevjerojatno je kako ni Vukovar naši pisci ne znaju iskoristiti u istu svrhu. Eto, svi državotvorni Hrvati šokirani su činjenicom da je prigodom, citirat će Marijačića: *Josipovićeva i Tadićeva susreta u Vukovaru prilikom kojega je (Josipović, op. J. P.) pristao da tragedija Vukovara koji su razorili i ubili Srbi bude izjednačena s incidentom Hrvatske vojske nad Srbima u jednom selu.*

Josipović vjerojatno misli da je to izjednačivanje nešto jako pametno pa to zna i ponavljati. Zgodno je uvijek uz takve usporedbe navesti jednu drugu usporedbu.

Onu Slobodana Miloševića tjedan dana nakon "Oluje" (dokument koji još uvijek nije dostavljen obrani hrvatskih generala):

Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!?(...) Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. (...) Pitanje je ko je, zaista, doneo odluku da krajško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uslove da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, sa kojih su oni utekli kao zečevi?!

Kad usporedite Josipovićevu i Miloševićevu tvrdnju, zar vam ne dode upitati se: Tko od te dvojice više voli Hrvate?

S druge strane, ne možemo zaboraviti da je ipak službeno Milošević bio srpski predsjednik i “ozbiljno” porazmisliti o njegovim riječima. One naime opravdavaju Haašku presudu. Istina je da su general Gotovina i Hrvatska vojska sprječili genocid u Bihaću, koji bi prema američkom vojnrom atašeu bio razmjera onih iz Drugoga svjetskog rata. Ali, je li to strašnije od činjenice da se pritom od Srpske vojske napravili zečeve? Zar nije plemenitije ono što su željeli Srbi – pobiti ljude, umjesto praviti od njih zečeve?

Zar u tom smislu ne treba razumjeti ponašanje Josipovića i mnogih drugih hrvatskih jugoslava? Oni su svjesni tog hrvatskog “zločina” i normalno je da pokušavaju izjednačiti krivice – jer to koristi nama, zar ne?

Zar nije zato neobično što se u Hrvatskoj čude onolikim izljevima mržnje u Srbiji prilikom rukometnog prvenstva? Pa kako ti naši pisci ne razumiju da je mržnja Srba sasvim prirodna? Jer, kako ne mrziti one koji su od njih napravili zečeve, zar ne?

Dakle, doista je naša Hrvatska idealan poligon za komediografe. Mogućnosti su im beskrajne.

Kako je Benjamin Tolić ismijao stavove NATO-a

Međutim, meni je najdraži pravi spektakl koji je svojevremeno priredio Benjamin Tolić (*Priznajem, Hrvat sam!*, Zagreb 2005.):

Još na početku velikosrpske agresije na BiH, dakle 1993. godine, organiziran je u Hamburgu okrugli stol o BiH. Sudjelovali su predstavnici tamošnjeg Instituta za mirovna

istraživanja, veleposlanstva BiH, jedan Nijemac stožerni general ispred NATO-a, a ispred Hrvatskog veleposlanstva ministar savjetnik Benjamin Tolić. Bilo je oko 200 slušatelja. Na samom početku Tolić je rekao da on ne bi trebao sudjelovati na tome okruglom stolu jer on nije stručnjak za ratna pitanja pa će nazočni ismijati njegova gledišta. Obecali su da ne će. Stožerni general je iznio stavove NATO-a. Srbi su po njima vojnički narod, a u BiH se može voditi partizanski način ratovanja, pa ako bi se uključio NATO, rat bi trajao godinu dana, a bilo bi potrebno 500 tisuća NATO-vih vojnika. General je nabrojio golemo teško naoružanje koje bi im za to trebalo. Tada je riječ dobio g. Tolić i on je rekao da se ne slaže s procjenama iz NATO-a. Zatim je rekao kako on smatra da NATO-u treba najmanje milijun vojnika, a i sve brojeve o potrebnom naoružanju je udvostručio: *Uz sve to, NATO-u bi trebalo najmanje četiri godine da bi pobijedio Srbe*, zaključio je Tolić. Dvoranom se razlijegao podrugljiv smijeh, na što je Tolić demonstrativno htio napustiti okrugli stol rekavši: *Pa zar nisam upozorio da će se smijati mojim tvrdnjama*. Ispričali su se, a onda je on nastavio:

Postoji i drugo rješenje. Treba pola od oružja koje bi bilo potrebno NATO-vim vojnicima podijeliti Hrvatima i Muslimanima, ali će tada rezultati biti porazni jer poslije toga više ne će biti Srba s ovu stranu Drine.

Po završetku tribine NATO-ov general je rekao Toliću da ga nije trebao onako ismijati, jer to su bili stavovi NATO-a, a ne njegovi.

Pa mogli ste to i reći. Ja i jesam ismijao njihove stavove, a ne Vas!

Sjajni Tolić, zar ne?

THOMPSON I SRBI KAO ZEČEVI

Dozvolite mi da vas sve skupa lijepo pozdravim i zahvalim vam se što ste u ovolikom broju došli na današnje predstavljanje.

Posebnu zahvalnost dugujem današnjim predstavljačima. Profesor Slobodan Lang i Mate Kovačević su ovdje i kao recenzenti knjige. Ali ne samo zbog toga. Obojica su bitno sudjelovala u svojevremenim pismima potpore Thompsonu.

Mate je sa mnom i sastavio onu prvi knjigu o Thompsonu, u kojoj su dani tekstovi i svih današnjih sudionika ovog predstavljanja. Međutim ovdje mi je Mate bio važniji zbog činjenice što sam želio da knjigu promovira zajedno s dr. Damirom Pešordom i Benjaminom Tolićem. Naime, njih trojica su po meni, uz Josipa Jovića, najbolji hrvatski kolumnisti.

Svatko od nas je napisao niz tekstova ili je u javnim nastupima objašnjavao uzroke zbog kojih se progoni Thompson.

Meni je najdraža priča, bolje reći spektakl, koji je svojevremeno priredio Benjamin Tolić (*Priznajem, Hrvat sam!*, Zagreb 2005.; *Rasizam domaćih slugu*, Zagreb 2013.):

Još na početku velikosrpske agresije na BiH, dakle 1993. godine, organiziran je u Hamburgu okrugli stol o BiH. Sudjelovali su predstavnici tamošnjeg Instituta za mirovna istraživanja, veleposlanstva BiH, jedan Nijemac stožerni general ispred NATO-a, a ispred Hrvatskog veleposlanstva ministar savjetnik Benjamin Tolić. Bilo je oko 200 slušatelja. Na samom početku Tolić je rekao da on ne bi trebao sudjelovati na tome okruglom stolu jer on nije stručnjak za ratna pitanja pa će nazočni ismijati njegova gledišta. Obećali su da ne će. Stožerni general je iznio stavove NATO-a. Srbi su po njima vojnički narod, a u BiH se može voditi partizanski način ratovanja, pa ako bi se uključio NATO, rat bi trajao godinu dana, a bilo bi potrebno 500 tisuća NATO-vih vojnika. General je nabrojio golemo teško naoružanje koje bi im za to trebalo. Tada je riječ dobio g. Tolić i on je rekao da se ne slaže s procjenama iz NATO-a. Zatim je rekao kako on smatra da NATO-u treba najmanje milijun vojnika, a i sve brojeve o potrebnom naoružanju je udvostručio: *Uz sve to, NATO-u bi trebalo najmanje četiri godine da bi*

pobjedio Srbe, zaključio je Tolić. Dvoranom se razlijegao podrugljiv smijeh, na što je Tolić demonstrativno htio napustiti okrugli stol rekvavši: Pa zar nisam upozorio da će se smijati mojim tvrdnjama. Ispričali su se, a onda je on nastavio:

Postoji i drugo rješenje. Treba pola od oružja koje bi bilo potrebno NATO-vim vojnicima podijeliti Hrvatima i Muslimanima, ali će tada rezultati biti porazni jer poslije toga više neće biti Srba s ovu stranu Drine.

Po završetku tribine NATO-ov general je rekao Toliću da ga nije trebao onako ismijati, jer to su bili stavovi NATO-a, a ne njegovи.

Pa mogli ste to i reći. Ja i jesam ismijao njihove stavove, a ne Vas!

Doista je velika poteškoća i svjetskih moćnika kada moraju od Srba, za koje je poznato da nikada nisu pobjedili u ratu koji su sami vodili, stvarati mit ratnika. Tolić nam je tu pa ga možemo i upitati je li tada mislio na čuvenu srpsku „bežaniju“ u Prvom svjetskom ratu, kada su izazvali rat, a onda im je vojska pobjegla preko Albanije u Grčku, ostavivši svoj narod.

A još je nezahvalnija kada domaće sluge moraju sudjelovati u tome. Kada im je važnije služiti ovakvima, a ne vlastitom narodu.

Neka mi oprosti Tolić, ali još bolje su srpsku hrabrost opisali dva srpska predsjednika.

Prošli tjedan je Nikolić tvrdio kako u Srebrenici nije bilo genocida (9000 ubijenih!), ali jeste u „Oluj“ zbog progona velikog broja ljudi.

Taj „progon“ je opisao Milošević (sjednica Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije 14. kolovoza 1995.):

Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati! ? Oni ga nisu branili, jer po svim izveštajima koje smo dobili od policajaca, građana i ostalih, čim je prestala artiljerijska priprema u sedam uveče, oni su naredili - bežaniju! Prema tome, tu nije bilo nikakvog otpora niti je bilo borbenog dodira sa hrvatskim

snagama. (...) - Tamo je palo naređenje da svi izadu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. (...) Pitanje je ko je, zaista, doneo odluku da krajisko rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uslove da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, sa kojih su oni utekli kao zečevi?!

Iz ove dvije tvrdnje jasno proizlazi da je genocid to što je Hrvatska vojska od Srba napravila zečeve. A to je nešto što ja tvrdim od dana kada je Miloševićeva izjava objavljena. Dapače, i u tekstovima i javnim nastupima, tvrdim da je to najgori mogući genocid napravljen u povijesti: OD LJUDI NAPRAVITI ZEČEVE! STRAŠNO ZAR NE? Srbi bi u Bihaću pobili mnogo više ljudi nego u Srebrenici (u okruženju je bilo 150 do 170 tisuća ljudi). Ali ubijen čovjek je mrtav čovjek. Ali od čovjeka napraviti zeca. Doista strašno!

A Thompson je svojim pjesmama, zapravo opisivao Srbe kao zečeve! I ne samo to, već je od njih i on stvarao zečeve. Otud je i njegova odgovornost ravna onoj Hrvatske vojske.

I doista „Bojna čavoglave“ se pojavila početkom rata. Učinjeno je sve da Hrvatska bude razoružana i tako omogući Srbima da prvi put u povijesti pobjede nekoga s kojim ratuju sami. I Srbi su doista pobjedivali razoružane protivnike. Strah u kostima uvukla im je ta Thompsonova pjesma. Počinje sa starim hrvatskim pozdravom koji su koristile Ustaše. A učili su ih da su Ustaše nešto najstrašnije na svijetu, a i to da su svi Hrvati ustaše. A taj Thompson im još kaže:

*Čujte srpski dobrovoljci bando četnici
Stići će vas naša ruka i u Srbiji!
Stići će vas Božja pravda to već svatko zna
Sudit će vam bojovnici iz čavoglava!*

Da, stić će ih naša ruka i u Srbiji. Pa kako se ne bi i danas bojali te pjesme kada su na kraju doista i pobjegli u Srbiju. Kao zečevi, kako reče Milošević, a a kako im je Thompson to poručio, tj. kako je predvidio na samom početku rata.

Svjesni tog zločina sudjelovanja u pravljenju zečeva od Srba pjesmom „Bojna Čavoglave“ bili su i Švicarci, pa su 2009. uskratili Thompsonu vizu.

Isto su Njemci prepoznali u pjesmi *Anica – kninska kraljica, pa su mu zabranili da je pjeva u njihovoj zemlji. I doista, Thompson pjeva:*

*Zbog Anice i bokala vina,
zapalit ću Krajinu do Knina
Zapalit ću dva, tri srpska štaba,
da ja nisam dolazio džaba*

Pa zar nije jasna poruka da su Srbi zečevi. Pa valjda sam Thompson i pored bokala vina koji je popio, ne misli da bi mogao zapaliti Krajinu i dva tri srpska štaba, da ne zna da su tamo zečevi koji će pobjeći čim ga vide? A da sve bude još gore u „Olui“ su pobjegli pred cijelom vojskom, a ovdje zbog Thompsona, Anice i bokala vina!

Zbog svega toga je i opravdana Hajka domaćih slugu na našeg kantautora. Pa kako oni mogu objasniti hrvatskom narodu svoju prosrpsku politiku, bolje reći svoje sluganstvo Srbima, ako taj narod Thompson stalno podsjeća na Srbe – zečeve? Zato su samo donekle u pravi naši jugonostalgičari kada tvrde kako su to Thompsonove ideje o krvi, tlu i militantnom kršćanstvu, kao u Jutarnjem listu, 26. 04. 2013. Donekle zato što je Thompsonov zločin sudjelovanja u stvaranju zečeva daleko teži.

Moram se zahvaliti i predsjedniku Nikoliću koji me je svojom izjavom o genocidnoj „Olui“ upozorio i na krivnju samog Thompsona u tom strašnom genocidu pravljenja zečeva od Srba.

29. 04. 2013.

Hrvsijet, 30. 04. 2013.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE BENJAMINA TOLIĆA "VESELE KARMINA"

Danas predstavljamo knjigu Benjamina Tolića VESELE KARMINA, koja je posvećena uspomeni na našega dragog Zvonka Bušića – Taika. A Tolić nije samo publicist. On je bio i diplomat. Zapravo, kada pogledamo današnje diplomate koji služe svačijim, samo ne hrvatskim nacionalnim interesima, moramo zažaliti za vremenima kada su diplomati bili Tolić i ljudi koliko-toliko slični njemu. "Koliko-toliko" jer Tolić je samo jedan – neponovljiv. Neponovljiv je i kao publicist i kolumnist.

U svojoj knjizi *Rasizam domaćih slugu* dao sam i dva Tolićeva teksta. Njegov tekst *Čekajući Čudo* bio je dio moga 12. Pisma Milanoviću (u pismima sam ga pozivao da predloži generala Gotovinu za Nobelovu nagradu za mir). U toj knjizi sam ponovno dao i meni najdraži pravi spektakl koji je Tolić-diplomat svojevremeno priredio u Hamburgu. Opisao sam ga prvo u knjizi *Priznajem, Hrvat sam!*, Zagreb 2005. Ta je priča jedna od najljepših iz Domovinskog rata, ali ne ču je ponoviti samo zato. Naime, čini mi se da ona ponajbolje i opisuje stil pisanja Benjamina Tolića koji je inače filozof, ali i vrlo duhovit pisac.

Još na početku velikosrpske agresije na BiH, dakle 1993. godine, organiziran je u Hamburgu okrugli stol o BiH. Sudjelovali su predstavnici tamošnjeg Instituta za mirovna istraživanja, veleposlanstva BiH, jedan Nijemac stožerni general ispred NATO-a, a ispred Hrvatskog veleposlanstva ministar savjetnik Benjamin Tolić. Bilo je oko 200 slušatelja. Na samom početku Tolić je rekao da on ne bi trebao sudjelovati na tome okruglom stolu jer on nije stručnjak za ratna pitanja pa će nazočni ismijati njegova gledišta. Obećali su da ne će. Stožerni general je iznio stavove NATO-a. Srbi su po njima vojnički narod, a u BiH se može voditi partizanski način ratovanja, pa ako bi se uključio NATO, rat bi trajao godinu dana, a bilo bi potrebno 500 tisuća NATO-vih vojnika. General je nabrojio golemo teško naoružanje koje bi im za to trebalo. Tada je riječ dobio g. Tolić i on je rekao da se ne slaže s procjenama iz NATO-a. Zatim

je rekao kako on smatra da NATO-u treba najmanje milijun vojnika, a i sve brojeve o potrebnom naoružanju je udvostručio. "Uz sve NATO-u bi trebalo najmanje četiri godine da bi pobijedio Srbe" – zaključio je Tolić. Dvoranom se razlijegao podrugljiv smijeh, na što je Tolić demonstrativno htio napustiti okrugli stol rekavši: "Pa zar nisam upozorio da će se smijati mojim tvrdnjama." Ispričali su se, a onda je on nastavio:

"Postoji i drugo rješenje. Treba pola od oružja koje bi bilo potrebno NATO-vim vojnicima podijeliti Hrvatima i Muslimanima, ali će tada rezultati biti porazni jer poslije toga više ne će biti Srba s ovu stranu Drine."

Po završetku tribine NATO-ov general je rekao Toliću da ga nije trebao onako ismijati, jer to su bili stavovi NATO-a, a ne njegovi.

"Pa mogli ste to i reći. Ja i jesam ismijao njihove stavove, a ne Vas!"

Sada znate što vas očekuje kad budete čitali i tekstove u knjizi *Vesele Karmine*. A tih tekstova je 97! Prvi tekst *Hrvatski ponos* objavljen je 22. lipnja 2011., a posljednji *Krštenje kolonije* 17. srpnja 2013.

1. Eurorealist

Knjiga zapravo prati sve bitno što se događalo u Hrvatskoj u tom razdoblju, a kako se radilo o vremenu ulaska u EU, ona dominantno daje pogled jednog eurorealiste, režimskim medijima draži je naziv euroskeptik, na taj proces. Već u prvom tekstu Tolić konstatira:

Hrvati su se u hipu europeizirali. Čim je Papa otišao, dobili su potvrdu Europskoga povjerenstva da je bruxelleski preodgoj priveden kraju. Hrvatska se nacija ugovorno odriče svoje državne samostalnosti i suverenosti. Eurohrvati, premda nevoljko, ipak prihvaćaju haašku presudu generalima Anti Gotovini i Mladenu Markaču, koji su ih "udruženim zločinačkim pothvatom" pod vodstvom Franje Tuđmana istrgnuli iz Jugoslavije, a haaška je sudbina herceg-bosanskih Hrvata i dosad eurohrvate opterećivala koliko i lanjski snijeg na Istočnom Timoru.

Cijeli niz tekstova odnosi se na pitanje ulaska Hrvatske u EU. Npr.: *Vesele karmine; Zloduh slobode; Koliko znamo o EU; Što bliže EU, to dalje od sebe; Nova neovisnost; Eurofilska podvala; Tko je ukrao*

Hrvatsku; Oni su odlučili; Lažni referendum; Eurohrvatska bljuzga; Sve novo.

Sami naslovi sve kažu, zar ne? Spomenimo i tekst *Ludo vjerovanje* u kome Tolić kaže:

Britanac Marcus Tanner pozdravio je god. 1997. kraj našega Domovinskog rata knjigom Hrvatska – država skovana u ratu. Ako nas se opet sjeti, taj će Anglosas vjerojatno napisati novu priču o nama. Naslov bi ovaj put mogao biti: Hrvatska – spiskala svoju državnost. To bi, misle eurohrvati, bio nastran engleski humor. Ali ne bi. Bio bi to objektivan zaključak izведен iz krilatica posludžmanovske državne politike i državnopolitičke pragmatike.

Meni su posebno drage Tolićeve polemike s Gojkom Borićem *Pogubno članstvo i Trubač s Rajne*, jer sam i sam polemizirao oko EU s Trubačem s Rajne.

2. Protunarodna vlast

Državotvorni Hrvati smatraju da najbolja definicija današnjih vlasti: PROTUNARODNA VLAST. Ta je definicija postala široko poznata kada ju je iskoristio biskup Vlado Košić u pismu meni, a koje je objavio na svojim facebook stranicama 3. rujna 2013. Zapravo, to je biskupova *Podrska Stožeru za obranu hrvatskog Vukovara* dana neposredno poslije najnovije agresije na naš junački Vukovar – simbol Domovinskog rata. A zapravo, tu definiciju današnjih vlasti dao je još 26. lipnja 2012. Benjamin Tolić. Tekst s tim naslovom dan je i u ovoj knjizi.

U tekstu *Muha bez glave* Tolić, kao i mnogi drugi državotvorni publicisti uključujući i sve današnje predstavljače, upozorava kako današnja vlast u Hrvatskoj provodu velikosrpski Memorandum 2:

Srbija je pomirjom zvijezde i kokarde uspostavila moralnu ravnotežu nacije. Na toj osnovi preoblikovala je i svoju državnu politiku. Pod teretom oružanih poraza napustila je Memorandum SANU iz 1986., na osnovi kojega je Slobodan Milošević 1989. na Gazimestanu najavio da ni "oružane bitke" za Jugoslaviju (ili Veliku Srbiju) nisu isključene". Odbacivši jedan, prigrila je drugi dokument iste akademije – tzv. Memorandum II. U čemu je razlika? Samo u tomu što ovaj više ne vjeruje u mač, nego u riječ.

Cijeli niz tekstova posvećeno je ovom sluganstvu hrvatskih vlasti i medija, kao npr.: *Drame i lakrdje; Milanović i njegov srećko; Čačićev perčin; Nedostojni pobjede; Pružanje ruke; Nečiste strasti; Slučajni premijer; Politički parazitizam; Englezi dolaze; Kakistokracija.*

Naravno, u ratu protiv hrvatskog naroda uvijek je važan i jezik bilo preko priče o Vukovaru i cirilici (vidjeti tekst *Jezične igre*) ili posrbljavanju hrvatskog jezika (vidjeti tekstove: *Šorom šajke i Pravopisne diverzije*).

Naravno, bore se sačuvati jugo-komunističku povijest. Vidjeti tekstove *Kamo vode agitpropovske metode* (naravno uvijek se bore sačuvati sve laži o Jasenovcu) i *Popravljanje povijesti*.

Jasno je da je Tolić pisao i o tome kako aktualna vlast brani svoju komunističku ostavštinu u zločine nad hrvatskim narodom (vidjeti tekst: *Perkovićev zakon*).

3. Rat protunarodne vlasti protiv Crkve u Hrvata

U tekstu *Svjetski duh u Hrvatskoj*, Tolić kaže:

Što je kršćaninu duh? Ponajprije treća božanska osoba – Duh Sveti, Gospodin i životvorac.

No, ima i drugih duhova. Drugih i drukčijih: čistih i nečistih, dobrih i zlih, plemenitih i podlih, duhova živih i duhova mrtvih ljudi, duhova stvari i duhova pojava... Svi su ovdašnji prokuristi Svjetskoga Duha – od Ive Josipovića preko Borisa Šprema do Zorana Milanovića i kukuriku-ministara – posvršavali studije na fakultetima; svi su uživali prvorazredan građanski odgoj; svi su izvrsno naučili engleski. A gde kako se ponašaju! Josipović u Izraelu žonglira s "ustaškom zmijom"; Šprem od sudca Turudića brani nenapadnuto dostojanstvo Hrvatskoga sabora; ministar športa Željko Jovanović savjetuje Vlatku Markoviću, Zdravku Mamiću i Borislavu Srebriću da pogledaju u zrcalo i pljunu na ono što vide, a Katoličku crkvu izaziva neostvarivim zahtjevom da se vjerouauk u školama održava samo kao prvi ili posljednji nastavni sat; Milanović se "antifašistički" junaci protiv "fašizma".

Niz je Tolićevih tekstova posvećeno ovom ratu protunarodne vlasti protiv Crkve u Hrvata: *Pod barjakom nevjere; Vjera i povjerenje; Božićne poruke; Na čiju sliku i priliku; Manjinski teror/*

Svjedoci smo ovih dana kako im je narod odgovorio na referendumu o braku. Navest će samo jučerašnje riječi biskupa Košića:

Jedna od takvih svetinja je nesumnjivo obitelj. Čovjek se rađa u obitelji, raste i izgrađuje se, napreduje i stječe sve životne spoznaje i prva najvažnija iskustva – u obitelji. Kako onda ne bi obitelj cijenio, poštovao i smatrao svetinjom? Pa ipak naši se tzv. prvaci, poduprti medijima-plaćenicima potrudile da svima koji cijene obitelj, koja po svojoj naravi koju joj je takvu Bog dao, počiva na braku kao zajednici muškarca i žene, u lice kažu da su glupi, nazadni, ajatolasi, da su nacisti, fašisti, netolerantni, čak su nam neki govorili da je poštovanje obitelji – nekršćansko ponašanje! I kad je narod na referendumu, usprkos tim strašnim i neviđenim pritiscima, ipak u velikoj većini rekao što misli – a to je da mu je obitelj svetinja, kao da se ništa nije ni zbilo. Nitko ne odgovara od aktera te kampanje protiv obitelji, nitko! Zar ne postoji ni politička odgovornost, zar ne postoji moralna odgovornost, pa i pravosudna? Naš kardinal Bozanić rekao je, nakon susreta s Papom koji je izrazio zadovoljstvo što je ustavno zaštićen brak u Hrvatskoj, kako je bio iznenaden da je institucionalna vlast bila protiv toga – citiram: "kršeći tako neutralnost države". I za to nitko ne odgovara! No ipak, narod je pobijedio i on sada ima tu svijest da može izvojevati pobjedu usprkos nemoralnim političarima, usprkos veleizdajicama i prodanim dušama.

Spomenimo i današnju vijest: Australija zabranila istospolne brakove!

4. Sudac Meron

Spomenimo možda i najveći zločin koji su učinili vlasti od 2000. godine: Sluganska politika prema Sudu u Haagu i svjesna krivotvorena u cilju optuživanja hrvatske države, hrvatskog naroda a kroz suđenje hrvatskim generalima. Ljude koji su spasili 160 – 180 tisuća ljudi u UN-ovoj zaštićenoj zoni Bihać, a poslije srpskog genocida u Srebrenici u prvostupanjskoj presude drastično su osudili.

Posebna sramota ide na dušu hrvatskih pravnika koji su za takav zločin nagrađivani položajima predsjednika RH i Vlade RH. I mnogih profesora s pravnih fakulteta kojima je bilo mnogo važnije nazočiti gay paradama nego se boriti za pravdu i njihovu znanost – za Pravo!

Sudac Meron je to označio kao NERAZUMNO, ja sam radije koristio termin SULUDO. Ponavljam: i vlast i mediji, o kojima piše Tolić u ovoj knjizi, svjesno rade protiv hrvatskog naroda. Pogledajte posebno tekstove: *Moralna kupka i Ideološki dragulj*.

Završit ću ovo svoje izlaganje posljednjom rečenicom Tolićeve knjige (iz teksta *Krštenje kolonije*):

Što sad? Ništa. Opet iz početka. U naravi je kolonije žudnja za slobodom, samostalnošću i suverenošću.

Hvala Benjaminu Toliću na svemu, pa i na ovoj knjizi.

Hvala i svima vama!

Hrvsijet, 13. prosinca 2013.

SRBI SU MNOGO TOLERANTNIJI OD HRVATA

"Gospodarstvo stagnira, nezaposlenost raste, a mladi su zatrovani mržnjom. Neki se pojgravaju fašizmom, a cijela je zemlja rascijepljena netolerancijom prema onima koji drukčije misle, žive, mole se, pišu i govore", piše britanski list The Economist, uz pojašnjenje da to nije njihovo mišljenje nego "tmurna procjena Ive Josipovića, socijaldemokratskoga predsjednika države."

Doista, predsjednik Josipović je, kao i uvijek, u pravu. Iako svim svojim bićem želi povući hrvatsku tužbu za genocid pred Međunarodnim sudom pravde u Den Haagu, to ne može učiniti zbog netolerancije Hrvata. S druge strane, u Srbiji nisu tako netolerantni. Tako ministar vanjskih poslova Srbije Ivan Mrkić tvrdi kako je Srbija spremna povući protutužbu za genocid protiv Hrvatske. On samo inzistira na tome da Hrvatska prva povuče tužbu jer ju je prva i podnijela. Prema njegovim riječima obostrane tužbe za genocid ne pridonose bilateralnim odnosima i nije dobro što one postoje, a taj problem potrebno je riješiti radi budućih generacija te ga ne komplikirati dodatnim zahtjevima koje bi obje strane mogle imati. Kako tolerantno, zar ne? Dodao je i da ima drugih otvorenih pitanja, odnosno utemeljenih zahtjeva prema Hrvatskoj kao što su nestale osobe, povrat imovine i raseljenih kao i pitanja da je iz Hrvatske u jednom danu otišlo 250.000 ljudi. Usprkos tome Srbija pokušava unaprijediti odnose, a uvjeren je Mrkić da to želi i hrvatska Vlada.

Nama je doista jednostavno dokazati koliko su Srbi i o ovom pitanju mnogo tolerantniji od Hrvata.

Hrvatski dokazi o srpskom genocidu

Najnovija knjiga prof. dr. sc. Andrije Hebranga *Zločin nad civilima u srpsko-crnogorskoj agresiji na Republiku Hrvatsku*, Udruga hrvatskih liječnika dragovoljaca 1990. – 1991., Ogranak Matice hrvatske u Zadru, Zagreb – Zadar, 2013., zapravo daje hrvatske "argumente" za srpski genocid. Evo nekih od takvih činjenica za koje autor vjeruje da dokazuju njegovo uvjerenje da su Srbi načinili

genocid u Domovinskom ratu (veći dio tih činjenica sam već naveo u tjedniku 7Dnevno u tekstu *Hrvatski beskičmenjaci*):

Agresor je u kratkom roku zauzeo trećinu Hrvatske protjeravši iz svojih domova 384 000 stanovnika hrvatske i drugih nesrpskih nacionalnosti te je krajem 1991. u Hrvatskoj bilo više od 550 000 prognanih i izbjeglica, a krajem 1992. broj izbjeglica i prognanih prešao je 660 000!

U agresiji na Hrvatsku je ubijeno 7263 civila i 6891 vojnika! Od ukupnog broja ubijenih civila gotovo je polovica starijih od 60 godina! Agresor je ubio 3182 žene, ranio 3560 žena, s tim da su stradale žene bile civilne osobe! Masovno ubijanje žena i staraca od 60 i više godina gotovo je školski primjer genocidnoga karaktera srpske agresije na Hrvatsku. Agresor je osim toga ubio 345 djece s tim što je 108 djece ostalo trajnim invalidima! Bez jednog roditelja je ostalo 4285 djece, a bez oba njih 54. U Domovinskom ratu bilo 30.520 ranjenika. Među zatočenicima srpskih logora bilo je čak i 219 djece, a kao nestale se još uvijek vodi 15 djece. U ratu je ranjeno 1184 djece, odnosno čak 12 % svih ranjenih su bili djeca!

Prema podatcima udruge Žena u Domovinskom ratu, Hebrang navodi, da su pripadnici JNA i srpsko-črnogorskih paravojnih formacija silovali oko 3.000 žena: *Srpsko crnogorski agresor sustavno je uništavao više od 500 hrvatskih gradova i sela, a samo tijekom 1991. i 1992. izvedeno je više od 30 000 artiljerijskih i zračnih napada po najgušće naseljenim hrvatskim područjima. To je doista bilo prekomjerno granatiranje cijelog niza hrvatskih gradova.*

Srbi su u ratu zvijerski masakrirali 840 hrvatskih vojnika te još 1096 civila. Za ilustraciju ratnih zvjerstava srpske strane ilustrativan je primjer Saborskog. Tamo je vojska ušla sa 40 tenkova i s oko 800 vojnika i ubila tog dana 28 civila pred svjedocima. Od toga je 14 ustrijeljeno, sedam živo zapaljeno, četiri zaklano nožem, dvoje obješeno i jedan poginuo od granate. Od tog broja je bilo 11 žena!

Hrvatski genocid

Javnosti je poznata Miloševićeva izjava dana neposredno poslije *Oluje* kako su srpski hrabri ratnici pobjegli kao zečevi prije nego što je i došlo do ikakvog kontakta s Hrvatskom vojskom. Drugim riječima, od hrabrih ratnika napravljeni su zečevi. Jasno je iz Miloševićeve izjave kako je bježao i narod, samo u tom momentu Milošević nije znao tko je iz Knina izdao tu naredbu. Pa zašto onda ministar Mrkić spominje 250.000 ljudi koji su tada otišli iz Hrvatske?

Svatko tko iole poznaje srpsku povijest znaće da Srbi nikada nisu pobijedili u ratu u kome su sami ratovali. A o strašnim ustašama slušali su jezovite priče od malih nogu. Toliko su ustaše strašne da im je ustaša bio i Papa, a u jednom momentu i sam Milošević.

Taj strah od ustaša kod srpskih vojnika pokazuje i činjenica da su tijekom operacije ‘Maslenica’, u strahu od daljnjega napredovanja Hrvatske vojske prema Benkovcu i Kninu, srpske snage planirale aktivirati postavljeni eksploziv na brani Peruča i napraviti jedan od najvećih zločina u povijest ratovanja – srušiti branu neke hidroelektrane. Razgovor srpskih generala Mladića i Novakovića, koji je presrela Središnjica za ED Glavnog stožera oružanih snaga, možete naći na portalu HKV-a, 19. 1. 2014.:

Gen. Novaković – Grupirali su se žestoko.

Gen. Mladić – Jel držite još branu ?

Gen. Novaković – Držimo, držimo.

Gen. Mladić – Pa dignite je u zrak, jebi je, što je štediš.

Gen. Novaković – E jebem mu mater, što ja znam, plašimo se da ne bi po nama onda.

Gen. Mladić – Pa neka tuku. Tučemo Zagreb i zdravo.

Gen. Novaković – Evo sad su otišli šefovi dogovorili su se oko načina, oko toga.

Gen. Mladić – Pa ako nisu stali, dignite je u zrak i zdravo i proći će ih onda želja da idu dalje...

Takav bezumni čin samo nam pokazuje koliki se je strah Srbima uvkao u kosti. A da se u Hrvatskoj sve to dobro znalo, tj. znalo se da će već sam pokret Hrvatske vojske u *Oluji* izazvati paniku među

Srbima, i vojskom i u narodu, i da će to dovesti do tog stravičnog genocida – pravljenja zečeva od ljudi.

Dakle, očito je kako uopće ne možemo usporediti činjenice o kojima govori prof. Hebrang, koliko god one bile istinite, sa stravičnim zločinom u kome su od ljudi napravljeni zečevi. Da je hrvatska vlast sve to znala pokazat će sljedeća priča.

Ministar savjetnik Benjamin Tolić još 1993. najavljuje genocid

Još na početku velikosrpske agresije na BiH, dakle 1993. godine, organiziran je u Hamburgu okrugli stol o BiH. Sudjelovali su predstavnici tamošnjeg Instituta za mirovna istraživanja, veleposlanstva BiH, jedan Nijemac, stožerni general ispred NATO-a, a ispred Hrvatskog veleposlanstva ministar savjetnik Benjamin Tolić. Naglašavam – ministar savjetnik. Bilo je oko 200 slušatelja. Na samom početku Tolić je rekao da on ne bi trebao sudjelovati na tome okruglom stolu jer on nije stručnjak za ratna pitanja pa će nazočni ismijati njegova gledišta. Obećali su da ne će. Stožerni general je iznio stavove NATO-a. Srbi su po njima vojnički narod, a u BiH se može voditi partizanski način ratovanja, pa ako bi se uključio NATO rat bi trajao godinu dana, a bilo bi potrebno 500 tisuća NATO-vih vojnika. General je nabrojio golemo teško naoružanje koje bi im za to trebalo. Tada je riječ dobio g. Tolić i on je rekao da se ne slaže s procjenama iz NATO-a. Tvrdio je da NATO-u treba najmanje milijun vojnika, a i sve brojeve o potrebnom naoružanju je udvostručio. "Uz sve NATO-u bi trebalo najmanje četiri godine da bi pobijedio Srbe" – zaključio je Tolić. Dvoranom se razlijegao podrugljiv smijeh, na što je Tolić demonstrativno htio napustiti okrugli stol rekavši: *Pa zar nisam upozorio da će se smijati mojim tvrdnjama.*

Ispričali su mu se, a onda je on na njihovo iznenađenje nastavio:

Ima i drugo rješenje. Treba pola od oružja koje bi bilo potrebno NATO-vim vojnicima podijeliti Hrvatima i Muslimanima, ali će tada rezultati biti porazni jer poslije toga više ne će biti Srba s ovu stranu Drine.

Po završetku tribine NATO-ov general je rekao Toliću da ga nije trebao onako ismijati, jer to su bili stavovi NATO-a, a ne njegovi.

Pa mogli ste to i reći. Ja i jesam ismijao njihove stavove, a ne Vas!

Zar iz ovog primjera nije jasno da je već tada jedan hrvatski ministar-savjetnik znao da će sam početak oslobađanja okupiranih hrvatskih teritorija dovesti do strašnog genocida pravljenja zečeva od ljudi?

A koliko je, pri tome, velika netolerantnost Hrvata dovoljno je pokazati na primjerima dvojice vrhunskih hrvatskih intelektualaca:

Prof. dr .sc. Zdravko Tomac

Prema portalu Dnevno.hr za profesora Zdravka Tomca je prestrašna sama pomisao o povlačenju tužbe:

Mogu nam podvaljivati i biti cinični jer naše političko vodstvo sve češće progovara o povlačenju tužbi i to ako nam kažu gdje su ubijeni. To je najveći cinizam pa nismo ih mi tužili zato da nam kažu gdje su ubijeni već zato što su ubili Hrvate. Njihov ministar sprda se s Hrvatima i s novim memorandumom kojega su odaslali po svijetu, a u kojem navode da se u našoj zemlji vrši genocid nad Srbima, da je u Hrvatskoj situacija kao '91. godine. Mi na memorandum nismo reagirali, a izjave njihovog patrijarha i političara jednake su kao 90-ih godina. Agresija se nastavlja, a naše vodstvo šuti. Josipoviću, Pusićki i Milanoviću Domovinski rat je građanski rat u kojem su svi jednakо krivi, a sve to čine u gradnji regionala kao da ništa nije bilo. Sada nam je potrebna obrana istine kao što smo '91. branili domovinu. Državno vodstvo to nije u stanju provesti, ali zato je formiran Stožer za obranu Vukovara. Sami moramo braniti Vukovar od pretenzija da je srpski grad.

Nadalje, dodaje da se sudski proces približava, u trećem je mjesecu, a protutužba je obmana:

Srpska tužba je argument kojim se služe da bi nas ucjenjivali povlačenjem tužbi jer inače nemaju argumenata. U Haagu je već srušena teza da je Oluja zločinački pothvat, kao što oni tvrde. Oluja je legitimna, a zločini u Hrvatskoj su pojedinačni, a ne organizirani. Srpsko vodstvo svjesno je da hrvatsko vodstvo nema snage za

povlačenje tužbi pa zato lukavo srpsko vodstvo podvaljuje jer nedavno su rekli da bi najbolje bilo ne povući tužbu.

Hrvoje Hitrec: Nema koga nema (Portal HKV-a)

Doista nema koga nema na visokim položajima u Srbiji, a da nije u zadnjih mjesec dana očajnički nudio da Srbija povuče tužbu, naravno ako Hrvatska povuče svoju. Nema koga nema u srbijanskim medijima tko nije plasirao istu pjesmicu. Pojam od kojega im se diže kosa na glavi jest genocid. Na sve bi pristali, samo da nema genocida. Sada srbijanske novinske perjanice pišu i ono što nikada prije ne bi, naime da je bilo etničkoga čišćenja sa srpske strane, ali to nikako nije genocid, što govori o tome da im pojam genocida nije jasan ili se prave blesavi. "Nemojte genocid", samo što ne plaču, "pa nije ubijanje i protjerivanje Hrvata genocid. Pa ubijalo se Hrvate i prije i u većim količinama, pa je li tko potezao genocid? Nije."

Nego, već me neko vrijeme nešto smeta, i to jako. Postala je mantra, tako reći, da bi Hrvatska povukla tužbu kada bi se riješilo pitanje nestalih. Da se doista i riješi, što ne će nikada – ni to ne bi bio dovoljan razlog za povlačenje tužbe. Nikako. Jest da je to najbolnije pitanje jer nema ništa gorega od neizvjesnosti, ali je ipak samo jedno od velikih i bolnih razloga zašto Hrvatska tuži Srbiju za genocid u agresiji koja je odnijela petnaest tisuća hrvatskih života.

Četraest tisuća Hrvata, civila i branitelja, kojima je poznato vječno počivalište, također su nestali. Nestali su s ovoga svijeta, nestali u većini slučajeva vrlo mladi, nestali iz svojih obitelji. Njih nema.

Da ne govorimo o razaranjima gradova i sela, crkava i samostana, muzeja i knjižnica, gospodarskih objekata, o okupaciji trećine Hrvatske, o ogromnoj materijalnoj šteti. Da govorimo o ratnoj odšteti, da.

Hrvatska tužba upravo ide u proceduru, ali ne zbog političke volje sadašnjih vlastodržaca, nego iz formalnih razloga, da ne bude zastare. Istodobno iz Hrvatske političari ove besramne garniture šalju s vremena na vrijeme signale u Beograd, u stilu "ljudi smo, dogоворит ћемо се." I šalju poruke gradu i svijetu da podupiru europski put Srbije, koji je popločan hrvatskim smrtima.

Zato jer sanjaju o danu kada ne će biti granica na Balkanu, kao što ih (u naravi) nije bilo ni u vrijeme Jugoslavije. Da se ne radi o Srbiji, Srbijancima i Srbima općenito koji upravo čine sve što sam opisao u uvodnim dijelovima današnje rubrike, te ne vraćajući recimo oteta kulturna blaga pružaju već ruke prema novima, da nam nisu agresivni susjedi iz pakla, tko bi normalan bio (i) protiv takvoga bezgraničnog razvoja situacije u budućnosti. Ovako... da, ovako jest kako jest. Jednostavno rečeno: sve ima svoje granice.

*

Prema Hebrangovoju računici Srbi su nam dužni 400 milijardi dolara zbog genocida počinjenog na našem tlu. Ali, može li netko uopće procijeniti koliko Hrvatska mora platiti zbog stravičnog genocidnog pravljenja zečeva od Srba?

Nema dvojbe da je hrvatska vlast prije *Oluje* znala da će oslobađanje okupiranih područja Hrvatske izazvati ovako užasan genocid. Istina je da po međunarodnom pravu ona ne može odgovarati za zločine eventualno učinjene u oslobađanju svojih okupiranih područja. Ali, do *Oluje*, međunarodno pravo nije znalo za tu vrstu genocida, tj. u vrijeme kada je međunarodno pravo donosilo propise i pravila o zločinima uopće nije bio poznat najstravičniji zločin: pravljenje zečeva od ljudi. Zato ga se ne moramo i ne smijemo držati kao pijan plota, zar ne? Zato hrvatska vlada nije smjela oslobađati svoja okupirana područja jer sada Hrvati imaju groznu stigmu jedinog naroda koji od ljudi prave zečeve. Vlast je svjesno išla u to oslobađanje, tj. planirala je i osmisnila najužasniji genocid u povijesti – genocide pravljenja zečeva od ljudi!

U tome je veličina predsjednika Josipovića. On je znao da su Hrvati, kao genocidan narod, spremni učiniti takav genocid, pa se uporno zauzimao za uvođenje novih pravila u međunarodnom pravu koji bi kažnjavao i samu pomisao na oslobađanje okupiranih područja genocidnim narodima (zapravo poznat je samo jedan takav narod). Josipović, doživjevši *Oluju* i samo pravljenje zečeva od ljudi nikada nije spominjao one međunarodne zakone ili barem njihove dijelove koji bi odgovarali Hrvatskoj, a podržavao je i nagrađivao one pojedince i udruge koji su osuđivali i još uvjek osuđuju genocidnu *Oluju*. Naravno, on se suprotstavlja i dan-danas ovako nazadnim

stavovima koje iskazuju Tomac i Hitrec, a nažalost i mnogi drugi. I baš kada se uspjelo uvjeriti svijet u potrebu tumačenja međunarodnih zakona na način koji je zastupao predsjednik Josipović, američki sudac Meron nije razumio svu veličinu predsjednika Josipovića pa je tvrdio kako je nerazumno osuditi nekoga zato što je oslobođao okupirana područja svoje države. Tko mu je kriv, da je sposoban kao Josipović i on bi bio državni poglavavar, zar ne?

7Dnevno, 31. siječnja. 2014.

TOLIĆ U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA

**D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, KNJIŽEVNIK MILE
BUDAK SADA I OVDJE, ZAGREB, 2005.**

O APELU ZA OBNOVU POLITIČKIH PROCESA

Zadnju korekciju apela "O Mili Budaku, opet - Deset činjenica i deset pitanja s jednim apelom u zaključku" obavili smo akademik Dubravko Jelčić i ja 22. kolovoza i toga istoga dana poslali ga Hini i novinama. Želja potpisnika Apela bila je miran i argumentirani dijalog. Drugim riječima, nastojali smo da tekst bude uravnotežen, da iznesemo osnovne činjenice, a ne da budemo odvjetnici koji bi iznosili obranu dr. Mila Budaka.

Na primjer, u Apelu se ne polemizira s tvrdnjom svih medija, uključujući i ministricu pravosuđa, da je Budak potpisnik rasnih zakona. U Apelu se samo konstatira: "U Vladi NDH zauzimao je položaj ministra bogoštovlja i nastave i nije bio inicijator tzv. "rasnih zakona", njih je donijela Vlada pod pritiskom Nijemaca..."

S druge strane, svaki od potpisnika, kao javna osoba, mogao je iznositi svoja osobna stajališta. Zato sam osobno prigodom snimanja

priloga o našem Apelu (tako mi je bilo rečeno, ali nije ispalo tako) za dnevnik RTL-a 23. kolovoza inzistirao na činjenici da Budak nije supotpisnik "rasnih zakona" već samo onog o kulturi. Na toj činjenici, koju dakle nismo istakli u Apelu, inzistirao sam u nizu tekstova (vidjeti npr. interview *Budak nije bio ratni zločinac*, "Slobodna Dalmacija", 25. kolovoza 2004., tekst *Neumoljiv svjedok razlika između komunista i ustaša*, "Vjesnik", 25. kolovoza 2004. kao i tekstove objavljene u "Hrvatskom slovu" i "Novom hrvatskom slovu").

Poštivanje odluke suda

Naslov mog interviewa u "Slobodnoj" pokazuje moj osobni stav, ali istovremeno pokazuje koliko je velika snaga samog Apela i onog što piše u njemu. Apel, naime, završava riječima: "Potpisujemo ovaj tekst kao apel. Ne želimo uzurpirati ulogu regularnoga nadležnog suda ni prejudicirati njegovu odluku. Očekujemo da Republika Hrvatska, dosljedna u provođenju načela pravne države, pridonese svoj udio i da nadležna tijela, i to po službenoj dužnosti, pokrenu obnovu političkih procesa održavanih u doba komunističke i drugih totalističkih vlasti, pa tako i procesa protiv Mile Budaka. Neka se uzmu u obzir svi dokumenti, koje budu podnijeli i optužba i obrana, neka se pravnom nepristranošću, *sine ira et studio*, prosudi njegova objektivna krivnja i neka se izrekne pravomoćna, pravno regularna i na zakonu utemeljena presuda. Svi ćemo je priznati i poštivati."

U čemu je snaga ovih riječi? Pa u činjenici da se mi obavezujuemo da ćemo poštivati odluku hrvatskog suda, iako znamo da današnje sudstvo u Hrvatskoj, na žalost, podliježe pritiscima politike. Primjer je suđenje generalu Norcu, na kome je dokazano da je optužba koristila krivotvorenu kazetu, pa ipak je izrečena osuda. Iole pismenjem čovjeku jasno je da se krivotvorine koriste da bi se osudio nevin čovjek. A to još više potvrđuje činjenica da do današnjeg dana nitko nije ni pokrenuo istragu, a kamoli pozvao na odgovornost te krivotvoritelje.

Ili slučaj Lora. Vrhovni sud je obznanio svoju odluku o slučaju Lora pet mjeseci nakon što je tu odluku donio, i to tijesnom većinom glasova članova vijeća, iako, kako piše u rješenju, nije našao ni jednu važniju povredu kaznenog postupka vođenog pred Županijskim

sudom. Jasno je svakome da je takva odluka donijeta uz politički pritisak.

Pri tome mi nije namjera napadati hrvatsko pravosuđe što je takvo, kada je to zbog pritiska iz "civilizirana" svijeta koji je stvorio sramotni sud u Haagu, koji je, kako se vidi iz "Hrvatskog lista" od 2. prosinca 2004., zabranio saborsku istragu o autentičnosti Brijunskog transkripta upravo zato što je - lažiran. I njima nije važno što je lažiran kad je, kao i lažirana kazeta u slučaju Norac, glavni "dokaz" da je Hrvatska "agresor" na vlastiti teritorij, tj. da je to "zločinački pothvat zločinačke organizacije". Dapače, vidimo da iako je glavni dokaz protiv generala Gotovine taj krivotvoreni transkript svjetskim moćnicima ni najmanje ne smeta u njegovu proganjanju. Pogledajmo i ovu najnoviju sramotnu presudu Dariju Kordiću. Njegov branitelj Mitke Naumovski kaže ("Slobodna Dalmacija" od 18. prosinca 2004.): "Jednostavno ne vidim na čemu je sud utvrdio da je Kordić kriv. Naime, u drugom predmetu taj isti sastanak (vojni i političkih tijela OZ Srednja Bosna noć uoči tragedije u Ahmićima, op. J.P.) ocijenjen je legitimnim, izdane zapovijedi vojnički opravdane i Blaškić od bilo kakve odgovornosti za te zapovijedi je oslobođen. Gdje je tu sada Kordićeva odgovornost?" Pa valjda to što je politički "blagoslovio" legitimne akcije!

U stvari i ne čudi što su Kordićevom presudom do kraja razgolitili sebe kao političko sudište. Pa poznato je kako je američka komisija baš na primjeru Medačkog džepa utvrdila kako Hrvatska vojska ima u svojim ratnim operacijama manje civilnih žrtava od njihovih vojski. Jesu li to povezali s krunicama koje su hrvatski vojnici nosili oko vrata? Ne znam. Ali očito im je jasno da takvu vojsku ne mogu okriviti kako su željeli. Ostaju im političari. Oni mogu biti krivi za što ih je volja. S Hrvatskom kakva je i s njenim političarima, to i nije tako teško. Pa nije to Uganda! U svakom slučaju, u nekom drugaćijem svijetu pomislili bi da se radi o scenariju za film koji se odvija u ludnici. A to je naša zbilja. I još nam prijete zatvorom (kao u najnovijem slučaju Stjepanu Šešelju i Domagoju Margetiću), ako ne pristajemo biti dio takvoga scenarija!

Svi su politički sudovi isti

Svi su politički sudovi isti, pa tako i ne čudi sličnost procesa koji se odvijaju na sudu u Haagu s procesima o kojima govorimo u našem

Apelu. Očito je da se u Haagu sudi Hrvatima zato što su stvorili svoju državu, tj. zato što njihova ljubljena Jugoslavija više ne postoji. A zašto se sudilo Hrvatima u komunističkim sudištima? Dr. Milan Vuković u knjizi *Dr. Franjo Tuđman u sudskim dosjeima /11. siječnja 1972. – 10. lipnja 1990./* na str. 19., govoreći o procesima protiv dr. Tuđmana, upozorava nas kako su slični "procesi u svim tadašnjim komunističkim zemljama imali zajedničku crtu političkih procesa jer im je objekt zaštite bio komunistički sustav državnog uredenja. U nas, u Hrvatskoj, i u ovom procesu protiv dr. Tuđmana, zaštita je komunističkog sustava sekundarni objekt, a primarni je objekt zaštite neprirodna zajednica znana Jugoslavija, suprotstavljeni težnji za Hrvatskom kao samostalnom državom, te dominacija i utjecaj velikosrpskoga imperijalizma nad SR Hrvatskom, hrvatskim narodom, bez obzira na to u kojem se obliku on javlja: zaštita 'bratstva i jedinstva', zaštita 'ustavnog poretka' ili jednakosti građana samoupravljača. Prema tome, iz ovoga procesa jasno proizlazi sadržajna specifičnost političkih procesa u Hrvatskoj u usporedbi s drugim komunističkim zemljama i drugim republikama u bivšoj Jugoslaviji. Ti procesi u Hrvatskoj odraz su dvostrukе podčinjenosti: najprije nacionalne, a tek onda ideološke, komunističke".

Ali kada je već riječ o tim procesima protiv dr. Tuđmana frapantna je sličnost onoga za što se on optužuje 1980. godine na komunističkom sudu s onim što je njegov "glavni zločin" za svjetske moćnike. Dr. Vuković konstatira na str. 29 svoje knjige: "U cijelom drugom procesu protiv dr. Tuđmana protežu se (bilo kao motiv obrane ili kao glavni prigovor zbog stanja u kojemu se nalazi hrvatski narod) dva temeljna pitanja na koja se mora odgovoriti:

- a) nacionalna suverenost velikih, malih i najmanjih naroda;
- b) integracija na priznanju nacionalnih sloboda svih naroda, a ne nadnacionalnim integracijama".

Zar mu se danas mrvome ne sudi iz istih razloga na političkom sudištu u Haagu?

Vratimo se samom početku našeg Apela: "U povodu najnovije medijske hajke na Milu Budaku, u kojoj na nedostojan način, osim notornih neznalica, sudjeluju i ostrašeni njegovi politički mrzitelji, a da bi se dokazala vjerodostojnost načela depolitizacije pravosuđa i afirmacije pravnih kriterija u pravnoj državi, što je po svojim

Ustavnim odredbama Republika Hrvatska, iznosimo deset činjenica i postavljamo deset pitanja."

Dakle, u startu je konstatirano da je slučaj dr. Budaka uzeo centralno mjesto u Apelu zbog same hajke koja se vodila (medijski u tom trenutku) i još uvijek vodi na njega. Pa, ako hoćete i zato što se druga strana ima za nešto uhvatiti kad je on u pitanju, koliko god je to na klimavim nogama. Neće ni ovako pristati na obnove političkih procesa, a kamoli da smo u Apelu pisali o dr. Ljudevitu Juraku, sveučilišnom profesoru sudske medicine zagrebačkoga Pravnog fakulteta. O njemu je i govorio predsjednik Matice hrvatske Igor Zidić, kada je kao jedan od inicijatora "apela", bio gost emisije "2 u 9" na OTV-u. O slučaju profesora Juraka Dubravko Jelčić u najnovijoj knjizi *Sto krvavih godina – XX. stoljeće u hrvatskoj povijesti*, Zagreb, 2004. piše (str. 136-137):

"Kao renomirani stručnjak svjetskoga glasa za patološku anatomiјu bio je 1943. pozvan u međunarodno povjerenstvo za istraživanje masovne grobnice zarobljenih poljskih časnika u Katynskoj šumi. Nijemci su za taj zločin optuživali Sovjeti, a Sovjeti Nijemce. Povjerenstvo je nepristrano zaključilo, da su zločin počinili Sovjeti. Odmah po ulasku u Zagreb 15. svibnja 1945. komunističke vlasti uhitile su Juraka, pa kad on nije htio službeno i javno opozvati svoj potpis na tom nalazu, bio je u lipnju osuđen na smrt i strijeljan zbog klevete Sovjetskog Saveza. Četrdeset i pet godina kasnije sovjetski predsjednik Gorbačov priznao je generalu Jaruzelskom, da su zločin izvršili sovjetski organi NKVD-a te se ispričao Poljacima. Jurak je dakle bio pravedan. A komunistički sud je tim primjerom potvrdio svoju nevjerodostojnost, jer je branio čast Sovjetskog Saveza premda vjerojatno ni sam nije vjerovao u njegovu nedužnost. Primjer, koji upozorava, koliko su uopće bile regularne čak i sudske osude komunističkih sudova! Njihova pravna 'kompetentnost' oduzela im je svaki kredibilitet, pa ostaje činjenica, da je nevinih žrtava bilo čak i među sudske osuđenim Hrvatima; a što onda reći o žrtvama koje nisu bile suđene ni pred takvima sudovima!?"

Hajka na dr. Budaka traje do današnjeg dana

Međutim, slučaj dr. Budaka je sigurno posebno zanimljiv i vjerojatno bi kao takav bio odabran i da nije bile hajke na njega, hajke koja traje do današnjeg dana. To pokazuje činjenica kako je taj

slučaj zanimljiv jednom takvom ekspertu kakav je sudac Ustavnog suda dr. Milan. Vuković. Naime, dr. Vuković u svojoj knjizi *Sukobi političkih stilova u traženju osamostaljenja Hrvatske*, Zagreb 2004. piše (str. 53-54):

"U 'Globusu' od 1.VIII.2003., na stranicama 82-89, objavljen je razgovor s gospodinom Vojdragom Berčićem, starim 85 godina, u formi feljtona s naslovom 'Čovjek koji je isljeđivao Pavelićevu Vladu', predstavljajući ga riječima: sudac istražitelj Vojnog suda II. armije u Zagrebu, sudionik NOB-a 1941., koji je u svibnju 1945. odmah nakon završetka Drugog svjetskog rata i sloma Nezavisne Države Hrvatske, saslušavao članove Pavelićeve Vlade... (Zanimljivo je saznati da je taj sudac istražitelj 1945. godine imao 27 godina, a ako je sudionik NOB-a od 1941. znači da je tada imao 22 godine, pa se postavlja pitanje: kad je to završio Pravni fakultet i položio pravosudni ispit za mogućnost vođenja ove istrage?)

Sve ono što je kazano o 'brzini suđenja' u predmetu br. K-1/1948, prema riječima Vojdraga Berčića, u predmetu koji je on vodio, premašilo je i tu brzinu!

Berčić kaže: 'Oko 4 ili 5, dao sam pozvati Budaka... Jednodnevni proces... Nikolu Mandića i Ivana Vidnjevića. Bio sam vrlo ljut jer je svu trojicu trebalo završiti samo za jedan dan... Inače, mi sući istražitelji, koji smo vodili istragu, zastupali smo redovito i optužnicu... Bila je večer, gotovo 10 sati. U onoj tišini, u onoj napetosti gdje su se, za koju minutu, očekivale smrtne presude, bila je to groteskna scena:... Presude su izrečene iste večeri? Da. Članovi Vijeća povukli su se na vijećanje i onda je, nakon toga, Josip Hrnčević pročitao presude. Na smrt vješanjem osuđeni su Mile Budak, Juco Rukavina i onaj ludi Ivan Vidnjević. Drugi su osuđeni na smrt strijeljanjem, a treći – Ademaga Mašić, Bruno Nardeli i general Lavoslav Milić... na robiju. Ademaga na doživotnu, a Milić i Nardeli na 20 godina' (na smrt strijeljanjem bili su suđeni: Nikola Mandić, Nikola Steinfl, Pavao Canki, Julije Makanac).

Kako se po međunarodnom, i svakom kaznenom pravu, kvalificiraju ovakva postupanja kako ih Berčić opisuje, o tome vode brigu zaduženi organi svake države, ali komunistički diktatori nastavili su diljem Hrvatske provoditi diktaturu kakva se ni zamisliti nije mogla."

O tekstu Ivana Gabelice "Sustav mržnje i laži o Mili Budaku"

Tekst Ivana Gabelice "Sustav mržnje i laži o Mili Budaku", "Novo hrvatsko slovo" od 19. studenoga 2004. potvrdio je želju potpisnika Apela za miran i argumentirani dijalog. Pisan je, slično mojim tekstovima u kojima polemiziram s napadima Goldsteina na Apel, onako kako bi obrana u obnovljenom procesu odgovarala na optužbe protiv Budaka. Isto kao što je tekst Goldsteinovih vjerojatno najveći, naravno jadan, domet koji bi dosegla obnovljena optužba. Jedino mi se čini da Gabelica nije u potpunosti razumio naše motive u pisanju Apela kada svoj, inače izvrstan tekst, završava riječima: "Dakle, Frkovićeva izjava je u protimbi sa svim navedenim dokazima (Šimundić, Ilinić, Mihovilović, 'Hrvatski narod', 'Novi list') i s cjelokupnim Budakovim dotadašnjim izjavama i književnim stvaralaštvom, pa je moramo odbaciti kao nevjerodstojnu. Stoga sa sigurnošću možemo tvrditi, da Budak u govoru u Varaždinu nije upotrijebio krilaticu "Srbe - na vrbe", pa prema tomu i apel za obnovu kaznenog postupka i gospodin Pečarić i gospoda Goldsteini polaze od neistinitih tvrdnji o njemu."

Naime, i sam Gabelica tvrdi "Prema prof. Vinku Nikoliću, dr. Mate Frković je posvjedočio, da je Budak u govoru u Varaždinu 26. svibnja 1941. izrekao krilaticu 'Srbe na vrbe'. Frković je u to vrijeme bio ustaški stožernik u Varaždinu." Nemamo razloga sumnji da je profesor Nikolić rekao neistinu, pa ta činjenica ostaje kao element oko kojega bi obrana i optužba "lomila koplja" na obnovljenom procesu. Uostalom, mi nismo tu tvrdnju stavili u onom dijelu "apela" gdje dajemo činjenice, već u okviru naših pitanja! Kako se mnogi od nas slažu s argumentacijom g. Gabelice, očito taj primjer samo pokazuje kako smo uspjeli u svojoj želji nepristranosti.

Mislim da je Gabeličin komentar mog teksta u svezi s pjesmom u kojoj je stih "Bježte, psine, preko Drine" također izvrstan: "Dakle, to je bilo 1933. u njoj se nigdje ne spominje ni Beograd ni Srbija ni srpski narod, ali je očito, da se na jedan od tih pojmove odnosi. Obzirom na iznesena Budakova stajališta i na rječnik tadašnje ustaške promidžbe, isključena je mogućnost, da se sporni stih odnosi na srpski narod. Može se odnositi samo na jugoslavenski državni aparat (vojsku, oružništvo, redarstvo, činovništvo i sl.), koji je mahom dolazio iz Srbije i terorizirao hrvatski narod. Zar nije i Stjepan Radić više puta zahtijevao, da taj aparat napusti Hrvatsku?

Zanimljivo je spomenuti, da su, prema svjedočenju Svetozara Pribičevića, Srbijanci zbog svoje hegemonije bili omrznuti i među vojvođanskim Srbima (...) To može biti isključivo smisao i Budakova stiha, pa mu se s moralne strane nema što prigovoriti."

Ali čini mi se da to samo pojačava ono što sam ja napisao. Naime, u raspravi o ratnom zločinu, meni je mnogo snažnija činjenica da taj stih sam Budak tijekom rata nije koristio. S jedne strane, to potvrđuje ono što i dokazuje Gabelica. A s druge, ako se taj stih protumači kao da se odnosi na Srbe općenito, njegova neuporaba od strane Budaka – samo govori njemu u prilog. Time tužitelji, kao u slučaju Goldsteinovih s njihovim tekstom, postižu suprotan efekt.

Nastavak titističke politike

Ovdje je najvažnije što se, i pored tako pomirljivo sročenom Apelu, nastavilo s napadima na dr. Budaka. Ploča je skinuta, a mijenjaju se nazivi ulica s njegovim imenom. S druge strane imamo silne otpore istom takvom tretmanu komunističkih zločinaca. To i ne čudi kada znamo da se u nekim strankama diče Titovim naslijedeđem, ili pak da je ista takva većina današnjih medija u Hrvatskoj. A čime se diče opisuje Jelčić u spomenutoj knjizi na str. 137.:

"Suptilnim metodama totalitarizma, titovska Jugoslavija je kao komunistička tvorevina svojom malignošću kudikamo nadmašila i sam Sovjetski Savez. Zločini lenjinističke Čeke i staljinističkog NKVD-a nisu, razmjerno, ništa veći od zločina titovsko-rankovićevskih svemoćnih institucija kakve bijahu OZN-a, KNOJ i UDB-a. Sibirski logori nisu bili nimalo užasniji od bleiburških križnih putova i stotina jazovki diljem Hrvatske, Bosne i Hercegovine do Golog otoka, a nasilje i teror u procesu kolektivizacije nije bio ništa veći u Sovjetskom Savezu nego što je bio u Jugoslaviji. Na kraju, Sovjetski Savez se dezintegrirao mirno, od ruske dominacije oslobostile su se ne samo tri baltičke države nego i Ukrajina i Bjelorusija, koje su bile pod ruskom vlašću još u doba carizma, pa i niz drugih zemalja (Moldavija, Gruzija), dok se Jugoslavija raspala u moru krvi, što najbolje svjedoči o njezinu karakteru i krajnjim ciljevima zločinačkog velikosrpskog imperijalizma, kojim je on i pod plaštem komunizma bio prožet do

srži. Kako je nastala, tako je i nestala: u krvi! Raspala se kao trula lešina u vlastitom smradu.

Ali se ne zavaravajmo: nije ona još ni sad posve nestala iz mnogih hrvatskih glava. Ostavila je ona svoj trag, što se vidi u razmišlja-njima i ponašanju mnogih Hrvata: prva Jugoslavija nas je iskvarila, druga zaglupila. Posljedice još traju. I trajat će sve dok odgovorni hrvatski političari ne budu odgovorniji nego što su danas."

Miloševićev ministar i beogradski studenti

I da je to doista tako pokazuje nam nedavno gostovanje Miloševićevog ministra informiranja Aleksandra Tijanića na HTV. Tako smo "doznavali" kako "Draža Mihailović nije bio fašist, nego je bio borac za pravednu srpsku stvar, i tako ga shvaća, prema Tijanićevim riječima, čak i građanska Srbija; kako su Stepinčevi zločini jednaki zločinima Draže Mihailovića, kako su četnici bili borci protiv fašizma". Tako "naša" televizija ponovo pokušava izjednačiti Stepinca i Dražu, uz aktivno sudjelovanje u lažima oko Budaka. Možda bi trebali, da uvjere neposlušne Hrvate, dovesti i predsjednika Srbije, koji također kliče da Draža nije fašist. A Budak im jest, pa su od hrvatskih vlasti tražili uklanjanje njegove spomen-ploče, što je i učinjeno. Ali vlast je kaznila bizarnu provokaciju beogradskih studenata, a onda brže bolje smanjili kaznu. Da se Dražini nasljednici ne naljute. Ili možda onaj njihov dio u Hrvatskoj?

Zato ne čudi što Tihomir Dujmović u "Glasu Slavonije" piše: "Da se radi o ustaštvu već bi sve recentne katedre našeg bajnog sveučilišta napisale silne traktate, vidjeli smo tu ekspeditivnost kad je bio obrađen slučaj Budak, no sada kad nam se ovdje gotovo svakodnevno tvrdi da Draža Mihailović nije fašist, o toj temi današnji hrvatski povjesničari, današnja hrvatska znanost i naravno hrvatski mediji – šute. A ne bi se smjelo šutjeti zato što ćemo, kako vidimo, s Dražom još imati posla. (...) Kakve su pak zločine isti ti četnici radili po Bosni, kakva su zvjerstva radili po Hrvatskoj, kakav su teror širili po Crnoj Gori i na Kosovu o tome bi se knjige i knjige mogle pisati. Kao i o tome da je Srpska Pravoslavna Crkva s naklonošću gledala na četnički pokret, baš kao što je 40 godina kasnije s naklonošću gledala na Martićeve ili Karadžićeve

četništvo! O svemu se tome u Srbiji zacijelo šuti, ali zašto se šuti u Hrvatskoj doista je nejasno. S obzirom na to da troje beogradskih studenata tvrdi da uopće ne zna da je Draža Mihailović bio zločinac, s obzirom na to da milijuni Srbijanaca, kako pokazuju izborni rezultati, i dalje apliciraju za četništvo, možda ne bi bilo loše promisliti da se tiskaju brošure o zločinima Draže Mihailovića i da se besplatno dijele na graničnim ulazima u Hrvatsku!"

A Hina nam 21. prosinca javlja: "Odlukom Skupštine Srbije od utorka pripadnici ravnogorskog (četničkog) pokreta od 1941. do 1945. godine imaju ista prava kao i partizani, pravo na mirovine i invalidnine, ali i na 'Ravnogorsku spomenicu 1941.', po uzoru na 'Partizansku spomenicu' koju su dobivali pripadnici partizanskog pokreta. Za prijedlog Srpskog pokreta obnove Vuka Draškovića u utorak se u parlamentu izjasnilo 176 (od ukupno 250) zastupnika, dok su protiv glasala 24 zastupnika Socijalističke partije Srbije Slobodana Miloševića i Socijaldemokratske partije Nebojše Čovića. Nije glasovalo devet zastupnika, a četvero se uzdržalo od glasovanja. Zakon je prihvaćen po hitnom postupku, uz obrazloženje da je utemeljen na povjesnoj istini, pa je nužno da se u pravima izjednače svi koji su se borili protiv okupatora, fašista i nacista."

Pošteno govoreći oni su doista u pravu. I jedni i drugi su se borili za Veliku Srbiju. Tako Zoran Vukman u "Hrvatskom listu" od 6. siječnja 2005. kaže: "Ima nešto i od povjesne ironije u tom činu srbijanskog parlementa: partizanstina se s vremenom, pretvarajući se u velikosrpski project, doista i izjednačila s četništvom! Osim toga, tisuće četnika Draže Mihailovića potkraj Drugog svjetskog rata prešlo je u partizanske jedinice. Mnogi su pod Titovom zastavom poslije gazili i ubijali Hrvate, a zvijezda i kokarda ujedinjene palile su i ubijale po Hrvatskoj 1991. godine! Treba li nam snažnija i krvavija povjesna pouka? Može li razboriti i normalan čovjek veličati jednog zločinca kao povjesnog velikana i držati ga za velikana antifašizma?"

Nama ne treba smetati čak ni to što Srbi donose zakone na osnovu lažnih tvrdnji. Pa svi znamo da je njima "laž najviše pomogla u povijesti". Treba nam smetati to što je ovaj isti Vuk Drašković, koji rehabilitira velikosrpske zločince, tražio uklanjanje spomen-ploče književniku Mili Budaku, a hrvatska vlada je to brže-bolje učinila.

Ne mislim da je Draža Mihailović bio fašist. Nije, kao ni Ante Pavelić. Ali nije istina da je Draža bio borac protiv fašizma. Nije ni Ante. I jedan i drugi su surađivali s njima. Ali Draža zbog imperijalističkih velikosrpskih interesa, a Ante zbog stvaranja neovisne države svome narodu. Interesantno je kako i državotvornim Hrvatima smeta tvrdnja da Draža nije bio fašist. Tako se i u "Hrvatskom listu" od 23. prosinca 2004. to vidi iz pitanja postavljenom političkom tajniku Hrvatskog bloka. Benjamin Tolić to u svom odgovoru uopće ne spominje već, među ostalim, kaže:

"Tijanić je izvrijedao Hrvate. Zastupao je ista stajališta koja je zastupao dok je bio Miloševićev ministar informiranja. Ponovio je tezu o podjednakoj srpskoj i hrvatskoj ratnoj krivnji. Srpsko-hrvatski rat protumačio je kao Miloševićevu i Tuđmanovu 'koreografiju'. U povijesnoj argumentaciji izjednačio je četničkog vojvodu Dražu Mihailovića i hrvatskog blaženika Alojzija Stepinca. Upitan pri kraju razgovora ne čini li mu se da Srbi ipak nešto duguju Hrvatima, beogradski je Aleksandar zagrebačkom Aleksandru odgovorio protupitanjem: 'Aleksandre, kako me ti, kao Srbin, to možeš pitati?'"

Mene fascinira ta činjenica da je nekome u Hrvatskoj uopće važno što je bio Draža Mihailović. Zar nama ne bi jedino trebalo biti važno to što je bio zločinac, što je predvodio organizaciju čiji su pripadnici napravili stravične zločine nad našim narodom u našoj državi. Da, zar nama ne bi trebalo biti najvažnije da je on ratni zločinac i to i prema našem narodu!

Tko je Talijanima predao Zadar po Mesiću i drugovima

Ali s ovakvim "hrvatskim" povjesničarima i političarima, ne čudi da u Hrvatskoj ne znaju razliku između Mihailovića i Pavelića. Njima je ostvarenje velikosrpskih interesa na račun hrvatskog naroda, dakle uz zločine Dražinih četnika nad Hrvatima u hrvatskoj državi, mali zločin. Pa su takve i kazne onim studentima. Oni su sitne ribe pa ih se može i kazniti, ali one krupne mogu nekažnjeno uspoređivati svog zločinca s jednim hrvatskim svećem na "hrvatskoj" televiziji! Borba za neovisnost hrvatskog naroda im je zločin! Naravno, to neće otvoreno reći. Npr. Tihomir Ladišić je emisiju "Otvoreno" 7. prosinca 2004. otvorio pitanjem kako to da je policija različito postupila u slučaju četnika na trgu bana Jelačića i domobrana u Zadru. Za Ladišića su, dakle, četnici i ustaše, Pavelić i

Mihailović isti, a on kao pravednik brine se o tome da četnici nisu, eto, bili diskriminirani na račun domobrana. Pa mora se brinuti za ravnopravnost kad se ustaše nisu dosjetili klati po Srbiji, kao što su četnici po Hrvatskoj. a Teuta Babajko Popović i Zlatko Crnčec u "Novom listu" od 7. prosinca komentiraju: "Čudna je fasciniranost ustašama dijela Zadrana. Taj je grad poglavnik prepustio Talijanima, ali neki Zadranji ipak s veseljem nose njegovu sliku i protive se da njegov doglavnik izgubi ulicu. I još pritom sebe smatraju hrvatskim nacionalistima. Bizarno." Isto ponavlja Ivo Horvat u "Vjesnikovim" "Stajalištima" spominjući "predaju Dalmacije, znači i Zadra, Mussolinijevoj Italiji". Ako već nisu učili u školi mogli su se potruditi i pogledati Krležinu Enciklopediju i naučiti npr. da su Rapalskim ugovorom (12.XI.1920.) između voljene im Jugoslavije (tada još kraljevina SHS) i Italije pripali (prodani) Italiji Goricka-Gradiška, Trst i okolica, dio Kranjske, Istra bez dijela općine Kastav i otoka Krka, ZADAR i otoci Lastovo i Palagruža; ugovorom je podpalo pod Italiju oko 500.000 Hrvata i Slovenaca. Italija je sa svoje strane priznala "jugoslavensko ujedinjenje i postojanje Kraljevine SHS", odnosno kako Rimski ugovori (27.I.1924.) o "priateljstvu i srdačnoj suradnji" sadrže i Sporazum o Rijeci koja je pripala/prodana fašističkoj Italiji.

A Mesić, predsjednik ove države, stvorene i obranjene krvavim Domovinskim ratom, čudi se što se u Hrvatskoj ruši spomenik "onomu koji je zaslužan što danas imamo hrvatsku državu, dok u Zadru, primjerice", kako je rekao, "marširaju u ustaškim uniformama, uniformama onih koji su Zadar prodali". Tako se i drug predsjednik svrstava u one koji trebaju malo naučiti hrvatsku povijest, tj. i njemu moramo preporučiti da pogleda malo u Krležinu enciklopediju.

Valjda Mesić, Teuta, Zlatko i Ivo pripadaju našim "stručnjacima" koji vjeruju da je Trojni pakt bio između NDH, Njemačke i Japana, pa eto čelnik moće države NDH Pavelić prepušta Zadar tamo nekom Musoliniju.

Tito je, po Mesiću, stvorio današnju Hrvatsku

Jasno je kako je sve to u funkciji opravdavanja ideologije onih koji još uvijek pjevaju "Po šumama i gorama". Možda su i napadi na Budaka i izjednačavanje Draže i Stepinca nešto nužno za

približavanje današnjeg HDZ-a Račanovom SDP-u. Zbog sutrašnje velike koalicije. Možda nas zato Mesić uči kako smo dobili državu na temelju Ustava iz 1974, što Tihomir Dujmović u "Glasu Slavonije" komentira: "... kad aktualni hrvatski predsjednik Mesić kaže da mu je je čudno što se u Hrvatskoj ruši spomenik onome koji je zaslužan za to što danas imamo hrvatsku državu, onda je to doista klasičan primjer povijesne manipulacije, krivotvorine i povijesne neistine. Mi, naime, po Titu nikada ne bismo imali državu i kako ne bismo imali nikakvih dilemma, Tito je sam eksplisitno rekao da će prije Sava teći uzvodno negoli će Hrvati dobiti državu. Sve što je radio bilo je protiv afirmacije hrvatske, a za afirmaciju jugoslavenske države (...) U Titovo vrijeme niste smjeli pjevati hrvatsku himnu naglas da bi nam danas Mesić pričao da je baš taj Tito zaslužan što imamo hrvatsku državu!"

Možda možemo opravdati Mesića. Znamo da je on zaboravio da su Crnogorci napali Dubrovnik pa je vjerojatno zaboravio i cijeli Domovinski rat.

A tko je bio taj koji je, kako kaže predsjednik, zaslužan što imamo hrvatsku državu? To je pitanje koje postavlja Mate Kovačević i odgovara na njega ("Fokus" od 31. prosinca 2004.): "Tko je bio Josip Broz Tito za kojim danas osim njegovih suseljana javno nariču i pojedinci koji su za razliku od diktatora birani na demokratskim izborima, najbolje svjedoči činjenica kako je hrvatski narod od 1991. do 1995. godine morao iz svoje zemlje tjerati njegovu okupacijsku JNA. Isto su se i sadašnji jecaji za Brozom pretvorili u žal za vremenom u kojem je taj boljševički terorist u ime svoje samovlasti odobravao pokolje civila i ratnih zarobljenika, prijekim sudovima likvidirao pripadnike katoličkog svećenstva, a na montiranome procesu zagrebačkom nadbiskupu Alojziju Stepinu sudio cijeloj Katoličkoj crkvi u Hrvata. Je li to žal za vremenom kad su tamnice u Staroj Gradišci, Lepoglavi, Zenici, Mitrovici i na Golome otoku bile popunjene političkim protivnicima komunističkog režima i jugoslavenske okupacije hrvatskih zemalja? Prema izvješćima stranih agencija, čini se da su zagovornici transparentnoga guranja Hrvatske u EU u svojim reakcijama glede Brozove povijesne uloge ipak malo pretjerali. Kad se zanemari zločinačka uloga kumrovečkoga krvnika..."

Ali za Jelenu Lovrić, novinarku "Globusa", to je "kurban pir dinamitaša u Kumrovcu". Jasno je da nekadašnjoj članici CK SKH na stotine tisuća ubijenih Hrvata poslije završetka Drugog svjetskog rata, dakle u miru, nije "kurban pir". Iako su spomenik Brozu vjerojatno srušili sljedbenici partije u čijem je CK-u ona bila.

A kada se sjetimo da se još na HTV-u spominje kako je rušenje spomenika Brozu odmazda za skidanje slike generala Gotovine u Zadru, onda je posve jasno zašto je Mesiću Ustav iz 1974. stvorio hrvatsku državu. Gotovina mu s tim nema ništa. Zato ga, valjda, i proganjaju!

Spomenik Brozu i crna knjiga komunizma

I dok se u Srbiji donosi zakon o izjednačavanju četnika i partizana, dotle mi slušamo na "hrvatskoj" televiziji kako je i ustaško znakovlje - fašističko! Valjda ste fašisti ako surađujete s fašistima. A ako pokušaš ostvariti takvu suradnju pa je ne ostvariš – onda si antifašist. Kako to? Radi se o tzv. puču Lorković-Vokić u kolovozu 1944. Jelčić u svojoj knjizi piše (str. 142-143): "Dok su hrvatske oružane snage imale zapovijed da se ne suprotstavljaju eventualnoj invaziji zapadnih saveznika na hrvatsku jadransku obalu, dotle su Britancima "savezničke" partizanske jedinice imale suprotnu naredbu, da im se suprotstave svim snagama, pa je Tito čak i uspostavio kontakt s njemačkim generalom u Hrvatskoj Glaiseom von Horstenuom i ponudio mu savez u zajedničkom otporu Angloamerikancima. Nije li to krunski dokaz da britanski saveznici u redovima jugopartizana, prvo, nisu bili njihovi prirodni saveznici, i drugo, da oni, partizani, u biti nisu nikada ni bili nikakvi antifašisti i da im motiv nije bio nikakva oslobođilačka borba protiv fašizma i "njemačkog okupatora", nego jedino osvajanje vlasti. U ratnim vrtlozima, prepunim kontroverznim situacijama i obratima, osvojiti vlast u Jugoslaviji (i u Hrvatskoj), kao što ju je u vrtlozima Prvoga svjetskog rata osvojio Lenjin u Rusiji".

Ili je sve to samo "danak" komunističkoj prošlosti današnjih povjesničara i političara? Bilo kako bilo, ostaje žalosna činjenica da je ministrica pravosuđa tvrdila neistinito kako je Budak potpisnik rasnih zakona (dakle u množini). Valjda zbog te neistine nije već pokrenut postupak obnove procesa, već se nastavlja hajka na Budaka! Vjerojatno svatko ima svoj odgovor na pitanje: zašto je to

tako? Možda im je hajka na Budaka trebala zbog navodnih reakcija na drugoj strani, kao na primjer dizanje Brozova spomenika u Kumrovcu? Problem je u tome što smo i do sada vidjeli kako su komunistički spomenici dizani u zrak uvijek kada je to odgovaralo – komunistima! To sugerira sam Račan kada, po poznatoj priči iz komunističkih vremena o nepoznatom počinitelju hrvatske nacionalnosti, govori kako je to djelo "mračnih radikalno desničarskih snaga". Sam kaže da zna tko su počinitelji. Maleni je korak odatle pa do zaključka kako to može znati samo ako su spomenik srušili njegovi drugovi! A jasno je tko tu dobiva. Umjesto zabrane imamo obnavljanje spomenika. (To je značajno Augustinčićevu djelu pa ga treba obnoviti. A Augustinčić je izradio i bistu Ante Pavelića, koja je bila izložena na XXIII. venecijanskom bijenalu 1942. godine, a 1943. je bila na izložbi Hrvatske umjetnosti u Berlinu. Hoće li je onda kao Augustinčićevu remek djelu izložiti i danas?) A kada se obnavlja Titov spomenik ostat će mu i imena ulica, trgova. I sve ono što bi zakonom trebalo ukloniti! Tako osiguravaju da Hrvatska i dalje bude rob najzločinačkije ideologije u povijesti – komunističke. Prema *Crnoj knjizi komunizma* od strane komunista ubijeno je:

- u SSSR 20 milijuna ljudi,
- u Kini 65 milijuna ljudi,
- u Vijetnamu 1 milijun ljudi,
- u Sjevernoj Koreji 2 milijuna ljudi,
- u Kambodži 2 milijuna ljudi,
- u istočnoj Europi 1 milijun ljudi,
- u Latinskoj Americi 150.000 ljudi,
- u Africi 1,7 milijuna ljudi,
- u Afganistanu 1,5 milijuna ljudi.

To komentira i dr. Milan Vuković u knjizi *Sukobi političkih stilova u traženju osamostaljenja Hrvatske* (str. 71): "Ovi podaci upućuju na približnu brojku od sto milijuna ubijenih na prostoru kuda je prošao komunistički sustav! Vjerojatno je u ovim podacima Hrvatska uključena u takozvane zemlje istočne Europe, jer se je tako i službeno nazivala zajednička država Jugoslavija, pa je potrebno učiniti napor vlastitom maštom da bismo sami sebi predočili kakva je bila ta ogromna tragedija koja je decenijama obilježavala svjetsku povijest, a samim tim i hrvatsku povijest."

Izgleda da zbog zaštite partizanskih simbola imamo paradiranje onih četničkih. Tako Tihomir Dujmović u "Glasu Slavonije" piše:

"Ali, kad sve te persone ("od Slavka Goldsteina do Vesne Pusić, od Puhovskog do Fumića i neizbjegnog Kajina, a sve pod dirigentskom palicom OEŠ-a i dakako uvijek za Hrvatsku iskreno zabrinutog britanskog veleposlanika", op. J.P.) uglavnom šute na činjenicu da se (i to ni više ni manje negoli po hrvatskom Podunavlju!) Hrvatskom šeću likovi sa šajkačama na glavi, s pištoljem za pasom, i s četničkom zastavom u rukama, i kada, nažalost, moramo konstatirati da javnost, mediji i oni što se nameću kao savjest hrvatskog društva ne tretiraju jednako četništvo i ustašvo, a kamoli da bi se već jednom istinito valorizirao krvavi komunistički teror, onda je vrijeme da se konstatira da u mentalnom smislu zapravo živimo u Jugoslaviji! Iako je strijeljala Dražu Mihailovića, Titova Jugoslavija je ipak krajem rata dopustila da se dobar dio četnika presvuče u partizansku uniformu i taj ceh je plaćan pola stoljeća, da bi u najkrvavoj formi stigao na naplatu 1991. godine..."

Naime mi nemamo posla s ovim četničkim provokacijama zato jer Srbi imaju problema s Drugim svjetskim ratom. Mi imamo problema s tim provokacijama jer se dogodila masovna abolicija, jer je organiziran masovni povratak bez katarze koja prati sve poratne povratke, jer je napokon majčica Srbija i dan-danas zapravo na stajalištu da je sve ono što se događalo 1991. bilo s njihovog stajališta više-manje opravdano. Molim, samo nešto manje krvi i manje zvjerstava!

Ali u političkom smislu, u smislu velikosrpskog projekta, u smislu tretmana hrvatske države, u smislu povijesnog prava na Knin i okolicu, u smislu srpskog tumačenja partizanskog pokreta, i Srbija i dobar dio hrvatskih Srba nema mnogo povijesnih dilema. To vidimo po tome kako su doživjeli povratak šajkača i četničkih zastava po hrvatskim mjestima, to vidimo po tome kako su komentirali nove balvane, to vidimo po tome da i najviši politički predstavnici hrvatskih Srba drže da bi 'Bože pravde' bila sjajna njihova himna. 'Bože pravde' je srbijanska himna. To je himna države koja je jučer stavila znak jednakosti između partizana i četnika. Imamo li se mi pravo više čuditi? Ili je bolje pitanje imamo li se vremena čuditi?"

Doista, zašto bismo se i čudili. Pa i današnju Hrvatsku su neki stvarali pjevajući i "Juru i Bobana", a hrvatske branitelje su ubijali i protiv hrvatske se borili s kokardama i petokrakama. Pa zar nekoga treba čuditi što kokarde i petokrake mnogima u Hrvatskoj nisu problematično znakovlje? Pa lako je provjeriti i vidjeti da je mnogima koji su digli svoj glas protiv spomen-ploče Mili Budaku još više smetao Hrvatski domovinski rat, generali, invalidi Domovinskog rata i svi branitelji!

"Ljudsko pravo": mrziti hrvatsku državu i hrvatski narod!

Ali vratimo se dr. Budaku. Primijetimo da je već sama usporedba s njim izuzetno nepovoljna za naše drugove. Predsjednik države je glavni svjedok optužbe na političkom sudištu u Haagu protiv hrvatskog generala! Lažno svjedoči i šalje krivotvorene transkripte da bi optužio vlastitu državu. I sve Hrvate iz BiH na tome sudištu! Danas nam je glavni stručnjak za ljudska prava svjedok optužbe u onim političkim procesima za koje se traži obnova postupka! A "!zločinac" Budak nije sam sudjelovao u nikakvom takvom pojedinačnom aktu.

Ili im sve to treba samo zato da ljudi ne bi sami sebi postavili jednostavno pitanje: Kako se nekome mogu oprostiti zločini zato što su bili antifašisti, a ne mogu onima koji su se borili za neovisnu državu – za slobodu svoga naroda? Ako si postave takvo pitanje vrlo brzo će znati i odgovor: Oni koji to rade samo se bore da ostvare svoje "ljudsko pravo": mrziti hrvatsku državu i hrvatski narod!

PRIZNAJEM, HRVAT SAM! ZAGREB, 2005.**TKO POMAŽE MESIĆU?****ZAŠTO SANADER POMAŽE STIPI MESIĆU**

U "Večernjem listu" od 19. listopada 2004. objavljen je tekst Želimira Žanka *Pašalić pomaže Mesiću*. U tekstu se komentira kandidatura predsjednika Hrvatskog bloka na osnovu Tribine Hrvatskog bloka održana 12. listopada 2004. u Šibeniku. Sudionici tribine bili su predsjednik stranke dr. Ivić Pašalić, politički tajnik Benjamin Tolić i akademik Josip Pečarić. Tribinu je vodio glavni tajnik HB-a Krunoslav Gašparić. Dakle tribina je održana prije odluke HB-a i HDZ-a o njihovim kandidatima za predsjedničke izbore. G. Žanko komentirao je i moj govor s te Tribine, pa ćemo ga ovdje dati u cijelosti.

Govor J. Pečarića

Čini mi se da je članove Hrvatskog Bloka najbolje opisao prije nedavnih izbora poznati novinar Marko Jurić koji u "Fokusu" od 14. studenoga 2003. piše da smo "se našli na tome mjestu dobrim djelom jer nisu htjeli odstupiti od svojih početnih pozicija na kojima je

stvarana ova država, a što je postalo vrlo nezahvalno nakon 2000. godine".

Sigurno smo najprepoznatljiviji po tome da ništa, ama baš ništa, ne može promijeniti naš načelni stav da nikakve kriminalizacije Domovinskog rata ne može i ne smije biti. Jasno nam je da je sud u Haagu ona glavna poluga koja služi toj kriminalizaciji čija je osnovna značajka u slabljenju Hrvatske.

Moje knjige *Trijumf tuđmanizma* i *Nepoćudne knjige* su posvećene generalima Bobetku i Gotovini, *Hercegovac iz Boke - Dariju Kordiću*, a ova najnovija generalu Praljku. Naslov joj je vrlo simboličan: *U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski*. U stvari ta moja simbolična izreka sadrži u sebi ono što je još 1941. g. rekao zagrebački nadbiskup dr. Alojzije Stepinac tijekom posjeta Boki kotorskoj: "Svaki kamen Boke kotorske dovoljno jasno kazuje visoku kulturnu razinu hrvatskog življa, ujedno je najbolji dokaz, tko je zapravo autohton element Boke kotorske." U knjizi su dani samostalni ili tekstovi s drugima – najčešće sa suprugom koja je povjesničarka - o Boki, a posveta Praljku završava s onim što sam mu napisao na dan odlaska u Haag:

"Generale, skupili su hrabrosti suočiti se s Tobom. Doista se ponosim time što mogu reći da si mi prijatelj. Akademik Josip Pečarić"

S obzirom da je zadnji otišao, a prvi se vratio, čini mi se da sam doista pogodio "u sridu".

U knjizi *Hercegovac iz Boke* možete naći tekst *Slučaj Gotovina: Ima li razlike između Sanadera i Mesića?* ("Fokus", 18. srpnja 2003). Dakle, još prije izbora postavlja se pitanje na koje mnogi danas misle da je odgovor: "Nema razlike!" A ja sam tada tvrdio kako je Mesić tada bio uzor Sanaderu. Danas je opet Gotovina aktualan. Opet imamo transkripte razgovora za koji na HTV-u kažu da izgleda nije ni sniman. To izgleda vrlo vjerojatno, jer vidimo kako svi Peru ruke od tog dokumenta. Nije jasno odakle oni u Haagu. Markica Rebić u današnjem "Vjesniku" komentira te i takve transkripte pokazujući da je ono što je navodno planiranje etničkog čišćenja uobičajena priča o vojnoj pobjedi. Valjda kapituliraju vojske, a ne civili? Ili Sud u Haagu tvrdi da su i civili u tzv. Srpskoj Krajini u stvari bili vojnici? A ta priča o navodnom etničkom čišćenju tj. zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije je danas još smješnija jer se upravo ovih

dana tisku u Hrvatskoj dokumenti o planiranju samoevakuacije Srba iz tzv. Srpske Krajine. O tim dokumentima nedavno je govorio Ante Beljo, što je jedva zabilježeno u tisku, a objavljuju se i u "Fokusu" (vidjeti npr. zadnji broj od 8. listopada). Rebić smatra "da sadašnja vlada ima dogovor s tužiteljstvom i da ne štiti kako treba optužene generale" pa kaže: "Da su Amerikanci mislili da je 'Oluja' sporna, sigurno me ne bi odlikovali." Naime on je kao pomoćnik ministra obrane 1996. primio visoko američko vojno odličje.

Kada gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu

U mojim knjigama možete naći i kako sam komentirao moguću promjenu vlasti, dakle ono što se i dogodilo na zadnjim izborima. Čini mi se kako je to ponajbolje opisala slijedeća tvrdnja: "Kada gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu". Poslije izbora ostalo mi je jedino moliti Boga da nisam bio u pravu s tom i sličnim tvrdnjama iz tih knjiga, kao i drugih iz Hrvatskog Bloka koji su slično pisali i govorili.

A ono što smo predviđali na žalost se i dogodilo. Nama je interesantno ne da vidimo kako sam ja ili netko iz HB-a to komentirao već netko tko nije član HB-a. Tako Josip Jović u "Slobodnoj Dalmaciji" od 4. listopada piše:

"Stranci su već kupili dva milijuna kvadrata zemljišta s pet tisuća kuća, a sporazum s MMF-om, koji se krije od javnosti, predviđa ubrzani privatizaciju preostale imovine, poglavito elektroprivrednih objekata, šuma, zemlje i vode. Vlada je u poziciji moliti Inu za usporavanje rasta cijena jer praktički, nakon što je prodana, ona nema u rukama nikakve mehanizme kontrole. Pitanje nacionalnog suvereniteta sve više se očituje ne kao neko teorijsko ili čak mitološko pitanje, već kao pitanje suvereniteta, sigurnosti i egzistencije samih ljudi, koji, ostavljeni bez zaštite vlastite države, čemu bi ona inače trebala služiti, postaju građanima drugog reda, strancima u vlastitoj zemlji, domorocima koji će biti strpani u rezervate. Druga dimenzija globalizacijskih procesa na našemu tlu je uništenje nacije kao kolektiviteta."

Govoreći dalje o "domaćim protagonistima novog svjetskog poretku, koji se ostvaruje kao imperij velikih sila bez mjesta za male narode", Jović konstatira kako je očita "njihova želja da ovog naroda kao naroda ne bude".

Dalje Jović kaže: "Srbi su očito zamišljeni ne kao ljudi sa svojim potrebama i pravima nego kao sredstvo promjene društvene i etničke strukture. Za taj pakleni plan upravo se pokreće nova kampanja uz svesrdnu potporu hrvatskih vlasti. Nakon što su Srbima oprošteni ratni zločini i nakon što je posljednjih godina obnovljeno trinaest tisuća srpskih kuća (sam Peter Semneby, - voditelj ovdašnje misije OESS-a; op. J.P. - kaže kako je u posljednje dvije godine od onih koji su dobili pravo na obnovu tri četvrtine Srba), sada je na redu rješavanje zahtjeva za povratak zakonito izgubljenih stanarskih prava, iako je jedan takav zahtjev sud u Strasbourgu odbacio." Podatke o privilegijama Srba u dobivanju društvenih stanova možete naći u knjizi *Trijumf tuđmanizma* (str. 30-31).

Hrvatske vlasti dokazuju ispravnost i kooperativnost rušenjem spomenika

Komentira Jović i rušenje spomen obilježja Budaku i Francetiću: "E da bi dokazale svoju ispravnost i kooperativnost, hrvatske vlasti pokazuju spremnost po grobljima bagerima rušiti nadgrobne ploče nepodobnih osoba iz prošlosti i progoniti svakoga na koga jedan čudak iz Jeruzalema uperi prstom." Spomenut će samo da je Butković o tome napisao tekst čiji je naslov bio: *Konačan odlazak Tuđmana iz HDZ-a* kao i to da potpisne za "Apel" o obnovi postupka Budaku i drugim političkim procesima u totalitarnim režimima još uvijek skupljaju i da imamo oko 400 potpisa. I danas ga se, ako netko želi, može supotpisati.

Ali spomenimo još ponešto iz Jovićeva teksta: "U Hrvatskoj već dulje vrijeme slobodno djeluju britanski obavještajci, a dvojica šefova hrvatskih obavještajnih službi koja su upozorila na neustavnost takvog djelovanja te na povezanost nekoliko novinara u Hrvatskoj s tim obavještajcima, smijenjena su po kratkom postupku. Hrvatska je, kako sada stvari stoje, spremna mijenjati Ustav, kojom promjenom će se i bez Sabora naši vojnici slati u ratove diljem svijeta. Hrvatska je također prihvatile obvezu stvaranja zajedničkog vojnog pakta sa Srbijom u okviru Jadranske povelje te zajedničkog približavanja NATO paktu, o čemu se upravo vode razgovori. Vrhovni sud je, naravno bez političkog pritiska, obznanio svoju odluku o slučaju Lora pet mjeseci nakon što je tu odluku donio, i to tjesnom većinom glasova članova vijeća, iako, kako piše u rješenju,

nije našao ni jednu bitniju povredu kaznenog postupka vođenog pred Županijskim sudom. Upravo sada traje grozničava potraga za sucima koji će presuditi onako kako se traži i koji će biti spremni, poput Ike Šarić, po Srbiji obilaziti svjedočke optužbe zajedno s timom branitelja i tužitelja. Slovenska posezanja za državnim teritorijem i politička suđenja Hrvatima u BiH, ostaju bez odgovora. I time se zatvara krug poniženja koje trpi ovaj narod, ostavši bez medija koji su i sami kolonizirani, zahvaljujući lažnim vođama i njihovu nepokolebljivom putu prema raznim integracijama s istančanim nagonom za smrću."

Nažalost, mnoga predviđanja nas iz Hrvatskog Bloka, i ne samo nas, pokazuju se točnim. Je li se potvrdila moja zloslutna tvrdnja: Kada gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu? Je li već očito da su gazde dovele na vlast one koji mogu učiniti za njih ono što nije mogao SDP?

Republika Haaška

Tribinu je obilježila tvrdnja dr. Ivića Pašalića o tome kako se Republika Hrvatska pretvorila u Republiku Haašku. Neposredno nakon tribine Benjamini Tolić je izdao priopćenje za javnost, koje se i citira u spomenutom tekstu g. Žanka, a koje zorno daje osnovne poglede HB-a i onoga što su i on i dr. Pašalić govorili na tribini u Šibeniku:

"Ono što su 1994. urotom protiv politike Franje Tuđmana počeli Stipe Mesić i Josip Manolić, a 2000. nastavila koalicjska vlast Ivica Račana i Stipe Mesića, ovih su dana - u suradnji sa Stipom Mesićem - dovršili usurpatori političke baštine HDZ-a Vladimir Šeks, Ivo Sanader, Miomir Žužul i Andrija Hebrang.

Nakon «kopernikanskog obrata» u HDZ-u, što ga je predsjednik Sabora Vladimir Šeks najavio 28. veljače 2004., nova je vlast spremno prihvatile haašku optužnicu u kojoj se Domovinski rat – temelj Republike Hrvatske – kvalificira kao zločinački pothvat hrvatske politike, vojske i policije. Bez okolišanja je izručila generale Čermaka i Markača, te brutalno pojačala potragu za nedostupnim generalom Gotovinom.

Tako je Republiku Hrvatsku pretvorila u Republiku Haašku.

Stipe Mesić – lažni svjedok protiv Hrvatske

Kada je Carla del Ponte, razočarana što general Gotovina još nije uhićen, zaprijetila da će Vijeću sigurnosti Ujedinjenih naroda podnijeti negativno izvješće o suradnji hrvatske Vlade s Haaškim sudom, hrvatski su političari složno demonstrirali odanost Haagu. Stipe Mesić - lažni haaski svjedok protiv Republike Hrvatske - tvrdi da je Hrvatska ugrožena, te poziva legendarnog generala da još jednom, ovaj put predajom, dokaže svoj patriotizam. Andrija Hebrang – negdašnji ministar obrane koji je «viteški» otkazao poslušnost vrhovnom zapovjedniku, obećavao da ne će izručivati Haagu hrvatske generale, iskazivao divljenje Carli del Ponte, hvalio kameleonstvo kao umijeće preživljavanja, razmetao se tobožnjim prijateljstvom s Tuđmanom i Šuškom, itd. - poziva Gotovinu da «viteški» izađe na haasko «bojno polje».

Miomir Žužul - Bechtelov lobist i utajivač poreza, koji je najavljivao slanje hrvatske vojske u protupravnu američko-britansku pustolovinu u Iraku - prijeti Gotovini pravnom državom. Ivo Sanader - predsjednik Vlade koji je Hrvatsku pretvorio u taoca svoje proeuropske politike - tvrdi da Hrvatska ne može biti talac jednog čovjeka.

Vesna Škare-Ožbolt – ministrica pravosuđa i prijateljica Carle del Ponte – ističe da general mora odgovoriti na pozive suda.

Ivica Račan – predsjednik SDP-a, koji se protivio hrvatskom državnom osamostaljenju, a poslije kao predsjednik vlade pokušao Sloveniji ustupiti dio hrvatskog državnog ozemlja – izjavljuje da treba učiniti sve što zahtijeva Tužiteljstvo Haaskoga suda. Nad tom hrpom cinizma, laži, licemjerja, kameleonstva, udvorništva i kukavštine nitko se više i ne zgraža. Ali nije to samo propast individualnog morala. Takva «politika» utire hrvatskomu narodu put iz slobode u ropstvo, pa je stoga Hrvatski blok najoštije osuđuje."

Sanader pomaže Mesiću

Politički tajnik HB-a Benjamin Tolić reagirao je na tekst g. Žanka tekstrom *Sanader pomaže Mesiću*, jer je svakome tko zna što je politička platforma HB-a, jasna podvala koja izvire već iz samog naslova Žankova teksta:

"'Večernji list' je prešutio tiskovnu konferenciju Hrvatskoga bloka održanu 16. listopada 2004. Tako je svojim čitateljima uskratio

vijest da je stranka odlučila izaći na predsjedničke izbore i da je svojim kandidatom imenovala Ivića Pašalića.

Nije nam drago, no nismo se ljutili. Navikli smo na prešućivanje.

Iznenadila me je polemika Želimira Žanka [u (nepostojećem povodu] pod naslovom Pašalić pomaže Mesiću ('Večernji list', 19.10.2004.). No, dobro. Bolje i tako nego nikako.

G. Žanko citira moje priopćenje: «Nakon 'kopernikanskog obrata' u HDZ-u, što ga je predsjednik Sabora Vladimir Šeks najavio 28. veljače 2004., nova je vlast spremno prihvatile hašku optužnicu u kojoj se Domovinski rat – temelj Republike Hrvatske – kvalificira kao zločinački pothvat hrvatske politike, vojske i policije. Bez okolišanja je izručila generale Čermaka i Markača, te brutalno pojačala potragu za nedostupnim generalom Gotovinom. Tako je Republiku Hrvatsku pretvorila u Republiku Haašku». O tomu, kao i o Mesićevu haškom angažmanu, i danas govore hrvatski mediji.

Čudesno je međutim da g. Žanko ne vidi tko pomaže Mesiću. A vidi to i slijepac. Pomažu mu Ivo Sanader i tzv. HDZ u okviru iste sluganske državne politike. Ivo Sanader, po uzoru na Mesića, bez imalo srama nudi haškim optuženicima sovjetsku praksu: da na sudu dokazuju svoju «apsolutnu nevinost». Kao da ne zna za načelo rimskoga prava da je teret dokaza na tužitelju. Takvoj politici treba Mesićeva pobjeda. To je jasno i iz načina imenovanja Jadranke Kosor i iz njezina obećanja da u kampanji neće ulaziti u sukob s Mesićem niti ga kritizirati. Da tzv. HDZ želi pobijediti Mesića, sigurno bi imenovao drugog kandidata.

No, za to je – s pravom tvrdi g. Žanko - kao i za sve drugo, pa i za neobični postupak "Večernjega lista", kriv zastupnik suverenističke državne politike Ivić Pašalić. I, naravno, hrvatski mediji koji takvoj politici dopuštaju da govori samo – na sudu."

"VEČERNJI LIST" NIJE OBJAVIO OVO PISMO!

"Novo Hrvatsko Slovo", 12. studenog 2004.

TKO POMAŽE MESIĆU? (2)

JE LI MESIĆ SDP-OV ILI HDZ-OV KANDIDAT NA PREDSJEDNIČKIM IZBORIMA?

MESIĆEVO LAŽNO SVJEDOČENJE I DILANJE TRANSKRIPTIMA JE VELEIZDAJA

Pismo J. Pečarića "Večernjem listu"

U "Večernjem listu" od 19. listopada 2004. objavljen je tekst Želimira Žanka *Pašalić pomaže Mesiću* u kome on kaže: "Prije nekoliko dana je u Šibeniku akademik Josip Pečarić na tribini HB-a izrekao ocjenu koja bi mogla postati i središte Pašalićeve kampanje. Akademik je, govoreći u tom gospodarski devastiranom gradu, ovako poentirao: 'Kada gazda mijenja slugu, uvijek nađe boljeg slugu. Je li već očito da su gazde dovele na vlast one koji mogu učiniti ono što nije mogao SDP?' Jasno je, dakle, tko je veći neprijatelj i kome treba pomoći. Ipak, uzor su valjda i dalje Pašalićeva zlatna vremena za kojih je, primjerice, u Šibeniku, od 1996. godine, broj radnih mjesta spao sa 29 tisuća zaposlenih samo u gradu - na 18 tisuća u cijeloj županiji!"

Autor valjda misli da Pašalić pomaže Mesiću zato što s većim odazivom birača, onih koji sigurno ne bi glasovali za Mesića, smanjuje izgleda da ovaj, kako barem pokazuju prognoze, pobijedi u prvom krugu. Inače, s jednom dobrom raščlambom, g. Žanko je i mogao dokazati svoju tvrdnju. Lako je moguće da gđa Kosor ne prođe u drugi krug, i da tada mnogi HDZ-ovci, koji podržavaju Sanaderovu politiku, podrže Mesića. Ali radi li se onda o "izokrenutoj politici HB-a" ili izokrenutoj politici HDZ-a?

Vjeruje li g. Žanko da je Mesić SDP-ovac? Naime, ne treba biti previše inteligentan da bi zaključili da se moja rečenica, koju g. Žanko citira, odnosi na smjenu koja se odigrala na prethodnim izborima u kojima je koalicija koju danas predvodi HDZ zamijenila onu koju predvodi SDP. Ima li još nekoga tko ne zna da gazde imaju samo određene zahtjeve koje treba zadovoljiti, prije svega i zbog svega – sudište u Haagu?

Meni je najsimpatičnije Žankovo uvjerenje kako je za sve kriv Pašalić, pa eto on spominje "devastirani grad" Šibenik (naravno Srbi s tim nemaju ništa), smanjenje zaposlenih (ni s tim opet nema rat ništa). Svojevremeno sam na promociji moje knjige *Sramotni sud u Haagu* konstatirao da je Pašalić kriv za sve, pa ako je nekom od čitatelja moja knjiga loša, onda neka znaju da je za to kriv Pašalić. S obzirom da je bilo blizu tisuću nazočnih, sada me je strah koliko je bilo i onih, sličnih g. Žanku, koji doista vjeruju da je Pašalić kriv što im je moja knjiga loša.

G. Žanku je najvažniji argument "izokrenute politike HB-a" tvrdnja političkog tajnika HB-a Benjamina Tolića, a g. Žanku besmislica: "Stipe Mesić - lažni haaški svjedok protiv Republike Hrvatske". Je li moguće da g. Žanko ne zna da je g. Stjepan Mesić bio svjedok optužbe (u dva navrata) u procesu generalu Blaškiću i da je na osnovu njegova svjedočenja u obje presude ušla tvrdnja o agresiji Republike Hrvatske na BiH, a što je neistina i što potvrđuje rezolucija Sabora o Domovinskom ratu?

A Mesić nije bio samo lažni haaški svjedok. Danas je očito kako je iz Ureda predsjednika Mesića dostavljen falsificirani transkript razgovora vojnog vrha s Brijuna. Tako Tihomir Dujmović u "Glasu Slavonije" od 22. listopada 2004. piše: "Bilježi li moderna povijest europskih zemalja i jedan slučaj u kojem se nasljednik na čelnom mjestu države tako odnosio prema svom prethodniku? Je li bilo gdje notirano da su transkripti povjerljivih razgovora vojnog vrha države koja je napadnuta i dijelom okupirana ne samo komadani koju godinu poslije po medijima nego su, kako vidimo, još i falsificirani? (...) Jer, ako se, kako vidimo iz transkriptata, na Brijunima Tuđman obraća Krešimiru Kašparu, a njega uopće nema na sjednici i ne navodi se kao nazočan, onda je kristalno jasno da je netko te transkripte prepravljao, dopunjavao, izbacivao određene dijelove i krojio ih za nečije potrebe."

I sada kada je poznato da je glavni dokaz protiv generala Gotovine falsificiran, nova Hrvatska vlast želi zamrznuti imovinu generalu Gotovini. Jer su to gazde tražile. A politika HB-a je "izokrenuta", jer se jasno i glasno oduvijek suprotstavljala izručenju hrvatskih generala i demoniziranju Domovinskog rata.

"VEČERNJI LIST" NIJE OBJAVIO NI OVO PISMO!

Tko sve pomaže Mesiću

Treba li uopće spominjati kako je besmislena tvrdnja g. Žanka već kroz činjenicu da je HB oduvijek bio najoštriji kritičar Mesićeve politike, i da je HB uvjek jasno i glasno tvrdio da je Mesićevo lažno svjedočenje protiv Republike Hrvatske kada ju je optužio za agresiju na BiH (u procesu generalu Blaškiću), kao i njegovo dilanje transkriptima – veleizdaja?

Da su članovi HB-a bili u pravu kad tvrde da mnogi danas u Hrvatskoj tako misle najbolje pokazuje nedavni intervju prof. dr. Miroslava Tuđmana u "Hrvatskom listu" od 28. listopada 2004. Sam naslov intervjuja je znakovit: *Izjednačili su se Sanader, Mesić i Račan – i prvi i drugi i treći zastupaju američke i europske interese u Hrvatskoj, a ne hrvatske u Europi i Americi!*

Tako o Mesiću Tuđman kaže: "A ovdje imamo praksu jednog laganja i oprečnih izjava od strane Mesića, naprosto dnevnog laganja i dnevnih oprečnih izjava. Od toga da je lagao da nije bio svjedok optužbe u slučaju generala Blaškića, pa do ovih transkripata. Ako hoćete, u zadnjih deset dana je prvo rekao da to nije otišlo iz njegova ureda, pa da jest iz neke druge prostorije u Uredu, ali ne iz njegove, i druge smiješne stvari."

Međutim, interesantno je vidjeti što dr. Tuđman misli o onima koji podržavaju Mesića i zašto to čine. On kaže:

"S jedne se strane kaže da je on kandidat koji će dobiti u prvom krugu, a da nitko nije rekao pozadinu toga. A pozadina toga je da on sam po sebi ne nosi te glasove, nego zato što iza njega stoje SDP, HNS, HSS, LS i Libra. Te stranke nisu istaknule svoje predsjedničke kandidate, nego se izjasnile da podržavaju Mesića. Kad bi SDP stavio svoga kandidata, on bi išao u utrku s HDZ-ovim kandidatom, a Mesić ne bi uopće ušao u tu utrku."

Činjenica jest da je za Mesića dr. Franjo Tuđman ratni zločinac. I na toj osnovi SDP i HNS, čija predsjednica tvrdi da je Hrvatska izvršila agresiju na BiH, na toj osnovi se radi konsolidacija tih stranaka i zato one podržavaju Mesića. Ali, to ne rade otvoreno, nego prikriveno. I to je taj jedan fenomen, razlog iz kojeg se ne napada Mesića. Treba postaviti pitanje: može li se politička scena konstituirati na tome da se podrži jedan kandidat koji je svjedok optužbe u Haagu, na temelju čijeg svjedočenja se stvaraju optužnice o zločinačkom pothvatu u BiH, i o «Oluji» kao zločinačkom

pothvatu? Treba otvoreno postaviti pitanje zašto SDP kao najjača oporbena stranka podržava takvog kandidata. A, nažalost, činjenica jest da je i Račan na toj poziciji jer ni on kao premijer nije htio otvoriti most s imenom dr. Tuđmana preko Rijeke Dubrovačke, niti je prije par mjeseci u Zagrebu, kada smo predlagali da se trgu dade ime dr. Tuđmana, ili podigne spomenik, nije podržao. To je ta homogenizacija koja nosi trećinu ili četvrtinu biračkoga tijela. (...) Svi oni, dakle, podupiru Mesića, a zajedničko im je to da ga podržavaju kao lažnog svjedoka u Haagu. (...)

HDZ-ova kandidatkinja na istim pozicijama kao Mesić

Što se tiče «desne» scene, na žalost, HDZ je, odnosno vodstvo HDZ-a, je sa svojim izborom jedne neutralne osobe koja je unaprijed rekla da se ne želi konfrontirati sa stavovima Mesića, posredno pristalo na istu poziciju. I to je onda onemogućilo da dođe do konsolidiranja «desne» scene oko jednog kandidata koji bio protivnik Mesiću. Imamo situaciju da su na istoj poziciji konsolidirane stranke oporbe i vladajuća stranka. Izjednačene su Sanaderova, Mesićeva, Račanova politika. I prvi i drugi i treći zastupaju američke i europske interese u Hrvatskoj, a ne hrvatske u Europi i Americi."

Na žalost, posljednji događaji pokazuju da se tu ne radi samo o dilanju s dokumentima, već i o falsificiranju istih. I to o falsificiranju koje je dosta smiješno napravljeno. Ponovit će ovdje ono što sam o tome rekao za "Dnevni list", 23. listopada 2004.:

"Osvrćući se na trenutačnu situaciju glede Haaškog suda i transkripta s Brijuna od 31. srpnja 1995., Pečarić kaže kako iz tih transkripta doznajemo da je glavni 'dokaz' djelovanja 'zločinačke organizacije' to što se u objavljenom transkriptu navode Tuđmanove riječi kako 'na nekoliko pravaca treba nanijeti takve udarce da Srbi praktički nestanu, a ono što nismo zahvatili da se ne mogu oporaviti, nego da moraju kapitulirati u idućih nekoliko dana'. 'Time cijela priča s Carlom del Ponte postaje još smješnijom, jer iole pismeniji čovjek zna da kapituliraju vojske, a ne narodi, tj. takvom čovjeku bi odmah bilo jasno da su Srbi koji praktički trebaju nestati, u stvari srpski vojnici. Ili Carla del Ponte vjeruje da su svi Srbi u tzv. Srpskoj krajini bili vojna lica?', pita se akademik Pečarić. Cijela priča s objavljenim

transkriptima, prema Pečarićevu mišljenju, još više optužuje predsjednika Mesića, međunarodnu zajednicu i Haaški sud."

Mesić optužuje sam sebe

Ali što sve njega ne optužuje? U stvari obično to radi on sam. Tako je i prilikom nedavnog posjeta crnogorskog ministra vanjskih poslova Miodraga Vlahovića Mesić izjavio ("Nedeljni Vjesnik" od 31. listopada i 1. studenoga 2004.): "S Crnom Gorom, uostalom, nismo nikad ratovali, a ni sa Srbijom sve do ovog rata koji je izazvao Milošević." Nadam se da je to čuo jedan moj Hrvat iz Boke kotorske koji mi je 1995. godine rekao ("Matica, časopis Hrvatske matice iseljenika", broj 3, 1997.): "Za Crnogorce su ti Konavle - elementarna nepogoda. Oni s tim nemaju ama baš ništa!" Kako je vjerojatno glasovao za Mesića, morat će shvatiti da se doista radilo o elementarnoj nepogodi. Crnogorci s tim nemaju ama baš ništa. Još nam ostaje vidjeti na izborima hoće li to razumjeti i na jugu Hrvatske.

A treba li išta reći o Pašalićevoj Republici Haaškoj? Koliko ima ljudi u ovoj zemlji koji to ne vide? Koji ne vide kako se odnose prema generalu Gotovini i njegovoj obitelji? Zoran Vukman u "Hrvatskom listu" od 28. listopada kaže: "Gledajući i na razini jezika politike i diplomacije, premijer je izrekao nešto nedopustivo (poziv Gotovini da 'svoj problem rješava u Haagu', op. J.P.) – optužnica iz Haaga nije privatni problem generala Gotovine, nego glavno pitanje Hrvatske, njezinog dostojanstva i nacionalne sigurnosti. Nijedan general nijedne države ne bi pred stranim sudištem rješavao 'svoj' problem, nego bi to bio problem čitave države i njezinog sigurnosnog sustava. U većini slučajeva, nijedna ozbiljna država ne bi dopustila da joj itko proganja jednu od najvažnijih ličnosti obrambenog rata! O tomu ne bi bilo razgovora! Nitko ne govori o činjenici da je alternativa nametnuta Hrvatima – izdaja kao uvjet za EU ili izolacija, duboko nehumana. Ako je dopustivo u suvremenoj Europi da se jedan narod može ucjenjivati glavom jednoga čovjeka, onda živimo u svijetu sumnjivih vrijednosti. No najgore od svega je da mnogi to prihvaćaju s nedopustivom moralnom indolencijom! Prihvatali smo mračne kriterije kao lažne kriterije slobode."

"Novo hrvatsko slovo", 19. studenog 2004.

TKO POMAŽE MESIĆU? (3)

POMAŽE LI HDZ MESIĆU?

Je li u pravu Benjamin Tolić kada je tvrdio da Sanader pomaže Mesiću? Mnogi doista i misle da je izbor Jadranke Kosor za predsjedničkog kandidata, a ne Andrije Hebranga, bila upravo takva pomoć. Miroslav Tuđman ("Hrvatski list" od 28. listopada 2004.) konstatira kako je izbor Jadranke Kosor "onemogućio da dođe do konsolidiranja 'desne' scene oko jednog kandidata koji bi bio protivnik Mesiću". I Domagoj Margetić piše u "Novom hrvatskom slovu": "Zato meni osobno izgleda potpuno svejedno: glasovati za Mesića ili Jadranku Kosor. Između njih dvoje ja ne ću izabrati niti jedno. Smatram da Mesića treba rušiti, a Kosoricu jednostavno – ignorirati."

Treba li uopće sumnjati u ono što tvrdi Stipe Vuković u "Hrvatskom listu" od 11. studenoga 2004.: "Mesića neizravno podržava i Sanaderov vladajući HDZ kao svoga najpoželjnijega 'strateškog partnera' za dovršetak detuđmanizacije Hrvatske." Zar nije takva "neizravna pomoć" Mesiću stigla i preko tjednika "Fokus", koji je blizak vladajućoj stranci. Naime, slijedeći moj tekst je bio predviđen za tiskanje u broju od 5. studenoga 2004., ali nije tiskan.

Vuna na Pantovčaku

Predsjedniče, nismo ovce!

Iako Hrvati nisu ovce, dopustili su da ih Predsjednik pred cjelokupnom međunarodnom zajednicom pet godina do gole kože šiša tupim škarama. Već je dojadio i međunarodnoj zajednici. U drugom krugu izbora, kao kandidat udružene ljevice, bit će pobijđen, a bio bi i u prvom da ima manje protukandidata

Jesu li doista Hrvati ovce, ili to misli samo naš Predsjednik? Mate Kovačević u "Fokusu" od 29. listopada: "Kako su se neki od

tih dokumenata svojedobno pojavili u prodaji na sarajevskoj Baščaršiji, predsjednik još nije objasnio je li i sâm dobivao koji postotak od njihove prodaje?" Sjetimo se i tužbe HONOS-a protiv Predsjednika povodom snimaka britanske TV postaje Channel 4. Ali ne radi se samo o slanju dokumenata!

Ivica Marijačić u "Hrvatskom listu" od 21. listopada 2004. piše tekst u čijem naslovu je rečeno ono što vjerojatno svi u Hrvatskoj znaju: *Mesić je naredio krivotvorene Brijunskog transkripta!*" Odgovor Predsjednika nalazimo u "Nedjeljnog Vjesniku" od 24. listopada: "Svim kritičarima moram prije svega reći da ja u toj prostoriji u kojoj se nalaze transkripti nisam bio." Očito je odgovor namijenjen hrvatskim ovčama: Nije bio u toj prostoriji pa nije osobno krivotvorio. Vjerojatno naš Predsjednik ne zna ni gdje je na Pantovčaku pošta, pa nije mogao ni poslati transkripte Carli del Ponte.

Falsificiranje dokumenata je, izgleda, bio itekako važan posao Mesićeva ureda. Tomislav Jonjić u "Fokusu" od 22. listopada kaže: "U predmetu Kordić autentičnost transkripata ozbiljno je dovedena u pitanje, dok su u predmetu Naletilić i Martinović neki svjedoci osporavali njihovu sadržajnu pouzdanost. Zagrebački je Općinski sud u jednom predmetu ustanovio da su neki transkripti krivotvorina."

Podsjetimo se da je Željku Bagiću, čovjeku zaduženu da za Predsjednika obrađuje transkripte koje treba poslati Haagu, zabranjen ulazak u EU! A tvrdi ("Slobodna Dalmacija" od 6. kolovoza 2004.) kako je "učinio sve da Haag riješi 'slučaj Gotovina'". Je li onda u pravu Miroslav Tuđman, kad u "Hrvatskom listu" od 28. listopada kaže: "Po zakonu bi trebalo pokrenuti postupak protiv njega (predsjednika Mesića, op. J.P.) (...) A ovdje imamo praksu jednog laganja i oprečnih izjava od strane Mesića, naprosto dnevnog laganja i dnevnih oprečnih izjava. Od toga da je lagao kako nije bio svjedok optužbe u slučaju generala Blaškića, pa do ovih transkripata. Ako hoćete, u zadnjih deset dana je prvo rekao da to nije otislo iz njegova ureda, pa da jest iz neke druge prostorije u Uredu, ali ne iz njegove, i druge smiješne stvari (...) Dio međunarodne zajednice daje jasnu poruku da ovakvog predsjednika ne podržavaju i da im je dosta njegovih lažnih izjava i falsifikata kojima opskrbljuje Haag."

Nesnalaženje medija koji su podržavali i podržavaju kriminalizaciju Domovinskog rata je očita. Kako spasiti Mesića te tako omogućiti i sebi nastavak te kriminalizacije? Tko je, umjesto Mesića, mogao poslati Sudu u Haagu falsificirane transkripte? Vlado Rajić u "Vjesniku" od 20. listopada piše: "Miroslav Tuđman, sin Franje Tuđmana koji je u dva, tri dana samostalnog pregleda dokumenata u uredu svojega oca mogao baš taj transkript izdvojiti." Iako je to Tuđman sam demantirao ("Vjesnik", 25. listopada), već sama konstrukcija kako je Tuđman poslao dokumente kojima se želi kriminalizirati vlastitoga oca i Domovinski rat je nešto izvan svake pameti.

Dubravko Grakalić u "Vjesniku" od 27. listopada piše: "Mesić želi privući 'stare HDZ-ovce', članstvo i bivše članstvo te simpatizere krutog, Tuđmanova HDZ-a koji je u vlasti bio do 1999. Njihovi mu glasovi trebaju za pobjedu u prvom krugu koji je prevažan za njega." To se djelom i dogodilo na prošlim izborima. Glasovali su za Mesića, a on im se odmah odužio. Kako? "Le Monde" 9. veljače 2000.: "Znate li (smije se) koja je razlika između Tuđmana i Miloševića? Jedan je u zemlji, a drugi ne može iz zemlje!" Pa zatim generali, transkripti, isprike agresoru... I tako pet dugih godina! Ima li ovaca među Hrvatima? Jesu li zaboravili da je Mesićevo lažno svjedočenje u procesu Blaškiću dovelo do optužbe Hrvatske za agresiju na BiH? Jesu li oni doista ovce oni koji ne znaju da su "Mesićevi" transkripti doveli do optužbe Tuđmana za zločinački pothvat njegove zločinačke organizacije?

Ne čini mi se da je Predsjednik u pravu. Hrvati nisu ovce! Ostaje mu samo njegova baza koju izvrsno definira Josip Jović u knjizi *Život po protokolima* (str. 123-124): "U prethodnih deset godina mnogi su hrvatski građani živjeli pod teretom stvarnih ili nametnutih grijeha: suradnja s tajnom policijom i službama bivše države, sudjelovanje u mutnim privatizacijskim i mafijaškim poslovima, članstvo u Savezu komunista, aktivnosti u Jugoslavenskoj armiji, pripadnost srpskoj i drugim manjinama, miješani brakovi itd. (...) No, to je ipak samo dio cijele priče. Tome treba dodati jahanje na masovnoj antihercegovačkoj hysteriji, obećanja o zatvaranju lopova ..." A koliko je takvih, pokazat će izbori!

Jedno je sigurno. I desnica ima svoje kandidate što osigurava drugi krug koji Mesić ne može proći. Da imaju samo jednog

kandidata, vjerojatno bi se dogodilo ono što bi bilo normalno: Mesić bi ispao već u prvom krugu. Bilo bi samo pitanje s kojom će razlikom izgubiti.

Suradnja u Fokusu

Svojevremeno je dotadašnji glavni urednik "Fokusa" Vjekoslav Boban objasnio razloge svoje smjene: "Nisam pristao na promjenu uređivačke koncepcije koju su tražili vlasnici. Odbio sam da "Fokus" bude provladin list, pa smo se dogovorili da me smijene." Posljednji broj tog tjednika koji je on uredio bio je povučen iz prodaje. Od tada je "Fokus" prekinuo suradnju s nekoliko ozbiljnih autora. Tu su Tonči Tadić, Joško Kontić, Josip Brkić, Marko Jurič i Mirko Kalanj, pa se evo i ja nađoh u tom uglednom društvu otpisanih. Doista kompliment za mene. Najvjerojatniji razlog jest ono što je iz mog nastupa u Šibeniku objavio "Večernji list": "Kada gazda mijenja slugu, uvijek nađe boljeg slugu. Je li već očito da su gazde dovele na vlast one koji mogu učiniti ono što nije mogao SDP?" Ali, ako je to tako, u najmanju je ruku neobično. Naručeni, a gore objavljeni tekst ne bi trebao biti loš za kandidata HDZ-a. Osim, ako doista Sanader ne pomaže Mesiću! Time samo potvrđuju da je Ivić Pašalić u pravu kada u "Globusu" od 10. studenog 2004. kaže: "Raspisivanje izbora za 2. siječnja dio je scenarija da se opstruira bilo kakva kampanja. Do zadnjeg će se trenutka odgovlačiti s raspisivanjem izbora, i tako će se otegnuti trenutak kad počinje formalna kampanja. Po meni, ona neće početi prije 15. prosinca. Znamo li da je 24. prosinca Badnjak i da nitko normalan neće voditi kampanju između Badnjaka i Nove godine, jasno je da praktički neće biti nikakve kampanje. Smisao je svega toga stvaranje privida da nema drugog izbora osim Kosorice i Mesića. Sve osim njih predstavlja se kao gubitak, a zapravo je dilema Kosor ili Mesić gubljenje vremena. Koga god od njih dvoje ljudi izaberu, izabrat će predstavnika jednog te istog, sluganskog, koncepta." Pašalić dalje konstatira kako su se Sanader i Mesić "još prije nekoliko godina međusobno dogovorili o uzajamnom potpomaganju o čemu ovih dana svjedoče neki najbliži bivši Mesićevi suradnici".

Zato ne iznenađuje što nije tiskan baš ovakav tekst o Mesiću. Logično bi bilo da su u "Fokusu" objavili dogovorenii tekstu, jer nisu imali primjedbi na njega, a potom prekinuli daljnju suradnju. Bio sam iznenađen i kada mi je ponuđena suradnja u tjedniku koji je,

prema Bobanovoju tvrdnji, postao HDZ-ov tjednik. Pogotovu zato što sam žestoko napadao i u nekim tekstovima i nastupima takvu promjenu uređivačke politike "Fokusa". Tada još nije bilo "Hrvatskog lista" kao nacionalnog tjednika, niti "Novog hrvatskog slova", a kako je i "Hrvatsko slovo" već bilo provladino, hrvatska desnica je tako ostala bez i jednih novina, u kojima je mogla očekivati tiskanje svojih gledišta. Zato sam glavnog urednika i podsjetio da sam član Hrvatskog Bloka. Ipak smo se dogovorili za suradnju i čekao kada će ona biti otkazana.

Nisu mi bili jasni razlozi tog angažmana. Možda im je dobro došao netko s hrvatske desnice? Ili je zbog tuđmanista u samom HDZ-u dobro da u HDZ-ovom tjedniku piše neki tuđmanist? Najmanje vjerojatno je da HDZ vodi neku igru, tj. nisu odstupili od tuđmanizma? Meni je bilo jedino važno da mogu pisati o Ocu hrvatske države dr. Franji Tuđmanu! I tako promovirati tuđmanizam! Pašalić u spomenutom intervjuu govori o tuđmanovskom suverenističkom političkom konceptu: "Temelji se na samosvijesti, znanju, hrabrosti, spremnosti i pameti hrvatskih ljudi. Zadnjih pet godina taj koncept nema pravo građanstva u Hrvatskoj. On može govoriti samo na sudu - u Haagu ili u ispostavama Haškog suda u Hrvatskoj i BiH. A moj je cilj da suverenistička politika progovori na izborima za predsjednika Republike. Hrvatska socijalna politika ne može biti suverenistička ako nam je diktira Međunarodni monetarni fond i Svjetska banka, kojima je jedini cilj osigurati vraćanje kredita, uredno plaćanje kamata i glavnice. S druge strane, Hrvatska je vojska danas u totalnom moralnom i materijalnom rasulu. **Zašto? Zato što su pripadnici sluganskog koncepta ključne heroje Domovinskog rata proglašili zločincima, a Hrvatsku vojsku zločinačkom organizacijom u kojoj caruje mafija, droga, šverc i kriminal** (istaknuti dio "Globus" nije objavio, op. J.P.). U mojoj suverenističkom konceptu Hrvatska je vojska jedan od stožera nacionalne sigurnosti. Njoj se, dakle, mora vratiti dostojanstvo, ali i sredstva, kako bi ponovno mogla biti jedna od bitnih poluga nacionalne sigurnosti. Na planu unutarnje politike ključni je nacionalni prioritet nacionalna sigurnost i sigurnost građana."

Upravo zbog ovoga što govori Pašalić postoji mogućnost da se radi o pritisku koje vrše na Vladu i vladajuću stranku zbog Haaga i

iz Haaga. Jedan od onih koji više ne piše u "Fokusu" (niti u "Hrvatskom slovu") Marko Jurić piše (sada) u "Hrvatskom listu" od 28. listopada 2004.: "Slučaj Gotovina, baš kao i svi ostali slučajevi suđenja hrvatskim generalima, u sebi sadrži nešto mnogo dublje. Radi se o pitanju – koji sustav vrijednosti želimo živjeti? Hoće li to biti sustav izdaje, prevare, prodaje sebe samih ne bismo li se domogli nekakve iluzije o europskome lagodnome životu, ili ćemo ostati dosljedni svojoj ljudskoj biti pojedinca i naroda kojemu pripadamo? Stvari su, naime, uvijek vrlo jednostavne kad se s njih digne koprena laži i zastrašivanja koje zamagljuju stvarnost. Haaški tribunal je politički instrument ucjene država. General Gotovina, kao ostali tamo prozvani hrvatski generali, tek su taoci te ucjene kojom se traži od Hrvatske da odustane od načela istine." A slično kaže i akademik Ivan Aralica u "Hrvatskom listu" od 11. studenoga 2004.: "Zar nije bolje da Hrvatska bude uz generala Gotovinu i da trpi koliko trpjeti mora, nego da trajno bude talac presude koja joj je u Haagu namijenjena."

Nedavno su pravili intervju sa mnom iz mostarskog "Dnevnog lista". Nisu ga objavili u cijelosti već u znatno skraćenom obliku (23. listopada 2004), a najavili su me kao "najžustrijeg kritičara Haaškog suda". Očito su znali za moju knjigu *Sramotni sud u Haagu*, ali i za cijeli niz mojih drugih tekstova o tom političkom sudištu. Je su li ti pritisci iz Haaga bili razlog otkazivanju suradnje? Je li moguće da taj (ne)objavljeni razgovor razlog za jedan takav sluganski potez?

"Novo hrvatsko slovo", 26. studenog 2004.

ZA HRVATSKE VREDNOTE, ZAGREB, 2007.

KAKO JE *PRAVNIK MESIĆ* ODRŽAO PREDAVANJE IZ POVIJESTI ZA 150 AKADEMIKA U DVORANI SA STOTINU MJESTA?

Svoja izvješće s «predavanja» Stjepana Mesića: "Hrvatska u vrijeme Drugog svjetskog rata i suvremena Republika Hrvatska", nekoliko hrvatskih novina počinju s njegovim riječima: «Niste me bojkotirali, čak nema ni mjesta» - aludirajući pritom na najavu nekih akademika da iz protesta neće prisustvovati predavanju.

Dvorana u kojoj je održano predavanje ima oko stotinjak mjesta, a svi mediji, pa i HINA izvještavaju kako su «predavanju nazočili gotovo svi članovi HAZU, unatoč nekim najavama da bi moglo biti bojkotirano». Spominju se i nazočni koji i nisu akademici, a u izvješću «Jutarnjeg lista» od 15. 12. 2006 tvrdi se kako «nisu viđeni samo akademici Ivan Aralica, Josip Pečarić i Dubravko Jelčić, koji su pozivali na bojkot Mesićeva predavanja u HAZU», dok je prema «Slobodnoj Dalmaciji» «u dvorani HAZU bilo prisutno 120 akademika, samo šest je bojkotiralo Mesićev govor, i to u prvom redu Ivan Aralica i Josip Pečarić, koji su u medijima pozivali na bojkot». Već sutradan «Jutarnji list» objavljuje razgovor s najvećim živućim klasikom hrvatske književnosti Slobodanom Novakom i tom prigodom konstatira: «Novakovo je ime i među potpisnicima pisma kojim se tražio bojkot Mesićeva predavanja u HAZU». Zar doista netko vjeruje da je akademik Novak kao potpisnik tog pisma bio nazočan Mesićevu «predavanju»? Ili ostala dva potpisnika. Ako znamo da HAZU ima stopenadesetak akademika, doista je čudnovat taj račun po kome ih «nije viđeno samo» tri, odnosno «samo je šest bojkotiralo Mesićev govor»! Sada mi je žao što nisam mogao vidjeti

kako je uz ostale nazočne moglo u toj dvorani stati i 120 akademika. Sa objavljenih fotografija baš i nije izgledalo tako prepuno. Dapače, mogla se i vidjeti pokoja prazna stolica.

Međutim, to i nije najvažnije u cijeloj priči. Mnogo je značajnije to što pismo koje je šest akademika uputilo Predsjedništvu HAZU i svim kolegama akademicima, uopće nije proslijedeno akademicima. Tako da su za njega mogli čuti samo preko novina. Zapravo, «Jutarnji list» je o tom pismu pisao i prije nego je poslano Tajništvu HAZU¹. Tako «Jutarnjem listu» od 13. 12. 2006. piše kako akademik Velimir Pravdić tvrdi da «iza pisma стоји група ультранационалиста», odnosno «у Академији се не може користити говор mržnje». Kolega Pravdić nije pismo video niti zna tko ga je potpisao, ali zna da se radi o govoru mržnje i da su ga napisali ultranacionalisti.

Nama ostaje samo upitati se: «Je li kolega Pravdić – milicionar?» Zašto? Pa čuveno je ono milicijsko izvješće iz prošlih - nekima toliko dragih – vremena o «nepoznatom počinitelju hrvatske nacionalnosti»!

Inače, činjenica da pismo nije proslijedeno akademicima, a o njemu je na taj način govoren u medijima samo je pomoglo da poneki akademik i dođe na «predavanje» vjerujući da na taj način brani interes Akademije.

A to što akademici nisu mogli pročitati iako im je bilo naslovljeno jeste:

«Poštovano Predsjedništvo,
Poštovane kolege akademici,

S nevjericom smo primili poziv na predavanje «Hrvatska u Drugom svjetskom ratu i moderna Republika Hrvatska» koje će održati gospodin Stjepan Mesić, Predsjednik Republike Hrvatske i to iz sljedećih razloga:

1. Prema naslovu predavanja, ono bi više odgovaralo povjesničaru, nego pravniku, posebno zato, što u Akademiji postoji čitav niz akademika povjesničara.

¹ Taj tekst dan je u Prilozima.

2. Mislimo da je neprimjereno da se predavanje održi u trenutcima kad se na svim našim televizijama, pa i mnogima u svijetu, vrti snimka iz koje je vidljivo da g. Mesić često mijenja svoja mišljenja.
3. Pri tome, ta dokumentarna snimka nije jedino svjedočanstvo prevrtljivosti i nedosljednosti g. Stjepana Mesića. Npr. «Slobodna Dalmacija» od 29. rujna 2000. navodi njegovu tvrdnju danu 1992. godine na tribini iz Buchsa u Švicarskoj (tiskanu u tri nastavka 28., 29. i 30. rujna 2000. godine, s tvrdnjom da postoji i video zapis, a sudionici su bili Benjamin Tolić, Vera Stanić-Pivčević, Gordan Grlić, Vinko Sabljo i Bruno Uročić), u kojoj on izjavljuje:

„Ustaše su bili oni koji su željeli hrvatsku državu. Iskoristili su samo šansu koju su im omogućile povijesne okolnosti da ostvare državu. Hrvati nisu bili fašisti, nego su htjeli svoju državu. A ako je i bilo zločina, bio je to rat u kojem su ratovali svi protiv svih.“

4. Još gore od spomenute nedosljednosti jeste utvrđena i opće poznata činjenica, da je g. Mesić spreman govoriti neistinu i kada ga veže sudska prisega, kao na Sudu u Haagu, gdje je bio svjedokom optužbe u procesima protiv Tihomira Blaškića i Slobodana Miloševića. Tako je na suđenju Tihomiru Blaškiću (Predmet IT-95-14-A, svjedočenje S. Mesića, 16-19.3.1998.) zabilježeno:

Pitanje: *Rekli ste nam da ste čuli glasine o činjenici da su hrvatski vojnici vodili rat u Bosni i Hercegovini. Jeste li razgovarali s ijednim hrvatskim vojnikom koji Vam je rekao da je primoran ići u Bosnu i Hercegovinu? Da nije bio dragovoljac?*

S. Mesić: *Vidite, dolazili su mi brojni vojnici koji su se borili u Bosni i Hercegovini, koji su bili hrvatski vojnici. Neki dragovoljci iz Bosne i Hercegovine također su me posjetili a prije su bili hrvatski vojnici. Majke i očevi su mi dolazili, tvrdeći da njihova djeca nisu bili dragovoljci, ali su bili u Bosni i Hercegovini. Zato moram priznati da sam zahtijevao službeno objašnjenje od ministra obrane koji je odgovorio da nije bilo hrvatskih jedinica u Bosni i Hercegovini. Je li ikoja bila tamo, ne mogu reći.*

Nisam bio inspektor. Niti je na meni to ustanovljavati. Ali moj nećak, Vlatko Mesić, koji je bio hrvatski vojnik, bio je u Bosni. Vratio se od tamo, a nije bio dragovoljac u Bosni. Rođen je u Slavoniji. Nema

ništa zajedničko s Bosnom, ali bio je tamo. Tražili ste od mene ime. Jedno sam Vam dao.

U procesu protiv Slobodana Miloševića, u odgovoru na pitanje S. Miloševića, imamo potpuno suprotno svjedočenje (S. Mesić, predmet IT-02-54, svjedočenje, 2. 10. 2002.):

Slobodan Milošević: *Dobro, gospodine Mesiću, a da li je tačno da je vaš nećak koji nije bio dobrovoljac i koji nije iz Bosne i Hercegovine, također bio sa svojom jedinicom u Bosni i Hercegovini? Da li vam je bar to bilo poznato?*

S. Mesić: *Moji nećaci nisu bili u vojsci... Bili su premladi.*

Mi ne ulazimo što je istina o Mesićevu nećaku Vlatku Mesiću, ali je očevidno da se ovdje radi o krivokletstvu koje je za posljedicu imalo osude za agresiju Hrvatske na BiH.

5. Upozoravamo vas i na činjenicu da je pred Vijećem Haaškog suda protiv Marijačića i Rebića 17.18. i 19. siječnja 2006. godine, odgovarajući na pitanja odvjetnika, William Tomljanović, istražitelj Haaškog suda, koji radi za Tužiteljstvo kao stručnjak za arhivsku građu i dokumente, inače povjesničar, otkrio da je Haaški sud iz Ureda predsjednika Republike nakon 2000. godine dobio 666 transkriptata, što je urađeno mimo Ustavnog zakona o suradnji s MKSJ-om.

6. Hrvatskoj javnosti je poznato, da u sporu koji je Hrvatska dobila protiv Haaškog suda tzv. *Subpoenu*, u vezi sa svjedočenjem ministra obrane Gojka Šuška, u Odluci Žalbenog vijeća stoji, da Sud može tražiti i dokumente koji su državna tajna, ali dokumenti se moraju što je moguće više definirati, a njihov broj mora biti ograničen «... kao što je već rečeno, strana ne može tražiti na stotine dokumenata».

Treba li spomenuti da je broj 666 točno ono što stoji u toj odluci – «na stotine»!

7. Prema svjedočanstvima sudionika, iz Ureda predsjednika RH poslan je netočan transkript sa sastanka vojnog vrha uoči «Oluje», koji je poslužio Tužiteljstvu za osudu cijelog državnog i vojnog vrha i same operacije oslobođanja hrvatskih okupiranih područja, za «zločinački pothvat zločinačke organizacije».

8. Ističemo, također, kako je primanje člana dinastije Karađorđevića na službenom mjestu u RH suprotno Ustavu RH.

Zbog svega navedenog, mi ovdje potpisani ne ćemo se odazvati pozivu na to predavanje. Pozivamo i ostale kolege koji smatraju da ovi razlozi, pogotovu krivokletstvo, nisu dostojni osobe koja obnaša tako časnu dužnost, kao što je ona koju obnaša g. Mesić, da nam se u tome pridruže. Na kraju moramo reći, da nam se postupak onih funkcionara u akademiji, koji su pozvali g. Mesića, ili prihvatali njegovu ponudu čini neprimjerenim.»

Inače, pismo je bilo unutarnja stvar Akademije, pa zato novinari nisu ni znali što je bilo u njemu. Kako nije poslano svim akademicima, očito je bila greška potpisnika što ga nisu odmah poslali i široj javnosti. Ovaj presedan će sigurno učiniti da se ubuduće o unutarnjim stvarima u HAZU raspravlja preko novina, a to sigurno nije dobro.

Za razliku od kolege Pravdića, novinar «Jutarnjeg lista» B. V. pokušava na mnogo primjereniji način osporiti moju tezu o Mesiću krivokletniku u Haagu tekstom *Mesić nije lažno svjedočio*: «Mesić je, što smo ustanovili iščitavanjem cijelog transkripta sa suđenja Miloševiću, izmijenio tvrdnju o nečaku koji je ratovao u Bosni, ali nije opovrgnuo tvrdnju da su građani Hrvatske odlazili ratovati u BiH. On je, naime, odgovarajući na Miloševićovo pitanje je li njegov nečak bio ondje, u Bosni, rekao "ne". Uz to je dodao da nije njegov nečak nego daljnji rođak bio u BiH, "što znači da su pojedinci bili ondje, a nisu rođeni u Bosni. No za razliku od pojedinca za kojega sam znao da je bio, nisam u stanju reći tko je još bio ondje", objasnio je sudskome vijeću. Dakle, problem točnosti svjedočenja raspravljan je pred sudskim vijećem. Sudsko je vijeće na kraju prihvatio Mesićevu tumačenje prema kojemu je riječ o pogrešci u definiranju srodstva s osobom za koju on pouzdano zna da je bila u Bosni i Hercegovini kao vojnik iako nije rođena ondje, pa se iz toga može zaključiti kako je sudsko vijeće zaključilo da se različitosti u iskazu ne mogu smatrati lažnim svjedočenjem.»

Transkripti i njihovi prijevodi su prevedeni i kao takvi su u službenoj uporabi u Haagu. Dakle i onaj sa suđenja Blaškiću koji su akademici citirali u točki 4. svoga pisma.

Točnost prijevoda je sigurno potvrdio svojim potpisom i Mesić, tako da je već sama «izmjena tvrdnje» koju spominje B. V. čudnovata.

Zato sam preslušao Mesićevo svjedočenje u procesu protiv Blaškića. I doista Mesić nije spomenuo svoga nećaka nego svoga BRATIĆA! Ako je u pravu B. V. onda je Mesić ponovo krivokletnik jer bratić je sve drugo samo ne «daljnji rođak», zar ne? U stvari Mesićev je spomenuo rođaka, pa je B. V. i razumio ono što iz toga proizilazi – kako se radi o dalnjem rođaku!

Inače, u transkriptu Mesićeva svjedočenja kao svjedoka optužbe protiv Blaškića spominje se, kao što se vidi iz gornjeg citata, «nećak Vlatko Mesić», a u svjedočenju protiv Miloševića «rođak Zlatko Mesić». Preslušavanjem prvog svjedočenja može se ustanoviti da je Mesić i tada rekao Zlatko.

Ali pogledajmo dio o kome govori B. V.:

«*SLOBODAN MILOŠEVIĆ: Evo šta piše ovde, samo da pročitam molim vas sa vašeg transkripta. Kad govorite o tome da li su bili u Bosni i Hercegovini kažete: da li je nekoga tamo bilo ne mogu da kažem. Nisam bio inspektor, niti je bilo na meni da to utvrđujem. Ali moj nećak Zlatko Mesić, koji je bio hrvatski vojnik, je bio u Bosni. Vratio se odavde i nije bio dobrovoljac u Bosni. On je rođen u Slavoniji, nema ništa sa Bosnom, ali je bio tamo". Dakle, vi ste maločas rekli neistinu, čak ste rekli da su vam nećaci mali itd. Ovde u ovom transkriptu sa vašeg svedočenja pod zakletvom vi govorite sasvim drugačije. Je li to tako gospodine Mesiću ili nije.*

SVEDOK: Moja dva nećaka žive u Francuskoj, a dva žive u Beogradu i za vreme rata bili su maloletni. Radi se o mome rođaku, krivo je valjda prevedeno, koji mi je rekao da je bio u Bosni. To je jedan slučaj koji mi je rekao i ja sam ga izneo.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ: Dobro. A vas je pitao...

TUŽBA: Nisam htio da prekidam ovu posrednu razmenu komentara ali moram reći da svako pozivanje na bivše svedočenje treba da se iznese na zatvorenoj sednici.

MEJ: U redu.

SLOBODAN MILOŠEVIĆ: Ne vidim zašto bi se ovo iznosilo na zatvorenoj sednici, gospodine Mej, jer ja ovde ne pominjem...

MEJ: *Nema veze. Takva su pravila. Svako pozivanje na pitanja koja spadaju u privatnu sednicu treba da se odvijaju na privatnoj sednici. Nastavite.*

SLOBODAN MILOŠEVIĆ: *Ne vidim da sam nešto narušio vašu proceduru. Kad vas pita zastupnik optuženog: da li ste vi kao predsednik Parlamenta preduzeli neke mere da istražite ovo, zar je to odgovor na dužnost Sabora da reguliše korišćenje vojske van svojih granica. Da li ste formirali komisiju, da li ste to pitanje stavili na dnevni red.*

MEJ: *Idemo na zatvorenu sednicu.*

SLOBODAN MILOŠEVIĆ: *Onda nemojte da gubim vreme, neću da nastavljam dalje s tim. Prema tome, kad niste govorili istinu, gospodine Mesiću, sada ili onda kad ste davali ovu izjavu pod zakletvom.*

MEJ: *On je svoje objašnjenje dao. Ima li nešto što želite da dodate, gospodine Mesiću.*

SVEDOK: *Direktno pitanje je bilo da li je moj nećak bio, ja sam rekao da nije. Rođak je bio. To znači da su pojedinci bili i koji nisu rođeni u Bosni, ali te pojedince osim jednoga kojeg sam znao nisam mogao utvrđivati.*

SLOBODAN MILOŠEVIĆ: *Nećak ili rođak kako je ovde prevedeno, ja sam pročitao. Prema tome, tu ne može biti nikakve zabune. Samo da idemo dalje.*

Dakle, interesantno je kako Milošević spominje ime Mesićeva bratića Zlatka Mesića, a Mesić za bratića tvrdi da je rođak, što B. V. prirodno tumači kao «daljnji rođak». Prirodno se nameće i pitanje, postoji li Mesićev bratić Zlatko Mesić, kada sam Mesić na spomen njegova imena ne kaže da mu je to bratić? (Zar nije prirodna reakcija: «Zlatko Mesić nije moj nećak nego bratić!») Kao da je u prvom suđenju, kada je od interesa za obranu bilo «dokazati» agresiju RH na BiH, trebao taj rođak biti jako blizak svjedoku, a poslije nekoliko godina, sam svjedok je zaboravio na to da je tada govorio o bratiću pa sada govoriti o rođaku!?

Iz gornjeg transkripta vidljivo je također da je netočna interpretacija u «Jutarnjem» kako «se iz toga može zaključiti kako je sudsko vijeće zaključilo da se različitosti u iskazu ne mogu smatrati lažnim svjedočenjem». Očito je obrana tražila zatvorenu sjednicu o tome, što je prihvatio i sudac, ali je sam Milošević odustao od toga.

Nakana balkanskog krvnika bila je pokazati da je hrvatska vojska bila u Bosni, a to jest i bila bit Mesićeva svjedočenja u procesu protiv Blaškića.

Svima onima koji su tvrdili da je Mesić govorio o nečaku ostaje da promisle hoće li ubuduće vjerovati i transkriptima u Haagu koje je potpisao Mesić. Dakle, ni B. V. nije svojim tekstrom opovrgnuo tvrdnju o Mesiću kao nevjerodstojnom svjedoku.

Ako je nešto bilo simpatično na Mesićevu predavanju onda je to sigurno bila njegova želja da ponešto nauči svoje «kollege» akademike. Naime «Jutarnji list» navodi njegove riječi: «Žao mi je što je skupina cijenjene gospode akademika odlučila ovo moje izlaganje bojkotirati. Možda su mogli čuti nešto što ne znaju.»

Akademik Slobodan Novak u već spomenutom intervjuu kaže: «Znate, pa zapravo je deplasirano danas izvlačiti njegove (Mesićeve, o. p. J. P.) davne brljotine, jer toga imamo od njega svakodnevno; ne bi se morale tražiti ni izvlačiti snimke i citati iz prošlosti, dovoljno je uključiti televizor i mozak.»

Zato sam, poučen naputkom akademika Novaka pogledao što mogu naučiti iz Mesićevih nedavnih izjava po novinama. Naslovna stranica «Večernjeg lista» od 5. 12. 2006. donosi poruku Stjepana Mesića biskupima i akademicima potpisnicima «Apela»: «*Želite kaos, a ne pravnu državu*». Odmah ispod naslova nalazi se i njegova izjava: «*Svatko osumnjičen, pa i Glavaš, dužan je pojavit se na sudu.*» Biskupi i akademici su tražili da se Glavašu omogući obrana sa slobode. Bilo je očito da će on ustrajati u svom štrajku i da se mnogi u Hrvatskoj već vesele času njegove smrti. Ali, ako spojimo gornje dvije tvrdnje ispada da mi želimo kaos, a ne pravnu državu, jer nismo dopustili da Glavaš umre, tako da bi se mogao pojavit pred sudom. Ili jednostavno Mesić – kao pravnik – misli da obrana sa slobode znači nepojavljivanje na sudu.

Još je interesantnija njegova izjava koju prenosi «Slobodna Dalmacija» kada je u svezi sa štrajkovima glađu u «slučaju Glavaš» podsjetio da je bilo i drastičnijih primjera u svijetu, primjerice kada su pripadnici IRA-e u engleskim zatvorima štrajkali glađu jedan za drugim: «*U toj skupini prvi je štrajk glađu počeo Boby Sens štrajkajući oko 50 dana, a nakon njegove smrti nastavljali su i drugi, u štafeti sve do smrti. Tražili su tretman političkih zatvorenika, no tadašnja britanska premjerka Margareth Thatcher je to odbila i sva*

su 10-orica umrla.» Naravno, čudno je da netko tko je pravnik uspoređuje zatvor s pritvorom. Međutim, Predsjednik uspoređuje kako je premijerka Velike Britanije pustila umrijeti one koji su se borili za odvajanje Sjeverne Irske od njene države. A očito je i predsjednik Mesić želio da se pusti umrijeti onaj koji se borio za odvajanje Hrvatske od Jugoslavije. Što sam iz toga mogao naučiti? Pa da. Sada znam čiji je on predsjednik!

Na kraju, a ne manje važno, spomenut će i činjenicu da na sjednicama predsjedništva HAZU nije bilo riječi o Mesićevu «predavanju», a prema tvrdnjama nekih članova Prvog razreda – ni na sjednicama tog razreda. A to je doista neobično kada je s obzirom da je predavanje dogovorenog još prije mjesec dana, kako tvrdi akademik Vladimir Stipetić u «Slobodnoj Dalmaciji» od 14. 12. 2006., odnosno proljetos kako su – prema Hini - rekli sami organizatori. Zato smo naše pismo i završili riječima: «Na kraju moramo reći, da nam se postupak onih funkcionara u Akademiji, koji su pozvali g. Mesića, ili prihvatali njegovu ponudu čini neprimjerenim.» Je li Mesićevo «predavanje» bilo stoga ilegalno ili ne doznat ćemo kada šest akademika dobije odgovor od Predsjedništva HAZU-a.

«Hrvatski list», 4. siječnja 2007.

ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.

PREDSTAVLJANJA KNJIGE ZA HRVATSKE VREDNOTE

U ZAGREBU

Dozvolite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim i da vam se zahvalim što ste se u ovolikom broju došli na današnje predstavljanje knjige «Za hrvatske vrednote». Bez vaše podrške bilo bi besmisленo pisati ovu i slične knjige.

A ovakvih knjiga ne bi bilo da nema donatora, jer knjige koje govore o hrvatskim vrednotama nisu dobrodošle u ovoj državi. Dozvolite mi da ovdje istaknem sa zahvalnošću samo jednog donatora koji je pomogao i tiskanje ove knjige. To je g. Ivo Paradžik: Veliko hvala g. Paradžik!

Posebna zahvalnost ide današnjim predstavljačima.

Poznato vam je da je akademik Dubravko Jelčić moj prijatelj koji je itekako zaslužan što pišem ovakve knjige, mnoge je on i predstavljaо, a imamo i tri knjige u suautorstvu. Na izvjestan način to bi mogli reći i za ovu iako nema njegovih tekstova u njoj. Naime,

glavni dio knjige su apeli i pisma grupe akademika i ne samo njih, a bez kolege Jelčića sve to bi doista bilo mnogo teže ostvariti.

Gospoda Milovan Šibl i Benjamin Tolić su poznati hrvatski publicisti. G. Šibl je predsjednik, a g. Tolić dopredsjednik stranke i pokreta «Jedino Hrvatska», koja je i organizator ovog predstavljanja. Kao član «Hrvatskog bloka» i sam pripadam tom pokretu. Neka mi zato oproste drugi itekako važni čimbenici «Jedino Hrvatske» kao što su npr. «Hrvatska čista stranka prava» ili «Generalski zbor» što će ja govoriti o djelovanju «Hrvatskog bloka». Naime «Jedino Hrvatska» i jest početak ostvarivanja onoga što «Hrvatski blok» zagovara od trenutka kada smo ga osnivali. Pa sam naziv stranke o tome govor! A da je to doista tako pokazat ću vam i citirajući ono što sam govorio na nekim osnivačkim skupštinama «Hrvatskog bloka».

Tako sam u Sinju, 21. 12. 2002. rekao i slijedeće:

Zato je, po mom mišljenju, bio i neminovan nastanak Hrvatskog bloka kada je u HDZ-u pobijedila opcija koju je odmah nakon nedavnog Sabora HDZ-a razgolito sadašnji predsjednik te stranke rekavši da HDZ neće organizirati velike prosvjede kada budu stigle nove optužnice iz Haaga. I doista, danas kada su one stigle u Hrvatskoj nema prosvjeda. Umjesto prosvjeda u najvećoj oporbenoj stranci obračunavaju se s neistomišljenicima.

Podsjetit ću vas da je nešto slično bilo i kada je Mesić umirovio naše generale. Sanader je izjavio da bi i on to isto učinio, ali bi prvo s njima razgovarao. A učinio je još nešto. Upravo u to vrijeme smijenio je tadašnjeg potpredsjednika Sabora. Sjećate li se tko je to bio? Dr. Ivić Pašalić!

Nenad Ivanković u knjizi "Mesić i Račane, zašto tako?" spominje riječi glavnog urednika Globusa od 11. listopada 2002.: "Ivica Račan i Goran Granić na svemu tome moraju biti zahvalni Ivi Sanaderu i Vladimиру Šeksu, koji su stabilnost i mir u državi, kroz kontrolu rada Odbora za istinu o Domovinskom ratu, pretpostavili trenutnom interesu vlastite stranke. Cijela je ta složena političko-medijska operacija savršeno uspjela: dok se prije dva tjedna činilo da će se Hrvatska zbog Bobetka valjati po ulicama, tko danas još uopće razmišlja o slučaju Bobetko?"

Govori li to nama stvarni Račanov glasnogovornik da koalicija HDZ-a i SDP-a ne počinje s Avganistanom, već sa slučajem Bobetko? Jesu li i tada radili telefoni iz veleposlanstava?

Vjerujem da vi dobro znate da je najvažniji razlog sukoba u HDZ-u i bio zbog toga što su mnogi, a puno ih je danas u Hrvatskom bloku, željeli jedinstvo hrvatskih državotvornih stranaka i pojedinaca u borbi protiv novih/starih komunista. Ona druga opcija je željela samo suradnju s onima koji su se dokazali u svojoj poslušnosti prema svjetskim gaziđama. (...)

Zato je za hrvatsku državu itekako značajno što postoji Hrvatski blok i sve druge stranke i pojedinci koji čvrsto stoje na liniji Tuđmanove ponosne Hrvatske. Često puta ponavljam pa će i ovom prigodom da Hrvatski blok treba slijediti riječi biskupa Jezerinca: "Hrvatska bi jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta." To bi bila ponosna Tuđmanova Hrvatska i na Hrvatskom bloku je da zajedno sa srodnim strankama to i ostvari.

Slično sam govorio i u Virovitici 19. 7. 2003. Izdvojiti ću samo sljedeće:

A da se ništa nije promijenilo u politici današnjih vlastodržaca pokazuje tvrdnja Predsjednika Mesića da su krivi HDZ i Tuđman osobno jer generalu Gotovini, eto, 1998. godine nisu dopustili dokazati svoju nevinost. Međutim, nije ništa bolji ni komentar koji je u svezi s tim dao predsjednik HDZ-a dr. Ivo Sanader. U TV emisiji Meridijan on će tvrditi kako za to što nije omogućeno Gotovini da dokaže svoju nevinost 1998. godine nije kriv HDZ, nego oni koji su bili tada oko Tuđmana, a koji su danas napustili HDZ(...)

U govoru navodim i komentar Tihomira Dujmović, iz «Glasa Slavonije» od 4. srpnja 2003. Izdvojiti ću samo ovaj dio:

No, osim što je odbio mogućnost procesuiranja Oluje, samim tim i preliminarni razgovor Gotovine s haškim tužiteljima, Tuđman je povukao potez koji je za daljnje razumijevanje cijelog slučaja iznimno važan. Vlada, naime, tada traži odgovor od Vijeća sigurnosti da ono odgovori može li sud koji je osnovalo

Vijeće sigurnosti procesuirati vojne akcije koje je isto to Vijeće sigurnosti u dvije svoje rezolucije oglasilo legitimnima, dozvoljenima i oslobođilačkima...

Iste argumente objavio sam i u članku «Ima li razlike između Sanadera i Mesića?» koji je objavio «Fokus» 18. srpnja 2003. s naznakom «Iz Hrvatskog bloka». Pitanje je postavljeno prije dolaska Sanaderovog HDZ-a na vlast, a često sam postavljao od kada jest na vlasti. Obično bih dobio odgovor kako nema razlike. Međutim, moje mišljenje koje je bilo dano u podnaslovu članka je – morat ćete priznati – mnogo preciznije: «Mesić je uzor Sanaderu!» Mislim da je danas poznata i moja stara tvrdnja kojom sam opisao mogućnost pobjede Sanaderovog HDZ-a na izborima: «Kad gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu!»

Za razumijevanje svih tih događanja od izuzetne je važnosti nešto što je nedavno prilikom dodjele nagrade prof. dr. Miroslavu Tuđmanu za njegovu knjigu «Vrijeme krivokletnika» rekao akademik Ivan Aralica. Naime, Aralica i Pašalić su kao tadašnji dopredsjednici Županijskog i Zastupničkog doma Hrvatskog državnog sabora bili nazočni na jednom sastanku «trećeanuarskih» vlasti na kome je Račan govorio o zahtjevu svjetskih moćnika o prepuštanju nadležnosti Sudu u Haagu nad operacijama za oslobađanje hrvatskog okupiranog teritorija. Tome se suprotstavio i Aralica, ali i izuzetno snažno dr. Ivić Pašalić. Pašalić je to ponovio i u Saboru. Aralica je ustvrdio da je upravo to i najveći razlog svim napadima na dr. Pašalića koji traju do današnjih dana.

Očito smo mi u «Hrvatskom bloku» kao i drugi u «Jedinoj Hrvatskoj» dosljedno na tim pozicijama. Danas su na njima i mnogi drugi koji su, nažalost, to shvatili mnogo kasnije. Neki od njih su tvrdili da nas koji smo tada govorili to što oni govore danas treba rastrgati kao paukovu mrežu. Mi nismo zlopamtila. Drago nam je što su nam se kasnije pridružili u našim tvrdnjama.

Kao što ste vidjeli iz govora iz 2002. godine mi smo uvijek govorili kako je *značajno što postoji Hrvatski blok i sve druge stranke i pojedinci* (istakao J.P.) koji *čvrsto stoje na liniji Tuđmanove ponosne Hrvatske*. Iako bi bilo prirodno da se okupe oko nas jer smo mi zagovarali ove ideje mnogo prije drugih mi smo i tada kao i danas pozdravljali sve koji se udružuju i djeluju u tom cilju.

Danas postoji nekoliko takvih inicijativa. Svjesni smo da bez udruživanja svih takvih inicijativa nećemo imati uspjeha, pa uvijek pozivamo i druge da sudjeluju u našim akcijama. Uostalom i ova knjiga je posvećena generalu Glavašu koji je na strašan način morao spoznati što je značilo to što je omogućio – kako je i sam priznao prijevarom - Sanaderovu pobjedu.!

Ali vratimo se samoj knjizi. Ono što je najvažnije rečeno je u pismu koje ide uz posvetu generalu Glavašu. Ponovit ću ga:

Generale, obranivši Osijek obranili ste Hrvatsku! Zato Vam danas sude!

Akademik Josip Pečarić, Zagreb, 17. travnja 2007.

Zahvaljujem svima koji se slažu sa tom tvrdnjom i koje su to moje pismo supotpisali na primjerku knjige koji ćemo uručiti našem generalu.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE *TUĐMANOVE TRI SEKUNDE*

U Zagrebu

Dozvolite mi da vas sve na početku sve lijepo pozdravim i zahvalim što ste došli u ovolikom broju na večerašnje predstavljanje. Zahvalujem se «Hercegovačkoj franjevačkoj provinciji» što nam je omogućila ovo predstavljanje kao i samim predstavljačima akademiku Petru Stričiću, književniku i povjesničaru Đuri Vidmaroviću i prof. dr. sc. Miroslavu Tuđmanu.

Naslov knjige nas podsjeća i na Brunu Bušića i njegovu tvrdnju da će Tuđman «dobije li priliku, dobije li samo tri sekunde ... napraviti Hrvatsku». Očito nitko nije tako dobro poznavao Tuđmana kao njegov suradnik Bruno Bušić. Pogledajmo i slijedeću Bušićevu tvrdnju iz 1975. godine:

Da smo složni i čestiti davno bi imali državu. A bit će, rodit će se slobodna Hrvatska kad padne berlinski zid i kad se budu rušila komunistička krvava carstva kao kule od karata. Nema države bez krvavih gaća. Pobit ćemo se za slobodu sa Srbima, a možda i sa Turcima. Teret rata morat ćemo podnijeti svi podjednako. Kad se oslobođimo srpskog ropstva i stvorimo državu, vidit ćete kako naši kradu. Svak nas je krao i potkradao, a najteže će biti kad nas naši budu krali i prodavali svjetskim jebivjetrima makro lopovima. Navalit će na nas velika ptica grabljivica. Kako tada nas spasiti od nas?

Očito Bušić je očekivao da će Tuđman i dobiti svoje «tri sekunde» i da će «napraviti Hrvatsku»! Predvidio je i ono što nam se danas događa: *Kako nas spasiti od nas?* A Otac hrvatske države dr. Franjo Tuđman nam je u svom posljednjem istupu odgovorio i na to rekvāši:

BUDITE NORMALNI LJUDI, PO MOGUĆNOSTI HRVATI!

Ne čudi onda što Benjamin Tolić u svojoj knjizi *Tko smo mi? – Ogledi o naciji i državi*, Zagreb 2007. tu rečenicu tumači i kao Tuđmanovu oporuku. Tu Tuđmanovu rečenicu posebno izdvaja i

Mato Marčinko u svojoj knjizi *Mučenička Hrvatska*, Zagreb, 2008. (str. 29).

Zapravo, sve što danas povodom predstavljanja ove knjige trebam reći jeste:

S PONOSOM! O PONOSU! ZBOG PONOSA!

S ponosom! Doista sam ponosan onim što sam napisao o Hrvatskom predsjedniku i to baš s akademikom Jelčićem. (Dozvoli te mi digresiju: ne razumijem zašto se jedinoga hrvatskog predsjednika naziva prvim hrvatskim predsjednikom. Onaj poslije njega jeste predsjednik RH, ali sigurno nije hrvatski predsjednik.) Prva moja knjiga *Srpski mit o Jasenovcu* bila je odgovor na Bulajićevu knjigu *Tuđmanov Jasenovački mit*. Slijedio je i nastavak te knjige i još nekoliko knjiga posvećenih Ocu hrvatske države. Mogao bih slobodno reći da su sve moje publicističke knjige, a ima ih 21, nastale zbog napada na hrvatsku državu, a napadi na Tuđmana su u biti napadi na državu koju je napravio. Braniti državu koju nam je napravio ili njega - isto je.

A ta država i način na koji ju je napravio jest naš **ponos**. Već sam napisao da je deset Tuđmanovih godina deset najponosnijih godina u mome – vjerujem i u vašim životima.

Budite normalni ljudi, po mogućnosti Hrvati! Sigurno oni koji nisu normalni ljudi nemaju zbog čega biti ponosni. Želja da budemo Hrvati je Tuđmanova želja da nam iznad svega bude interes našeg naroda – njegov ponos i dostojanstvo. Ali njegov takav zahtjev pokazuje da je itekako bio svjestan, onoga što nam je poručio i Bušić: bio je svjestan da će doći sadašnji trenutak Hrvatske – trenutak koji je u potpunoj suprotnosti s Tuđmanovom ponosnom Hrvatskom. Takvu Hrvatsku bih nazvao - Pusićkinom Hrvatskom. Vjerojatno će netko biti iznenađen što mislim da je Vesna Pusić najznačajnija politička figura današnje Hrvatske. Pa smanjio joj se broj zastupnika u Saboru. Kao da nisam bio dobar prognozer kada sam knjigu *Hrvatske vrednote* završio govorom na prosvjednom skupu «Nećemo u Treću Jugoslaviju» (a taj govor je dan i na kraju spomenute Marčinkove knjige) gdje tvrdim kako «gazdama trebaju još bolje sluge. Već su pokazali kako u novim vlastima žele HNS Vesne Pusić. Vidjet ćemo samo s kime: s prošlim ili sa sadašnjim vlastima. Tko su im bolje sluge?» A Pusićka nije dio vlasti.

Međutim, zar nije bila u pravu kada je tvrdila kako Sanader sprovodi njenu politiku? Zar ne bi od Pusićkinog HNS-a očekivali ono što smo doživjeli od Sanaderovog HDZ-a (locirali su, identificirali, dali uhititi i transferirati). A s druge strane tih nekoliko mjesata uzeo joj je Milanović njenom retorikom. Pusićka nije mogla zaplašiti državotvorni dio hrvatskog naroda, ali je to mogao Milanović kao čelnik jedne od dvije najjače stranke. Pusićkinom retorikom utjerao je strah u kosti mnogim državotvornim Hrvatima i natjerao ih da glasuju za Sanadera. Za «manje zlo». Doista je manje zlo uhapsiti Gotovinu od – ne uhapsiti ga, zar ne? Naravno, ne mogu znati jesu li se Sanader i njegov pulen iz MVP-a Milanović dogovorili, ali sve me podsjeća na vrijeme provedeno u Australiji. U Parlamentu se preko dana «kolju» vladajući i oporbeni političari, a na večeri su u istom klubu, čiji su članovi, i smiju se «ovcama» koje njihovo «klanje» ozbiljno shvaća.

Iako Vesna Pusić nije dio vlasti Hrvatska je onakva kakvu ona želi. Čini mi se da ipak nisam pogriješio. Hrvatska je onakva kakvu žele oni koji su podržavali velikosrpski nacizam. Svjetski moćnici su ga podržavali i izravno i neizravno. Domaće pristaše ga nisu mogle izravno podržavati već su to činili i čine neizravno. Nažalost nitko i jedne i druge nije nazvao onako kako treba nazivati one koji na bilo koji način danas sudjeluju ili podržavaju nacističke pokrete – neonacistima. Ili barem njihovim simpatizerima. I kada ih mi ne nazivamo pravim imenom oni izmišljaju imena nama i našoj borbi za slobodu. Kada mi njih ne nazivamo neonacistima oni će tvrditi da je obrambeni rat «zločinački pothvat zločinačke organizacije». Umjesto da tražimo od svjetskih moćnika da nam se barem ispričaju zbog svoje podrške ili/i zbog svog sudjelovanja i u velikosrpskom nacističkom pokretu i tako se odreknu svog neonacističkog djelovanja, dajemo njihovom sudištu da sude onima koji su pobijedili nacizam. Pa čak to radimo doma – krivotvoreći dokaze da bi gazdama pokazali koliko smo dobre sluge.

A kada činimo to, onda nije čudo što dozvoljavamo da nam osporavaju jezik, ili kroje udžbenike iz povijesti. Tako Miljenko Pajalić u «Hrvatskom listu» od 31. siječnja 2008. kaže:

Zamislite samo udžbenike povijesti u Velikoj Britaniji i SAD-u, u kojima bi bila izjednačena krivnja za početak II. svjetskog rata ili bi Britanci i Amerikanci bili prikazani kao zločinci zbog

prekomjernoga bombardiranja Dresdena i nekih drugih njemačkih gradova.

U pravu je kada kao primjer uzima nacizam jer piše o neonacističkim udžbenicima povijesti i o onima koji ih podupiru - iako ih tako ne naziva. Radi se o okruglom stolu povodom Dodatka udžbenicima iz povijesti. Ali, pogledajmo tko je na tom Okruglom stolu, među ostalim, podupirao takve neonacističke udžbenike: potpredsjednik vlade, savjetnik predsjednika države, predsjednik HHO-a.

Isti Okrugli stol podsjeća na nacizam i Milovana Šibla u istom broju «Hrvatskog lista» pa nastup potpredsjednika vlade komentira:

Prema 'naku' spomenutoga potpredsjednika vlade, agresor u 2. svjetskom ratu mogla bi biti i Poljska ako se 'pluralistički' pogleda na događaje.

Treba li vas podsjećati kako Milošević, kao i Hitler i Mussolini, pripada ljevičarima koji su se ogrnuli nacionalizmom – dakle nacionalsocijalizmom, ili pak da su Miloševićeve krilatice kojima je pokrenuo velikosrpski nacistički stroj bile prerađene Hitlerove krilatice. Tako je Milošević govorio o Srbiji i Crnoj Gori kao o dva oka u glavi, a Hitler o Njemačkoj i Austriji. Hitleru će Njemačka biti svjetski faktor ili je neće biti, a Miloševiću će Srbija biti cijela ili je neće biti. Konclogori su bili dragi obojici. Istina Milošević je tu dodao i one za silovanja! A ono o salati što su mu pjevali sigurno je drago njihovim pristašama u Hrvatskoj.

Spomenimo i to da su na neke udžbenike iz povijesti, u kojima se mnogo više prikriva ovakav pristup autora nego u ovom Dodatku (čak i od istog autora), svojevremeno svojim pismom reagirali 20 akademika i 10 povjesničara. Tu su bila sva trojica akademika s današnjeg predstavljanja s time da treba posebno istaći da je kolega Strčić bio jedini akademik povjesničar koji je potpisao to pismo!

I Sanader i Milanović su postigli ono što želi i Pusićka - Hrvatska desnica praktično više ne postoji. S nestankom hrvatske desnicom nestaje i ponos i dostojanstvo, jer s njima nestaju istinski zagovornici ponosa i dostojanstva hrvatskog naroda. Nestaje ono najvrednije što nam je ostavio Otac hrvatske države. Zato je ova knjiga i nastala **radi ponosa** koji treba vratiti našem narodu! Mi koji smo doživjeli deset Tuđmanovih godina, znamo što je ponos i dostojanstvo. I to ispunjava naš život. A ova knjiga je i pisana zbog ponosa budućih

generacija. Vjerujemo da će i oni doznati što je to. Da će i oni doznati to što nam je u nasljeđe ostavio Otac hrvatske države akademik Franjo Tuđman!

U Zaboku

Dozvolite mi da vas sve na početku sve lijepo pozdravim i zahvalim što ste došli u ovolikom broju na večerašnje predstavljanje. Zahvaljujem se Ogranku Matice hrvatske Zabok na organiziranju ovog predstavljanja. Posebno to činim zato što sam nedavno doznao kako je Ogranak Matice hrvatske Šibenik prošle godine smatrao nezgodnim organizirati predstavljanje moje knjige «Za hrvatske vrednote» u kojoj se – među ostalim – govori i o nekim akcijama akademika, biskupa, povjesničara u kojima smo sudjelovali i akademik Jelčić i ja. Zahvaljujem se posebno predstavljaču književniku i povjesničaru Đuri Vidmaroviću, koji je knjigu predstavio i u Zagrebu. Evo kako su u «Hrvatskom listu» (7. veljače 2008.) prikazali njegov nastup: «Đuro Vidmarović svoj nadahnuti osvrt na knjigu i Tuđmana završio je konstatacijom da je 'Tuđman svjetionik i, dok ga budemo slijedili, bit će nas, a ako ne, tko zna što će biti s nama.'»

Svoj govor na tom predstavljanju počeo sam ovako:

«Naslov knjige nas podsjeća i na Brunu Bušića i njegovu tvrdnju da će Tuđman «dobije li priliku, dobije li samo tri sekunde ... napraviti Hrvatsku». Očito nitko nije tako dobro poznavao Tuđmana kao njegov suradnik Bruno Bušić. Pogledajmo i slijedeću Bušićevu tvrdnju iz 1975. godine:

Da smo složni i čestiti davno bi imali državu. A bit će, roditi će se slobodna Hrvatska kad padne berlinski zid i kad se budu rušila komunistička krvava carstva kao kule od karata. Nema države bez krvavih gaća. Pobit ćemo se za slobodu sa Srbima, a možda i sa Turcima. Teret rata morat ćemo podnijeti svi podjednako. Kad se oslobođimo srpskog ropsstva i stvorimo državu, vidit ćete kako naši kradu. Svaki nas je krao i potkradao, a najteže će biti kad nas naši budu kralji i prodavalci svjetskim jebivjetrima makro lopovima. Navalit će na nas velika ptica grabljivica. Kako tada nas spasiti od nas?

Očito Bušić je očekivao da će Tuđman i dobiti svoje 'tri sekunde' i da će 'napraviti Hrvatsku'! Predvidio je i ono što nam se danas

događa: *Kako nas spasiti od nas?* A Otac hrvatske države dr. Franjo Tuđman nam je u svom posljednjem istupu odgovorio i na to rekavši:

BUDITE NORMALNI LJUDI, PO MOGUĆNOSTI HRVATI!

Ne čudi onda što Benjamin Tolić u svojoj knjizi *Tko smo mi?* – *Ogledi o naciji i državi*, Zagreb 2007. tu rečenicu tumači i kao Tuđmanovu oporuku. Tu Tuđmanovu rečenicu posebno izdvaja i Mato Marčinko u svojoj knjizi *Mučenička Hrvatska*, Zagreb, 2008. (str. 29).

Zapravo, sve što danas povodom predstavljanja ove knjige trebam reći jeste:

S PONOSOM! O PONOSU! ZBOG PONOSA!»

Naravno ponosan sam što sam mogao i što sam zajedno s akademikom Jelčićem pisao o Ocu hrvatske države akademiku Franju Tuđmanu. Pisali smo o ponosu jer je Tuđman i njegovo djelo ponos svih nas. A pisali smo zbog ponosa jer današnja Hrvatska više i ne zna što je to ponos, što je to dostojanstvo. Dakle pisali smo je zbog budućih generacija koje ne će ni znati da je postojalo vrijeme kada su Hrvati imali i ponos i dostojanstvo.

U knjizi će te vidjeti kako se više puta vraćao na jednu drugu Tuđmanovu rečenicu. Naime, kako konstatiram na str. 116. često nam je znao reći kako

«*moramo voditi računa da živimo 'u tom i takvom svijetu'.*»

Odmah sam je i prokomentirao ovako:

«*Drugim riječima, živimo u svijetu kojim vladaju moćnici koji nisu željeli neovisnu Hrvatsku, bolje reći učinili su sve kako bi onemogućili njezin nastanak.*»

Naravno, akademik Tuđman je povjesničar pa u toj rečenici možemo iščitati i ono o čemu piše Tomislav Jonjić u članku «EU nasilje u Hrvatskoj» («Hrvatski list», 7. veljače 2008.):

«*Sva je hrvatska povijest od 1918. do 1941. povijest europskoga ignoriranja hrvatske potlačenosti: hrvatske jauke i prosvjede ne čuje ni Mirovna ni Genovska konferencija. Radić i Trumbić u dvadesetim, a Pavelić, Krnjević, Košutić i Maček u tridesetim godinama uzalud obijaju ženevske, londonske, pariške i rimske pragove; jedni u ime reformirane, popravljene Jugoslavije, drugi u ime neovisne Hrvatske, svi s istim neuspjehom. A ipak, hrvatski nacionalizam ustraje u svojoj europskoj dimenziji, stalno podsjećajući na to da nema slobodne Europe*

bez slobodne Hrvatske, ni slobodne Hrvatske bez slobodne Europe, odnosno, kako se Šufflay – plaćajući usput danak tadašnjim retoričkim figurama - izrazio 1924.: '...Na rubu Balkana, na granici Zapada i Istoka, katoličanstva i pravoslavlja, europske kulture i barbarstva, ime hrvatsko, krv hrvatska ne znači samo naciju! Hrvatska krv tu znači civilizaciju. Hrvatstvo je tu sinonim za sve što je lijepo i dobro stvorio europski Zapad'. Ono što je u Hrvata najvrjednije, jest njihov 'smisao za zapadnu civilizaciju i za čovječnost'. (...) Tadašnja je 'demokratska Europa', međutim, po običaju, imala više sluha za diktatorski režim Aleksandra Karađorđevića nego za prava i zahtjeve nesrpskih naroda. (...) U svibnju 1945. zbilo se da je Hrvatska svedena na objekt, a zločin razaranja hrvatske države i uvođenja novoga oblika neslobode ipak se dogodio, u još gorem obliku nego 1918. godine. Hrvatska je ponovno postala pljenom nasilne i neprirodne jugoslavenske tvorevine, a u komunističkoj je tiraniji politički život skoro zamro.'

A da i ne govorimo što je taj i takav svijet učinio 1991. i što nam čini sve do danas. Izravno i neizravno sudjeluje u velikosrpskoj nacističkoj agresiji na Hrvatsku. Poraženi pretvaraju sud u Haagu, dakle sudište za ratne zločine, u sud na kome se sudi onima koji su obranili svoju domovinu i porazili velikosrpski nacizam. Čak i izmišljaju zločine pa je za njih obrana svoje domovine «zločinački pothvat zločinačke organizacije» a zločinac im je cijeli hrvatski narod.

Pri tome treba posebno istaći činjenicu da je to kriminalno ponašanje Suda u Haagu, koje ja nazivam «zločinačkim pothvatom zločinačkog suda», postalo očito tek nakon Tuđmanove smrti. Dapače, čekali su njegovu smrti i promjenu vlasti u Hrvatskoj, čekali su punih sedam mjeseci, da bi donijeli prvu presudu Blaškiću. Jasno im je bilo da s Tuđmanom na čelu Hrvatske, nikada ne bi vidjeli nekoga hrvatskog generala u Haagu. A Tuđman nije mogao ni predvidjeti da će oni toliko nisko pasti. Uostalom svjedoci smo kako danas sami djelatnici tog Suda iznose svoju sramotu, sramotu samog Suda i sramotu organizacije koja ih je osnovala. Optužuju jedni druge da bi skinuli sramotu sudjelovanja u radu takvoga suda, a zapravo iznose sve ono što potvrđuje moju tvrdnju o «zločinačkom

sudu». Zar ima većeg zločina od toga što oni rade cijelom jednom narodu?

Pri tome ne umanjujem činjenicu da postoje mnogi u Hrvatskoj koji im pomažu u tome. Pa Matoš je rekao da među Hrvatima ima više izdajica nego svi europski narodi zajedno. Problem je u Hrvata što baš i ne znaju u miru izabrati one koji vode računa o interesu naroda. A Tuđmanu je bio važan jedino njegov hrvatski narod i interes njegova naroda. Beskrajno je vjerovao svom narodu i zato je jasno da iz njegove poruke da *moramo voditi računa da živimo "u tom i takvom svijetu"* slijedi i to kako je on svjestan činjenice da smo mi kao narod, kada se izuzme taj dio o kojem je pisao Matoš, ali i Šenoa i Šegedin pa i sam Tuđman, mnogo iznad onih koji u današnjem svijetu odlučuju – pa i o našoj sudbini.

Zato često i uporno navodim riječi bivšeg francuskog vojnog biskupa Michela Dubosta (vidjeti "Hrvatsko slovo", 3. siječnja 2003.). Na međunarodnom vojnom hodočašću u Lurdu rekao je da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti. Ovdje ću ponoviti i kako mi je te njegove riječi prokomentirao don Anđelko Kaćunko:

«Evo sto sam ja doživio u Lurdu na tome vojnem hodočašću sredinom svibnja 2005. Nakon nedjeljne međunarodne mise na trgu ispred Bazilike Sv. Krunice upoznavao sam se s kolegama oko sebe. Bili su to vojni svećenici iz Češke, Slovačke, Njemačke, Italije... Mladi svećenik, koji je do mene bio tijekom cijele mise, bio je kapelan talijanske mornarice u zapovjedništvu u pomorskom središtu La Spezia. Kad sam mu rekao da sam Hrvat, stao me je grliti i gotovo plačnim glasom ponavljati: "Grazie, don Angelo, hvala, don Anđelko, vi ste naša budućnost, vi ste budućnost Europe..." Ja sam se gotovo šokirao ne očekujući takvu reakciju i kad sam se pribrao rekao sam: "Da, da, mi zajedno..." ali on me odmah prekinuo i nastavio ponavljati: "Ne, ne, nego vi, vi ste naša budućnost, Hrvati su budućnost Europe..." Itd. To je ponovio nekoliko puta. To ću zapamtiti dok god sam živ i taj mi je susret tako duboko u sjećanju kao da se jučer dogodio. Eto, ni danas ne mogu vjerovati da drugi o nama tako dobro misle, premda razumijem zašto. A mi, budući da poznajemo svoje mane i svoj jad, vjerojatno smo u svemu

tome malko i prekritični prema sebi. Možda je i bolje tako. U svakom slučaju možemo reći da nitko sebe ne poznaje tako dobro kao što ga poznaju drugi. Kad je o Lurdu riječ, naši vojnici i policajci na tome hodočašću fasciniraju svojim ponašanjem i svojom pobožnošću cijeli svijet i zato su takve reakcije. Osim toga sve vojske svijeta, za razliku od običnoga puka, koji ima (dez)informacije samo s televizije, znaju dobro što je bilo u Domovinskom ratu i svake godine srdačno plješću pobjedničkoj Hrvatskoj vojsci.»

A mi hapsimo, šaljemo stranom sudu ili sami sudimo one koji su predvodili tu vojsku! Danas suditi onima koji su se izborili za slobodu svoga naroda postaje simbol za ono što je, kako reče Šufflay, stvorio europski Zapad.

Tuđman tako nešto sigurno ne bi dopustio i time bi pomogao tom isto Zapadu! Vjerojatno ne bi ni želio da njegov narod bude zajedno s takvima. Naravno, ne bi se ni oni tako ponašali da je na čelu Hrvatske tako snažna osobnost kao što je to bio naš predsjednik.

Eto tome i takvom velikanu je posvećena ova knjiga. Koliko smo uspjeli u našoj namjeri procijenit ćete vi kada je budete čitali. Evo jedne reakcije nakon predstavljanja u Zagrebu:

Dragi prijatelju, upravo sam pročitao tvoju i Jelčićevu knjigu „Tuđmanove tri sekunde“, i osjećam potrebu obratiti ti se sa nekoliko riječi.

Knjiga je odlična, ona je mješavina dokumentiranih i autentičnih događaja i promišljanja autoriteta jednoga (dvojice) znanstvenika o njima. Na taj način dobivamo sublimaciju cjeline tj. saznanja o samim događajima koje si revno i strastveno pratio i u mnogima sudjelovao. Knjiga je pisana stilom rasnoga i nepokolebljivoga domoljuba, Hrvata, kako Ti kažeš.

U njoj ne postoji nimalo pristranosti jer si sve argumentirano objasio, a ako i postoji pristranost, jedina koja se u knjizi očituje je neizmjerna ljubav za svoj narod i državu, koju otvorena srca iskazuješ, i ona je poželjna. Danas je to opet najveći krimen, ljubiti svoju zemlju i naciju, ali ja znam da Ti nećeš odustati.

Oprosti mi ako se u mojoju pismu provlači patetika, nastojim ju izbjegići, ali kako ju je moguće izbjegići kada opet imam – osjećaj da nam država, zahvaljujući slavoserbima, izmiče.

Moram Ti reći još nešto što mi je žao. Žao mi je kao Hrvatu, što nemamo više vrhunskih intelektualaca koji su spremni na vječnu borbu za domovinu. Kada ih više shvati da rad za domovinu ne može biti kampanjski nego da to mora biti život tj. da treba živjeti za domovinu, onda će se stvari početi popravljati na bolje.

Tim više je tvoja spisateljska djelatnost vrjednija i tvoja hrabrost je dragocjen primjer kako se živi i bori za DOM.

Hvala Ti!

U Zagrebu, 5. veljače 2008.

Josip Miljak, predsjednik HČSP-a

Nadam se da će i među vama biti onih koje će ova knjiga obradovati.

Hvala!

**M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U
OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA –
BILO JE I TO JEDNOM U HRVATSKOJ,
ZAGREB, 2008.**

DAMIR PEŠORDA

MJESEC IZNAD SVILAJE

Negdje sam čuo ili pročitao da je u Hrvatskoj teško biti glup. Zbog prejake konkurenциje. Stoga se, oboružan tom dosjetkom kao svojevrsnim alibijem i – zlu ne trebalo – odstupnicom, upuštam u područje koje nije moje i koje me, istini za volju, previše ne tangira. U područje glazbene kritike! Razlog tome nije iznenada pobuđeni interes za domaću lakoglazbenu scenu kojom žari i pali najbolja glumica među *pevaljkama* i najbolja *pevaljka* među glumicama – Severina Vučković, nego neumjerena politizacija jednog estradnog fenomena. Fenomenu je ime Marko, prezime Perković, rodno mjesto i izvor inspiracije selo Čavoglave ispod planine Svilaje, a koncerti mu izazivaju pravu uzbunu u SAD-u, Kanadi, Njemačkoj, Švicarskoj, Nizozemskoj, Australiji, Izraelu, Bosni, Srbiji, valjda i Zelenortskom otočju. Makar nisam siguran, ne stignem pratiti njihov tisak.

Prošlog ljeta sam potegao s Paga, gdje smo ljetovali, u Čavoglave na svojevrsnu alternativnu, običnom puku puno dražu od službene, proslavu Dana domovinske zahvalnosti. Htio sam djeci pokazati kako to izgleda prije no što ih generacijski val odnese na neke drukčije veselice i neki drugi tip glazbe. Dernek k'o dernek, ništa posebno: šatori, ugažena zemlja, pivo u plastičnim čašama, puno crnih majica i bijelih košulja ... Koncert je počeo kasno: Mate Bulić, čije su pjesme, na moje iskreno iznenadenje, ljudi oko mene pjevali od riječi do riječi, potom hip-hopери koje ljudi, čini se, nisu baš "doživljivali", ali su ih pristojno odslušali, a onda ... mjesec iznad Svilaje! Ne znam je li tome kumovala kakva atmosferska pojava, planinski zrak i ambijent na visoravni surove ljepote ili nešto drugo – ali nikada dotada nisam video tako upečatljivu i veliku mjesecu kuglu. Pomolila se iznenada iznad vrha Svilaje i stajala je gore, jasno se ocrtavajući na vedrom tamnomodrom noćnom nebu, kao otjelotvorene neke neizrecive tajne spuštene gotovo nadohvat ruke.I, doista, činilo se da bi čovjek, kad bi se uspeo na Svilaju, mjesec mogao dotaknuti rukom. Svjestan sam da prethodne rečenice zvuče naivno i odaju djetinjastu fascinaciju svijetom običnih prirodnih pojava. Ipak, uprava takva fascinacija, to ljudsko "čuđenje u svijetu" u temelju je svake ljudske spoznaje, a nebeske pojave u tom čuđenju imaju vrlo važno mjesto. Nije slučajno da su gotovo sve drevne civilizacije imale vrlo razvijena astronomска opažanja i znanja. Utvaram si da se nešto od te drevne mladosti čovječanstva dalo osjetiti i u tom izlasku mjeseca iznad Svilaje. Onda je počeo pjevati Thompson, djeca su već bila umorna, a i mene su već pomalo boljele noge od dugog stajanja, svejedno ostali su gotovo do kraja koncerta koji se rastegao do kasno iza ponoći.

Naoko (i nauho) šaroliko mnoštvo lakoglasbenih oblika možda je najbolje obuhvatiti nepretencioznim nazivom – zabavna glazba. Razne vrste i podvrste roc'n'rolla, jazz, rap i hip-hop, techno, ambijentalna glazba, šlageri, šansone, turbo-folk, etno itd. – sve su to zapravo, manje ili više organizirani i uređeni, "paketi" buke kojima je glavna svrha da oraspolože, rastuže, rasplešu, raspomame, razigraju, opuste ili na koji drugi način razonode, dakle, zabave publiku. Da stvar bude još jasnija, svi oni vuku korijene iz klasične europske glazbe, pa čak i u slučajevima kada su neki glazbeni trendovi importirani u našu kulturu, bivaju prilagođeni

eurocentričnoj tonalnosti. Svi žanrovi zabavne glazbe, rekoh već, temelje se na pojednostavljenim, reduciranim uzorcima iz klasične glazbe. Prividna žanrovska raznolikost proizlazi iz jednostavnog trika koji se sastoji u tome da svaki žanr preuzima jedan od strukturnih elemenata klasične glazbe i inzistira na njemu. Rock, pop, šlageri, narodnjaci i slični žanrovi tako inzistiraju na melodiji, rap i hip-hop na ritmu, a jazz, new age i neki drugi najveću pozornost posvećuju harmoniji i instrumentaciji.

U tom kontekstu doista nemaju previše valjanih glazbenih razloga oni koji rogo bore protiv turbo-folka, a uzdrhte od taktova neke skladbe Arsenija Dedića ili Đorđa Balaševića. Klinci koji slušaju Hladno pivo, moram priznati, u pravilu su inteligentnija djeca od one koja slušaju Seku Aleksić. Međutim u glazbenom smislu nema bitne razlike. Glazbeni obrasci u koje svoje stihove ugurava Mile Kekin, kao i glazbeni obrasci u koje kavanski *dert* pakiraju narodnjaci - u biti su unaprijed stvoreni kalupi koji perpetuiraju sami sebe. I to ne tako različiti kalupi kako se u prvi mah čini. Natruhe orijentalnog kolorita u turbo-folku, štoviše, mogli bismo danas u vremenu multikulturalizma kao trenda smatrati svojevrsnom prednošću, premda ne i originalnošću. Disonantni tonovi koji bi unosili nemir, pitanje ili, ne daj Bože, kakvu glazbenu misao, poticajnu za mišljenje općenito, u zabavnoj glazbi nemaju mjesta. Zato sam volio Johnnija B. Štulića. Siromah, loše je svirao, pa su pogrešno ili na krivom mjestu odsvirani akordi njegove gitare lebdjeli u zadimljenoj prostoriji nekadašnjeg SKUC-a kao nestašni uskličnici i upitnici u spomenaru djevojčice netom stasale u djevojku ... I ukazivali na mogućnost jednog drugačijeg života. Koji se, kao što danas znamo, neće ostvariti.

Ono po čemu se lakoglazbeni žanrovi značajnije razlikuju su tekstovi. Postoji tako predodžba o banalnim šlagerima, prizemnim narodnjacima i angažirano rocku. Međutim, dalo bi se i o tome raspravljati. Hip-hop se pjesme tako, primjerice, sastoje od ritmičkog skandiranja manje ili više uspješnih kalambura u kojima je rima po principu "što mi prvo naleti" glavni organizator sirovog materijala. Tako zamišljeno pjesništvo svojevrsno je ostvarenje starog utopijskog proročanstva da će jednoga dana "svi biti pjesnici". Nevolja je samo u tome što je to izrazito loše pjesništvo koje možda pomaže bubuljičavom klincu iz predgrađa da se "kreativno istrese",

ali mislećem biću, kakvo čovjek navodno jest, ne kaže gotovo ništa više od upute na plastičnoj boci *Domestosa* koje iz dosade pročita sjedeći u zahodu. Zapravo, uputa mu o svijetu i poretku svemira kaže puno više. Unatoč tome, jednog nabijenog mladića s izrazitim bosanskim naglaskom, kojeg sam prije izvjesnog vremena čuo na televiziji kako nekome imaginarnom opetovano psuje mater, ili jednog još nabijenijeg iz Splita, koji je cijelu "pjesmu" sklepao o svom doživljaju s paukom – u ovim krajevima veličaju kao velike pjesnike urbane mlađeži.

Thompsonova je prednost što nije urban. Barem ne na gore opisani način. On se drži svoga mjeseca iznad Svilaje. Eksplozija emocija kojom počinju njegove Čavoglave i nastavlja se, ne gubeći tempo i silinu, do kraja svojevrstan je raritet u našoj zabavnoj glazbi. Kao takva pjesma je instinkтивno bila prepoznata i u ono ratno vrijeme i postala najpopularnijom pjesmom obrambenog rata Hrvatske protiv agresora. Snimane su tada i mnoge druge pjesme, od *Moje domovine* do *Danke Deutschland* i *Garde hrvatske*, uloženo je u njih puno više novaca, svirku, aranžman i produkciju odradili su puno školovaniji i iskusniji glazbenici od Marka Perkovića, ali nijedna od njih nema ono jedinstvo emocije, energije i izričaja kao Čavoglave. Kasniju Perkovićevu karijeru nisam pratio, čuo sam na nekoj radiopostaji pjesmu *Grkinja* i sa žaljenjem konstatirao: *Još jedan križanac Stavrosa i Siniše Vuce*. Međutim, nakon izvjesnog vremena s *Vjetrom s Dinare* Thompson se vratio. Osjetilo se da je našao svoj autohtonu izričaj, svoj krug tema, vlastito vrelo osjećajnosti iz kojeg će crpiti.

Nisam baš preveliki ljubitelj lake glazbe. Pogotovo nisam nikakav Thomsonov *fan*, kako se to danas kaže. Međutim, ne mogu ne prepoznati u njegovim pjesmama nešto od one iskonske nepatvorenosti. Thompson je iz kraja i podneblja gdje je još donedavno bio živ onaj mitski svijet neposrednosti gdje su vile bile vile, hajduci hajduci, veliki hrastovi i velike stijene imale imena, Bog i Vrag se otimali za ljudsku dušu, a život ljudski imao smisao koji ga je nadilazio. To ostavlja traga. Taj trag prepoznaće se u Thompsonovim pjesmama kolikogod ga aranžman i produkcija prigušivali.

Epski zamah Thompsonova doživljaja svijeta ima autentičnu zavičajnu podlogu, njegov "dida" kao da snosi u kamen uklesane

zakone s planine Svilaje, zavičajnog Sinaja, a njegova "Diva Grabovčeva" kao da ih oplemenjuje kršćanskom ljubavlju i gotovošću na žrtvu. Naravno, to je skandalozna patetika u skeptičnom svijetu koji nas okružuje. No s tom patetikom Thompson zasada dobro izlazi na kraj. Nisam, međutim, siguran za onaj dio njegovih slušatelja koji nakon njegova koncerta neopterećeno nastavljuju s ciničnom praksom. Pa bilo to u vidu odlaska na "opuštanje" u *Ludnicu*, razbijačkog navijačkog pohoda gradskim ulicama ili politikantskim manipulacijama i beskrupuloznim bogaćenjem na račun slabijih. Ali: to je život; bogatiti se ionako teško može na račun jačih.

U svakom slučaju, Thompson je postao svojevrstan fenomen. Svaka vijest o njemu na internetskim portalima izazove hrpu komentara. Jedni ga psuju, drugi ga hvale, a sve se na kraju svede na žestoku borbu između "žestokih Hrvata" i još žešćih "Jugovića". Kako se "jugoslavija" (malim slovom pišem jer takve države više nema, a itekako je živo izvjesno stanje duha, moglo bi se reći, gotovo svojevrsni novobalkanski *Zeitgeist*) u posljedne vrijeme nosi, rijetki su intelektualci koji će se usudititi štogod pozitivno reći o Thompsonu. Izdvojio bih ipak dvojicu kojima ideološki deterdženti nisu sasvim isprali mozak. Svojedobno je Miljenko Jergović, ozlovoljen iznenadnom Thompsonovom popularnošću, u *Globusu* pokušao sasjeći *fenomen* u korijenu. Međutim, uz mnoštvo zajedljivih primjedaba, otele su mu se preko volje i dvije-tri nenamjerne pohvale. Pa tako pripovijeda o zgodici koja ga je, priznaje, zatekla: kako je neki stranac, valjda Nizozemac, pasionirani skupljač glazbe iz egzotičnog dijela Europe, tražio upravo Thompsonove snimke. Jergović, kudikamo bolji pisac od Tomića ili Pavičića i puno istančanijeg ukusa, ne može ne shvatiti Nizozemčeve razloge kolikogod se gradio da im se čudi, on shvaća da stranca ne zanimaju papazjanije o ustašluku i spornoj ikonografiji, zanima ga ona energija koja pršti iz Thomsonova nastupa i ona antejska, tako neobična zapadnim Europljanima, izvornost u njemu. Jergović sve to prepoznaće pa i svoju neplanirano priznanje pokušava amortizirati usporedbom Thompsona s kakvim hard-rokerom iz bosanske provincije – recimo Doboja ili Tešnja – iz ranih osamdesetih prošlog stoljeća. No, kada bi u tome i bilo nečega, što ćemo s najvećim dijelom repertoara *Bijelog dugmeta* ili *Divljih jagoda*!?

Istini za volju, osnovna struktura Thompsonovih pjesama poznata je i gotovo šablonizirana u tradiciji roc'n'rolla. No, o strukturalnoj zatvorenosti i posvemašnjoj neinventivnosti cijelog spektra žanrova zabavne glazbe već sam govorio. U tom smislu domaći bendovi koji slove kao ikone tzv. urbane mlađeži, nisu ni u kakvoj prednosti pred Thompsonom. Dapače! U Thompsonovo izvedbi žestoki se rokerski okvir amalgamira onim nepatvorenim zavičajnim, epskim, štoviše primordijalnim impulsom! U kojem krik slavi trenutak vlastite artikulacije – radanje glazbe! U toj se izvedbi prepoznaće daleki odjek gange, rere i ojkanja, vjerojatno najoriginalnijeg i najizvornijeg hrvatskog glazbenog izričaja. Međutim, naši muzikolozi, opterećeni kolonijalnim refleksom, idu originalnost i izvornost tražiti negdje drugdje, a gangu preziru. (Koliko doista držimo do vlastite tradicije, pokazuje i činjenica da program za hrvatski jezik i pravopis ugrađen u moj kompjuter – ne prepoznaće riječ "ganga" i podcrtava je kao pogrešnu!) Zato interes pokazuje jedna krhka Francuskinja, koju u Hercegovini od milja zovu Ana, i koja sustavno već nekoliko godina proučava gangu. Čak je i gangati naučila! Nije isključeno da za koju godinu iz Francuske doznamo da je ganga itekako dostoјna muzikološkog interesa!

Drugi intelektualac koji se nije o Thompsonu libio pozitivno govoriti je glazbeni kritičar Darko Glavan koji ga je, pokušavajući ga smjestiti u neki širi kontekst zabavne glazbe, usporedio s Brucem Springsteenom. Ali nije to isto, gragnuli su domaći mudroseri. Kao što nije isto biti rođen u Americi i biti rođen u Hrvatskoj! Slažem se nije isto. U Americi nemaju Dioklecijanovu palaču ni crkvicu Svetog Spasa, a ni mjesec im nije ravan onom iznad Svilaje.

Da rezimiram, glazba nipošto ne može biti stvarnim uzrokom tolike averzije stanovitih krugova prema Thompsonu. Problem je, dakle, u stihovima. U prostodušnom i oduševljenom domoljublju koje iz njih izbija. No poetska jednostavnost i čistoća u tekstnoj strukturi Thompsonovih pjesama mogu zavarati. Thompson i ljudi s kojima radi pjesme izgleda da su svjesni značenjskog viška koji njegovim uradcima osigurava epsku podlogu iz koje izrastaju. I onaj etički i kulturni kod puka dalmatinskog zaleđa kojim se osim Aralice, nažalost, nitko u našoj umjetnosti nije sustavnije bavio. Da je tome tako, dokaz je i citat iz opere *Ero s onoga svijeta*, citat koji je sam po sebi i u Gotovčevoj operi svojevrstan citat!

O nekakvoj poeziji u tekstovima lakoglasbenih pjesama može se govoriti samo uvjetno. Nekoliko zgodno sročenih misli ili parola upakiranih u zavodljivu ritamsko-melodijsku ambalažu mogu ostaviti dobar dojam, podići raspoloženje, ali svrha istinske poezije nema ništa zajedničko s tim. Uostalom, svrha poezije je poezija sama, intuitivno dodirivanje biti. Moj prijatelj i vrstan intelektualac, Benjamin Tolić, skrenuo mi je pažnju na fascinantan detalj iz jedne hrvatske lirske pjesme iz srednje Bosne. Okvir je otprilike sljedeći: hajdući napadnu svatove i otmu mladu, i tada kada bismo očekivali da joj učine što već drumski razbojnici otetim nevjestama čini, dolazi taj fascinantni detalj dostojan *Eneide* ili bilo kojeg velikog pjesničkog djela iz starine – hajdući otetu djevu stavljuju na čelu da im svojim bijelim licem osvjetljava put, "mračne staze i bogaze". To je najčistije i najuzvišenije ostvarenje platonske ideje u umjetničkom tekstu, ono što fascinira jest da je ogrubnjelim, primitivnim hajducima i samoukom narodnom pjesniku intuitivno jasno i u praksi dostupno ono što je vrim teoretičarima samo teorijski jasno, a u praksi nedostupno!

Nešto od tog sjaja čistog ženskog lica, što obasjava "mračne staze i bogaze" pada i na Thompsonovu pjesmu o Divi Grabovčevoj. U tom rasponu između „divnog sjaja u očima naših žena“, Divina sjaja, i "samara" dragoj ženi u pjesmi urbanog Mile Kekina (koja je, čini mi se, čak korištена u propagandi protiv nasilja nad ženama!) zbog kojeg "lirska subjekt" kao žali – sadržan je sav paradoks hrvatskog "napretka" od "čoškastoglave" epike do "jajoglavog" urbaniteta.

Jučerašnji koncert Marka Perkovića Thompsona na Trgu bana Jelačića prošao je u najboljem redu. Bio sam nekih pola sata na Trgu, tek da osjetim atmosferu, video sam raspjevane djevojke i mladiće, obitelji s djecom, razgaljene branitelje ... Televizija je ipak uspjela pronaći jednog mladića sa stiliziranim "U" na kapi. Jedan ali vrijedan! Što bi oni bez njega! Baš se nešto pitam zašto netko od tih novinarskih laprdala već jednom ne počne raditi svoj posao i ne pronađe tu junacištu da s njim naprave intervju!? Pa priupita momčinu zašto s tom kapom na glavi, kad je već "ustaša", nije pošao neki dan u Kumrovec. Prave ustaše se nisu bojale partizana. Novine javljaju da je na koncertu bilo 60 000, spokojno množim sa dva. Ne

samo zato što sam bio tamo i video, nego i stoga što previše znam o "osebujnom" pristupu naših novina brojkama.

Toliko. Članak je gotov. Kasno je. Prilazim prozoru da uhvatim malo svježeg zraka. Na parkiralištu ispod prozora ulična svjetiljka. Velika, bijela kugla. Usporediva s onim mjesecom iznad Svilaje. A ipak – kolika razlika! Kao između pjesme o *šamaru* i pjesme o *Divi Grabovčevoj*.

«Hrvatski list», 5. lipnja 2008.

BENJAMIN TOLIĆ

LIJEVI MARŠ

U Hrvatskoj se opet bije čudan boj. Kao u Kušanovu „Tornju“. U tom romanu svi političari vojuju protiv rasizma i apartheida. A tih pojava nema ni u tragovima. Dijalektički potkovana pripovjedaču čini se da to baca ružnu sjenu na plemenitu borbu. Zato on, da bi viteškim bojovnicima priskrbio kakva-takva neprijatelja, žrtvuje sebe. Proglasi se rasistom i zagovornikom apartheida. Danas političari - ne u romanu, nego u zbilji - biju boj protiv fašizma. Stanje je kao u romanu: nema fašizma. Ali i drukčije nego u romanu: nema ni čovjeka koji bi se, poput Kušanova pripovjedača, žrtvovao da spasi čast borbe. Nitko se u Hrvatskoj danas ne smatra fašistom ili neofašistom. Štoviše - ni postfašistom.

To antifašističkim bojovnicima nije drago. Ali, ne smeta im. Kada su – uz pomoć Slavena Letice i Mate Granića – odviknuli Antu Đapića od „mjerjenja visine kukuruza“ po Slavoniji, oni su znali da je fašizmu u politici odzvonilo. A njima, vrsnim dijalektičarima, nije trebalo tumačiti da je antifašist bez fašista i fašizma fantomsko biće. Istina, bila ih je zbog toga u prvi mah spopala ontološka tjeskoba, ali brzo su se oporavili. Osokolio ih je biblijski naputak: Tražite, i naći ćete! Najprije su faštiste i fašizam tražili u krilu Katoličke crkve i oko Bleiburga. Nalazi su bili nikakvi. No, medijska je halabuka uzorno ispunila prazninu. A onda je valjda sam Bog poslao Marka Perkovića Thompsonsa. Taj čovjek, kao i god. 1991., slavi Boga, obitelj, domovinu. Plaši četnike i ne da im u Čavoglave. Oko tih vrjednota na njegovim se koncertima okupi do 100.000 ljudi. A to, pogotovo ta masovnost, što je to ako nije - najčišći fašizam??!

Takav Thompsonov koncert na Trgu bana Josipa Jelačića u Zagrebu sablaznio je središnju vlast i oporbu, centrističku „desnicu“ i centrističku „ljevicu“. Osobito sablažnjiva bila je poruka da su u Čavoglavama za dom spremni. „Desni“ predsjednik Vlade Sanader, koji se proslavio račanovskom formulom „Fašizam – ne; antifašizam – da!“, ocijenio je da je koncert škodio Hrvatskoj, a „lijevi“ bukači na radiju, na televiziji, na internetskim portalima i u novinama tako

su se čvrsto svrstali da od njihova marša podrhtava cijela Lijepa Naša:

Tko to tamo desnom korača?

Lijeva!

Lijeva!

Lijeva!

Ta koračnica – vrti glavom jedan rusist – više ne odjekuje ni u Rusiji. Tamo su otkrili da je Majakovskij pisao i drugčiju poeziju. Na primjer poemu „*O tomu*“, u kojoj pjesnik, kao medvjed, luduje za Lili Brik. A ovi naši tamburaši hoće reći da smo mi Hrvati nacija razdrta po sredini, koja strastveno odbacuje svoju sad lijevu, sad desnu polovicu. Pod sličnim dojmom jedan novinski kolumnist strahuje od izbijanja građanskoga rata.

To su, naravno, besmislice. Ali nisu bezazlene. Javna priopćivila, koja služe sadašnjoj dvodiobi političkoga prostora, uporno ih ponavljaju u bezbrojnim varijacijama. Tako te budalaštine dobivaju privid smisla. Pa čak i nekakvu patinu mudrosti. Odatle onda na jednoj strani SDP-ov „lijevi“ poučak o antifašizmu, a na drugoj HDZ-ova „desna“ maksima o manjemu zlu kao političkomu dobru. Zbog toga treba pogledati što je to danas u Hrvatskoj lijevo, a što desno.

Da se vidi što je što, moraju se kako-tako odrediti pojmovi. Ne treba nadugo i naširoko razglabati. Za tu svrhu dosta je napomenuti nekoliko banalnosti iz kulturne i političke povijesti.

„Lijeo“ i „desno“ izvorno su suodnosni prostorni pojmovi. Kao takvi, vrijednosno su neutralni („Lijevi je rijeka, desno šuma.“). No u društvu, kakvo god ono bilo, svaka stvar ima svoju vrijednost. Stoga ni prostornost ne može ostati vrijednosno neutralna. U tradicionalnom društvu „desno“ je u prenesenom značenju postalo dobro, a „lijevi“ loše („sjediti ob desnu Ocu“, „biti čija desna ruka“; „nekakva lijeva marka“). Takvo vrjednovanje proizašlo je iz organske funkcionalnosti udova. Desnica obično radi, ratuje, potvrđuje dogovore. Ona simbolizira snagu, stalnost, čestitost, pouzdanost. Nasuprot tomu ljevica je obično slabija ruka. Ona niti kuje niti mačem vitla. Samo pomaže u radu i ratu. Kako je slaba, ne može biti pouzdana. Ljevica zbog toga ne potvrđuje dogovore.

Političko značenje pojmovi su „lijevo“ i „desno“ dobili tek na početku europske političke moderne (1789. – 1989.). U Zakonodavnoj skupštini revolucionarne Francuske sjedili su god. 1791. na desnoj strani umjereni rojalisti - žirondinci, a na lijevoj radikalni republikanci - jakobinci. Taj slučajni zastupnički raspored u Zakonodavnoj skupštini okvirno je odredio političko značenje pojmova „lijevo“ i „desno“. U tijeku dvaju stoljeća njihov se sadržaj pod utjecajem političkih pokreta i posebnih okolnosti u pojedinim zemljama drastično mijenjao. Unatoč tomu nekoliko čvrstih razlikovnih točaka pouzdano određuje što je politički lijevo, a što desno. U gospodarstvu ljevica zastupa intervencionizam, a desnica *laissez faire*; ljevica se zauzima za radničko samoupravljanje, desnica za poduzetništvo; ljevica zagovara jednakost dohodaka, desnica jednakost prilika; ljevica je sekularna, desnica religiozna; ljevica je inovativna, desnica konzervativna; ljevica drži da zakoni trebaju određivati kulturu, desnica smatra da kultura treba određivati zakone; ljevica je internacionalno, desnica nacionalno orijentirana. Demokratska ljevica i demokratska desnica razložnim međusobnim suprotstavljanjem podjednako služe dobrobiti svoje države i njezinih državljana.

Što je po tim mjerilima u Hrvatskoj lijevo, a što desno? Pitanje je neugodno. Ponajviše stoga što se odgovori ne mogu oprijeti ni o kakvu noviju tradiciju. U XIX. stoljeću i u prvoj polovici XX. stoljeća u Hrvatskoj je postojala demokratska i nedemokratska desnica. Demokratske ljevice nije bilo. Marksističko-lenjinistička ljevica pojavila se nakon Prvoga svjetskog rata. Ona nije bila hrvatska. Bila je jugoslavenska. Ta je totalitarna ljevica, potkraj Drugoga svjetskog rata, u poratnim odmazdama i za gotovo polustoljetne „diktature proletarijata“, uz pomoć svojih južnoslavenskih i zapadnih saveznika potpuno istrijebila i demokratsku i nedemokratsku hrvatsku desnicu. Zbog toga je god. 1989./90., u „srednjoeuropsko proljeće naroda“, samo iz te ljevice moglo niknuti hrvatsko demokratsko višestranačje. Nije dakle nimalo čudno što se to višestranačje relativno brzo smežuralo u lažnu lijevo-desnu bipolarnost današnje hrvatske političke scene, kojom dominiraju SDP Zorana Milanovića i HDZ Ive Sanadera.

Zbog toga je tražiti bitne razlikovne točke između današnje hrvatske „ljevice“ i „desnice“ uzaludan posao. Koliko su te oznake u

Hrvatskoj šuplje, pokazuje odgovor na puno lakša pitanja. Na primjer: Je li Mesićev svjedočenje protiv Hrvatske u Haagu lijevi postupak, a Sanaderova hajka na generala Antu Gotovinu desna akcija? Je li Sanaderova koalicija s SDSS-om umjesto s HSP-om desni ustupak Bruxellesu, a Milanovićeva nazočnost 27. srpnja u Srbu lijeva potvrda ispravnosti toga ustupka? Je li SDP-ovo namigivanje HSP-u ljevičarenje, a HDZ-ova dodjela odličja Mesiću desničarenje? Je li Mesićev posjet Mongoliji na Dan pobjede lijeva, a Sanaderovo operno hodočašće u Veronu na Dan državnosti desna državnička gesta? Je li SDP-ovo zagovaranje prodaje Plive islandskomu Actavisu lijeva gospodarska nakana, a HDZ-ova prodaja Plive američkomu Barru desno gospodarsko ostvarenje? Je li SDP-ov klijentelizam lijeva, a HDZ-ov klijentelizam desna politička krjepost? I, napokon, je li Račanov i Sanaderov saborski Savez za Europu lijeva ili desna izdaja Hrvatske? Naravno, ništa od toga nije ni lijevo ni desno. Te oznake samo prikrivaju stvarnu političku podjelu: na jednoj strani globalistički integracionizam političkih elita, a na drugoj nacionalnodržavni suverenizam hrvatskoga puka.

To potvrđuje da Hrvati doduše jesu, kao što reče onaj rusist, „razdrta nacija“. Ali razdor ih ne dijeli popola. On ne teče po sredini, nego po elitističkom rubu. Stoga je posve promašena ocjena da hrvatska nacija strastveno odbacuje svoju sad jednu, sad drugu polovicu. Tu ocjenu opovrgava ovogodišnji Dan pobjede. Integracionistička vlast nije u gradu Kninu uspjela okupiti ni saborski Savez za Europu, a u selu Čavoglavama tiskalo se preko 100.000 suverenista. Zbog toga je jednako neutemeljen i strah da bubnjevi „Lijevoga marša“ najavljuju građanski rat. Tko će ratovati? „Ljevica“ protiv „desnice“? Milanović, Mesić i Kajin protiv Sanadera, Stanimirovića i Pupovca? Ma haj'te spati, rekao bi zagrebački gradonačelnik Bandić, kaj vam pada na pamet?

Zakučastu hrvatsku lijevo-desnu dijalektiku bolje je od svih političkih analitičara prozreo sam život. Prije desetak godina neki je ugostiteljski poduzetnik uz cestu Zagreb – Zadar, malo prije Gračaca, bio otvorio dvije gostionice. Obje na istoj - lijevoj - strani. Jedna se zvala „Bistro Lijево“, druga „Bistro Desno“. Nikomu nije smetalo to što su gostionice bile u vlasništvu istoga čovjeka. Niti je goste uznemirivalo to što je, ako su dolazili iz Zagreba, „Bistro

Desno“, a ako su dolazili iz Zadra, „Bistro Lijevo“ bio na krivoj strani. Obje su gostonice sjajno poslovale. Kao SDP i HDZ. A onda je otvorena autocesta Zagreb – Zadar, život je gostonice zaobišao, i one su preko noći propale. To će se dogoditi i SDP-u i HDZ-u. Naravno, kada život izgradi novu duhovnu cestu.

JAVNO.COM, 20. 8. 2008.

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.

INTELEKTUALNA PROSTITUCIJA

U tekstu OPET NAPAD S „DESNA“, (HRSvijet, 23. lipnja 2011.) komentirao sam napade na moju sintagmu Haaški bordel:

„Gluparija zvana haaški bordel posebno je zanimljiva. Svima je jasno da kada se netko prodaje – onda je to prostitucija. Ne obična, nego mnogo gora – intelektualna prostitucija. Tužiti i suditi onako kako to rade suci u Hagu upravo je to...“

Doista, radi se o mnogo goroj prostituciji. Prostitutke prodaju svoje tijelo i to je mnogo časnije od onoga što rade pravnici u tom „sudu“, i ne samo u njemu, kada se prodaju na račun drugih. Zapravo, to im je i rekao general Slobodan Praljak 17.6.2009.:

„Vi se ponašate kao bogovi. Vi se ponašate kao da vam je svejedno radi li se o ljudima, stoci, miševima, glupanima, ... majmunima.“

Međutim, ako ponovno pročitate spomenuti moj tekst, lako ćete vidjeti da je skoro cijeli tekst zapravo priča o intelektualnoj prostituciji.

Pri tome je jasno da što je prostitucija na višoj razini ona je bolje i plaćena. A platiti te mogu i novcem i počastima svakojake vrste.

Tu je priča o Carli del Ponte kao mogućoj majci svih Hrvata, jer smo mi podli kurvini sinovi.

Ali mnogo važnija je priča o dr. Milanu Vukoviću i predsjednicima Mesiću i Josipoviću.

Dr. Milan Vuković godinama upozorava na međunarodno pravo i pitanje zločina agresije, pitanja agresora i žrtve i s tim u svezi pitanje ratnog zločina (koji čini agresor) i zločina u ratu (koji se može učiniti u obrani). Zbog toga je stalno napadan do današnjega dana. Kolege ga, naravno, ne brane jer su svjesni činjenice da to nije po volji svjetskim moćnicima, a i ne osporavaju njegove tvrdnje jer bi bilo smiješno tvrditi da ono što Vuković navodi nije točno.

Naravno, i Mesić je pravnik, ali se ne bavi pravom pa se to ne odnosi na njega. On ne govori istinu i nagrađen je položajem koji je imao. Josipović ne osporava Vukovića, nego piše „svoju priču“ (tj. knjigu) u kojoj uglavnom ne spominje međunarodne zakone koje spominje Vuković, a kada ih i spomene (neke mora, zar ne?) onda ne navodi one članke koje spominje Vuković, jer su oni u korist Hrvatske, a ne međunarodnih moćnika.

U knjizi „Rasizam suda u Haagu“ postoji i tekst JOSIPOVIĆ PREDSTAVLJA MESIĆEV HAAŠKI KONTINUITET iz 2009. g., iz kojega izdvajam:

Sjetimo se da su i Mesić i Josipović pravnici koji su nas sve ovo vrijeme učili da hrvatski generali trebaju ići na taj sud „pravde“ i dokazati svoju nevinost. Pravo poznaće samo to da sudovi trebaju dokazivati krivnju. To znaju obojica, ali uvijek je dobro pokazati svjetskim moćnicima da im je važniji njihov interes od vlastite struke. Uvijek je dobro pokazati da si dobar sluga i da ne trebaju bolje od njih, zar ne?

I tu je zasluga Josipovića itekako velika jer je on profesor na Pravnom fakultetu pa je uspio osigurati skoro potpuni muk hrvatske pravne znanosti. Da nije tako, koji bi se profesor usudio govoriti takve gluposti. Da je on u svemu tome bio glavni pokazuje i knjiga:

Responsibility for war crimes: Croatian perspective – selected issues/Ivo Josipović, ed. – Zagreb, Pravni fakultet, 2005. – (Monografije Pravnog fakulteta u Zagrebu = Monographiae Facultatis iuridicæ Zagabiensis).

U Uvodu Josipović kaže:

Republika Hrvatska, država koja je nastala iz krvavog raspada bivše Jugoslavije, odigrala je direktnu i značajnu ulogu u razvoju novog međunarodnog kaznenog prava. Hrvatska je bila među prvim zemljama koje su preporučile osnivanje 'ad hoc' tribunala za bivšu Jugoslaviju. Njezini su građani bili žrtve ratnih zločina, ali su također bili i optuženi pred Haškim tribunalom. Hrvatska ima bogatu povijest i suradnje i sukobljavanja s Haškim tribunalom, a njezina budućnost u Europi i dalje ovisi uglavnom o njezinoj vezi s Haagom i ratnim zločinima općenito. Hrvatski su sudovi sproveli brojne sudske procese vezane uz ratne zločine, no njihovo iskustvo i (pravne i političke) posljedice tih procesa nisu još uvijek jasne. Štoviše, za vrijeme utemeljenja Međunarodnog kaznenog suda, Hrvatska je bila među onim zemljama koje su aktivno i snažno podupirale njegovo utemeljenje, preko 'Grupe istomišljenika'. No ipak, pitanje odgovornosti za ratne zločine često je *stvaralo različite emocije i različite profesionalne, političke i moralne stavove i u široj javnosti i među pravnicima u Hrvatskoj*. To je nedvojbeno bilo jedno od pitanja koje je u najvećoj mjeri zaokupljalo hrvatsku javnost u zadnjih petnaest godina. U svakom slučaju, pitanje odgovornosti za zločine počinjene tijekom posljednjeg rata ostat će relevantna tema još dugo vremena, a njezin će odgovor odlučiti o budućnosti Hrvatske. Zbog važnosti novih tendencija u međunarodnom kaznenom pravu za Hrvatsku, Pravni fakultet Sveučilišta u Zagrebu, s potporom Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa, započeo je projekt pod nazivom „Hrvatska i međunarodno kazneno sudovanje.“ Ova je knjiga rezultat prve faze rada na ovom projektu, u kojoj mnogi hrvatski pravni stručnjaci sudjeluju kao istraživači. Cilj projekta je promicati proučavanje međunarodnog kaznenog prava i odgovornosti za ratne zločine u hrvatskoj pravnoj znanosti.

Dakle, Pravni fakultet pod dirigentskom palicom prof. Josipovića šalje svijetu cijelu knjigu na engleskom jeziku u kojoj se ne spominje agresija na Hrvatsku, u kojoj se ne spominje razlika ratnih zločina agresora i zločina u ratu onih

koji se brane. Potom su stručnjaci s Pravnog fakulteta u HAZU-u predstavili svoj projekt o „zločinačkom pothvatu“. Nitko od njih nije se osvrnuo na činjenicu da sud u Haagu ne uzima u obzir zločin protiv mira, tj. zločin agresije i činjenicu da sintagma o „zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije“ služi samo za obranu agresije i agresora. Na to sam ih osobno upozorio u diskusiji. Srećom, prije mene je dobio riječ predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić. Između ostalog upozorio je kako se grdno varaju oni koji vjeruju da će svojim presudama u Haagu izmijeniti povijest Domovinskog rata, njihove će presude biti dokumenti njihove sramote kao stručnjaka. Poznato je da su mnogi stručnjaci zbog toga i napuštali taj sud.

U čemu je moja grješka kada tvrdim da se radi o prostitutuciji? Pa vrlo jednostavno. Biti prostitutka znači da se prodaješ za male novce. Kada to radiš na visokoj razini, postoje mnogo ljepši nazivi za to. A ja sam ipak malo ograničeni matematičar pa mi je to isto, bez obzira na nazine i nagrade koje dobiješ za to.

Međutim, lijepo je vidjeti kako kolege s Pravnog fakulteta ipak znaju da je pozicija njihovog kolege Josipovića mnogo ugodnija od one dr. Vukovića. Naime, Benjamin Tolić piše (HRSvijet, 22. lipnja 2011.) kako je na **Zagreb Gay Prideu** (*Zagrebački pederski ponos*) sudjelovalo 73 profesora Pravnoga fakulteta. Nadam se da će svjetski moćnici dobro nagraditi njihovo ponašanje.

Pa valjda su svjesni toga kako im ne bi bilo lako osuđivati hrvatske generale samo zato što su Hrvati, da je tih 73 profesora, kao dr. Vuković ili profesor Horvatić, razobličavalo njihovo sudište u Haagu!

Pa valjda su svjesni toga kako im ne bi bilo lako osuđivati hrvatske generale samo zato što su Hrvati da je tih 73 profesora, kao dr. Vuković ili profesor Horvatić, umjesto za ponos homoseksualaca koji imaj sva prava u Hrvatskoj, brinulo za ponos i dostojanstvo hrvatskog naroda!

HRSvijet, 27. lipnja 2011.

TUĐMANISTI I ONI DRUGI

Već sam napisao kako se može držati da je to pismo Vijeću sigurnosti UN-a „proizvod“ Portala HKV-a. Za prvo pismo koje smo potpisali nas trojica akademika (S. Ašperger, J. Pečarić, S. Popović) prilagodili smo jedno reagiranje „Verbuma“ s tog portala, a taj tekst je objavljen i u knjizi: **General pukovnik Mladen Markač** (priredio i uredio Mladen Pavković), Koprivnica, 2011., str. 313-314.

Još prije objave samoga pisma na Portalu HKV-a pokušao sam stupiti u kontakt s „Verbumom“, ali to baš i nije bilo lako. Ipak, na moje veliko zadovoljstvo, „Verbum“ mi se javio, a nedavno sam njegovo pismo i objavio na Portalu HKV-a (18. kolovoza 2011.). I tamo sam konstatirao da je pogrešno pismo pripisivati meni:

I doista, moja je „zasluga“ samo to, kako kaže „triarios“, što sam između mnogih izvrsnih izabrao baš njegov komentar! Komentar sam poslao na niz adresa i tako je nastalo spomenuto pismo Haaškom tribunalu. Čak ni ideja o skupljanju potpisa nije moja, nego prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana. Pismo je i dalje dorađivano (...) Trudili smo se zadržati osnovnu ideju Verbumova reagiranja. Promijenjena je i adresa: logičnije je poslati pismo onima koji su taj „sud“ osnovali. Naravno, ima i negativnih reakcija na sam tekst. Zapravo, zanimljivo je kako ima ljudi koji tako nešto javno i napišu. Možda je dobro to što vjeruju da su pametniji od toliko akademika i biskupa, više od stotinu sveučilišnih nastavnika i oko 450 hrvatskih intelektualaca, ali to je njihov problem, zar ne? (...) Do sada sam vodio niz sličnih akcija. Nikada nismo imali ovolikou potpisa. Recimo samo da je pismo o zabrani Thompsonovih nastupa imalo nešto manje od 400, a ono o granici sa Slovenijom nešto više od 700 potpisa.

Naravno, odmah su uslijedili „primjereni“ komentari. Javljuju se još neki koji misle da su pametniji od toliko profesora, akademika i biskupa i uvjeravaju nas kako se radi o lošoj akciji. Pa sigurno je loša kada se potpisalo i supotpisalo toliko ljudi od kojih su oni pametniji, zar ne? Sugeriraju da radimo upravo ono o čemu sam pisao u raznim

tekstovima o samom pismu (naravno, ja sam tražio da to rade supotpisnici – i svi koji to hoće). Najdraži mi je bio onaj dio koji pledira na logiku, jer je pismo potpisalo ili supotpisalo više od dvadeset doktora matematičkih znanosti od kojih su neki doista velika imena u svijetu. Dakle, profesorski poučak bi im bio: Razmislite što bi trebao značiti onaj dio: **zanimljivo je kako ima ljudi koji tako nešto javno i napišu.**

Mnogo je zanimljivija reakcija samog Verbuma. On mi je poslao svoju pjesmu **To je moja Domovina** u kojoj samoj akciji posvećuje strofu:

*Kada naš napačeni hrvatski narod
ponovno s nadom iščekuje
svoga spasitelja,
a njegovi neumorni borci,
slijednici samozatajnog
Sv. Franje Asiškog,
Miroslav Tuđman
i Josip Pečarić,
s perom u ruci
sa svim umom
i svom izvrsnošću svojom
ispisuju buduću povijest
i zajedno s ostalim
našim uglednicima
akademicima,
književnicima,
istaknutim kulturnim radnicima
i brojnim hrvatskim Domoljubima
vode bespoštednu borbu
za oslobođanje
naših pobjedničkih generala
zatočenih u tamnicama Den Haaga
i to je isto moja domovina.*

Zašto je Verbum izdvojio samo prof. Tuđmana i mene? Kao što je u svome pismu napisao, Verbum posebno cijeni što sam izdvojio njegovo pismo, pa se može pomisliti da sam zato i ja spomenut, a Tuđman zato što sam u svome najnovijem tekstu na HKV-ovu portalu prvi put napisao da me je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman nagovorio na skupljanje potpisa.

Međutim, da je (samo) to po srijedi, onda ne bi rekao da smo slijednici samozatajnog sv. Franje Asiškog. Očito je da Verbum misli na predsjedničke izbore, a motiviran je najnovijim događanjima na hrvatskoj „desnici“.

Sto se tiče samih predsjedničkih izbora, mislim da je dovoljno dati dio razgovora koji sam u to vrijeme imao na Portalu *Hrvati-Amac* (6. 12. 2009.):

Očito je bilo kako se već mjesecima propagiraju samo oni kandidati koji su Mesićevi „klonovi“. Tako je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman (inače, on je vrhunski svjetski stručnjak informacijskih znanosti) izračunao koliko je tko od predsjedničkih kandidata bio zastavljen u glavnim medijima u jednom mjesecu. On je bio zastavljen od 0,01 do 0,06 posto. Tako imamo situaciju da mnogi ljudi u Hrvatskoj još i ne znaju da je on kandidat, a istaknuo je svoju kandidaturu prvi od svih kandidata – prije više od godinu dana!

Tko je po Vašem mišljenju najbolji predsjednički kandidat?

Miroslav Tuđman!

Kojim ste kriterijima došli do odgovora na prethodno pitanje?

Prije više od godinu dana grupa drugih intelektualaca na čelu s akademikom Aralicom predložila je prof. Tuđmanu da se kandidira za Predsjednika. Pri tome smo se rukovodili kriterijima sv. Franje. O njima je pisao sam Aralica u svom intervjuu *Hrvatskom listu* (28. kolovoza 2008.):

BIRAJMO ONOG KOJI NE ŽELI VLAST:

Ne ču vam sada otkriti o komu je riječ, ali mogu vam staviti neke naznake. To je u prvom redu prvorazredni intelektualac. Njegova je prednost što ovu kvalifikaciju ja

ne moram dokazivati, nego se u to može uvjeriti svatko onaj koji pročita knjige koje je dosad napisao i to ne knjige o bilo čemu, nego knjige u kojima se razmišlja o hrvatskoj državi, a mogu reći, i o položaju predsjednika. Taj čovjek ima jednu manu, ali za mene je ta mana prednost. Opće je poznato da sam ja sklon franjevcima, ali se na neki način smatram i učenikom svetoga Franje. Kada je sveti Franjo davao upute svojoj braći kako će birati provincijale i definitore, onda im je, u slobodnoj mojoj interpretaciji, rekao ovo: nemojte birati one koji hlepe za vlašću jer kada im je date, oni će je zloupotrijebiti u osobne svrhe; birajte one koji vlast ne žele, ali kad ih izaberete prihvativit će tu dužnost kao žrtvu za opće dobro.

U svom članku *Zašto Tuđman?* (Portal HKV-a, 26. 8. 2009.), već sam pokazao kako samo Miroslav Tuđman zadovoljava ove kriterije.

Zapravo, da je Hrvatska normalna zemlja neki kandidati ne bi ni pomislili to biti. Mislim prvenstveno na Mesićeve "klonove" (Josipović, Pusić, Kajin, Vidošević).

Hebrang i Primorac se ne bi kandidirali jer su pripadali onoj vlasti koja je uhićivala hrvatske generale i slala ih u Haag.

Primorcu sam osobno i sugerirao, naravno bezuspješno, da bi mnogo više postigao da je izašao iz HDZ-a i podržao onoga iza kojeg su stali hrvatski intelektualci. Od bivšeg ministra znanosti tako nešto bi se i očekivalo.

Slično je Hebrangu sugerirao Aralica (Hrvatski list, 16. srpnja 2009.):

Čini mi se u ovom trenutku da bi Hebrang odigrao doista državničku ulogu ako bi za kandidata predložio Miroslava Tuđmana, što bi imalo dalekosežne posljedice, u kojoj bi se okupila desna politička opcija oko jednog kandidata, a oko HDZ-a okupile bi se sve one snage koje je Sanader svojom staljinističkom politikom izbacio iz stranke.

Inače, Hebrang bi tim činom napravio najbolji potez u životu. Ovako vidimo kako nema podršku ni u svojoj stranci, a zbog predsjedničkih ambicija još više je srozao svoj ugled (izjave o Thompsonu, Hrvatima u BiH i dr.).

(...)

Zapravo, da imamo hrvatsku Hrvatsku imali bi dva kandidata nesumnjive hrvatske orijentacije, a koji se nisu „uprljali“ u procesu detuđmanizacije (tj. u procesu rashrvaćivanja Hrvatske). O onima koji su se obogatili zahvaljujući politici ne bi trebalo ni razmišljati.

Moj kandidat bio bi tuđmanist, a jedini koji to s pravom može reći jest prof. Tuđman. Drugi bi bio onaj koji nije tuđmanist, a to bi bio prof. dr. sc. Josip Jurčević.

U spomenutom tekstu pokazao sam kako – po meni – dr. Jurčević ne zadovoljava kriterije sv. Franje, ali to ga nipošto ne isključuje kao mogućeg kandidata. To što su ti kriteriji važni nama, ne znači da moraju biti i njemu i onima koji ga podržavaju.

Da, kandidatura prof. Tuđmana najavlјena je više od godinu dana prije izbora. O tome sam govorio i u razgovorima za Portal HKV-a (26. svibnja 2011.) i HRSvijet (1. lipnja 2011.) Nismo imali nikakve šanse jer oni koji među državotvornim Hrvatima imaju novaca i katolička crkva u BiH nisu imali povjerenja u hrvatske akademike i brojne intelektualce koji su nas podupirali, nego su imali Bandića kao svog kandidata. Znamo kako je to završilo. Pitaju li se oni što bi bilo da je umjesto njihova kandidata na završno sučeljavanje došao kandidat hrvatskih akademika?

Zapravo, cijela mi se ova priča čini zanimljivom zbog stalnih naših (bezuspješnih) pokušaja da se ostvari jedinstvo državotvornih Hrvata. I kao što sam rekao u oba razgovora, sve se svodi na to da deklarativno svi i jesu za takvo jedinstvo, ali pod jednim malim uvjetom – da on bude vođa. Zato nisam razmišljao slično mom prijatelji Benjaminu Toliću koji u svojoj kolumni (*HRSvijet*, 17. kolovoza 2011.) kaže:

Sve bi to, kao što rekoh, bilo zabavno da se, u zao čas, nije onako ružno raspao Hrvatski rast (HRAST). Nisam bio oduševljen tim pokretom. Prvo, politički pokret koji odbija

imati vođu doimao me se kao dadaistički projekt. Drugo, nisam mogao shvatiti kako na odbijanju vode može nastati suvisao politički program. Treće, osnivači su mi u bitnoj stvari djelovali razroko: očijukali su malo sa suverenizmom, malo s integracionizmom. Uza sve to, nadao sam se da će HRAST okupiti sve što doista državotvorno misli i osjeća i vjerovao da će minimalan politički razbor posložiti poslovične hrvatske „rogove u vreći“ – barem tako da jedni drugima ne smetaju, ako već ne pomažu. Ali ništa od toga.

Nakon takva raspada, samo tri-četiri mjeseca prije izbora, ostaje gorka dvojba: Je li HRAST bio politička diverzija ili ljudi koji su ga vodili nisu bili svjesni povijesne važnosti ovih izbora?

Bio sam pozvan u HRAST, ali, poučen iskustvom s predsjedničkim izbora i onime o dva predsjednička kandidata među državotvornim Hrvatima s Hrvati-Amac, nisam vjerovao da može funkcionirati takav spoj dviju grupacija državotvornih Hrvata: tuđmanista i onih koji to nisu.

Već se na predsjedničkim izborima pokazalo da je profesor Tuđman bio za treći entitet, dakle punu ravnopravnost Hrvata, a profesor Jurčević nije.

Bitnu razliku je pokazao i najnoviji slučaj Dajla. Tuđmanisti su vodili akciju oko Izjave hrvatskih katoličkih intelektualaca, kojom su dali potporu svećenstvu i Istri i velikoj većini hrvatskog svećenstva, a kardinala Bozanića (i tri nadbiskupa) podržali su Miklenić (kolumna u Glasu Koncila) i Jurčević (kolumna na Dnevno.hr).

Zbog toga vjerujem da bi se prvo morale unutar sebe povezati te dvije grupacije državotvornih Hrvata. Recimo, možda bi za tuđmaniste opet mogao biti aktualan onaj već predlagani naziv **HDZ dr. Franjo Tuđman**. Tek tada bi prestale sve ove igre oko liderstva, ili bi one bile manje pogubne, jer bi bile unutar političkih istomišljenika. A onda bi se moglo razgovarati i o zajedničkom nastupu.

HRSvijet, 20. kolovoza 2011.

RASIZAM DOMAČIH SLUGU, ZAGREB, 2013.

OSMO PISMO² JESMO LI BALKANSKO PLEME?

Poštovani,

svakim danom sve više postaje jasno kako je naše pismo VS-u UN-a od izuzetne vrijednosti. Podsjetit ću vas također da je povećan broj biskupa i akademika koji su potpisnici Pisma. Zato vam predlažem da ga svatko od vas pošalje ili VS-u UN-a (tu posebice mislim na one iz SAD-a, Kanade i drugih zapadnih država jer će njima vjerojatno i odgovoriti), ili svojim vladama, ili veleposlanstvima članica VS-a UN-a u svojim zemljama.

Jednostavno isprintajte priloženo pismo, potpišite se uz svoje ime i pošaljite im ga. Molim vas, također, da me o tome izvijestite, kao i odgovoru koji ste dobili.

Naravno, i oni koji se do sada nisu potpisali mogu slobodno dopisati svoje ime, ili imena više njih koji to žele, supotpisati se i poslati ga.

² Pismo potpisnicima i supotpisnicima Pisma VS-u UN-a i predsjedniku Vlade:

Ovo pismo šaljem i predsjedniku Vlade RH, sa zahtjevom da preko veleposlanstva RH u UN-u pismo predaju onima kojima je i namijenjeno.

Zapravo, ovaj poziv je prirodna posljedica i odgovor na riječi biskupa Vlade Košića izgovorene na njegovoj homiliji na Dan branitelja grada Siska, 3. rujna (*Hrvatsko slovo*, 7. rujna 2012.):

Međutim, kada su naši branitelji i s njima i svi mi – čitava naša vjernička i hrabra Domovina – izborili pobjedu nad neprijateljem, tada je umjesto mira započela nova borba: trebalo je svijetu, koji nije želio našu Domovinu niti našu pobjedu, dokazati da je istina ono što svi mi znamo – jer smo to iskusili na svojoj koži: da je Hrvatska pretrpjela strašnu agresiju i da se oslobodila. Ta borba dokazivanja istine još uvijek traje.

Evo, dragi prijatelji, nije li licemjerno i potpuno nepravedno optužiti čitavu našu Domovinu, od pokojnog Predsjednika do svih najistaknutijih branitelja, naših generala, da su dio “udruženog zločinačkog pothvata”? I što se sada događa? Trenutno svi iščekujemo da se donesu konačne presude tog nazovi-suda umjesto da se čitava Domovina ujedini i uputi jasnu poruku da ne dozvoljavamo iskriviljavanje istine i da smo svi odlučni braniti naše branitelje. Trebali bismo dići glas do neba, uzbunuti čitavu zemaljsku kuglu zbog nepravde koja nam se nanosi. Mi međutim stojimo mirno, kao janjad pred klanje, da krvožedni vuci nasrnu i našu, krvlju plaćenu slobodu, razgrabe i rastrgaju svojim oštrom zubima i svojim nepravednim presudama. Ako ima pravde, odustat će ti krojači istine i osloboditi naše generale. Ali teško je to vjerovati – budući da oni ovako rade: kad ne mogu dokazati “prekomjerno granatiranje” i “udruženi zločinački pothvat”, tada traže “alternativne oblike” odgovornosti, želeći dakle pod svaku cijenu osuditi nevine! Ako i nema razloga, treba ga naći! I mi svi to nijemo gledamo i čekamo što će se zbiti! A Gospodin naš reče: “Blago gladnima i žednima pravednosti!” (Mt 5,6)

Naši su branitelji radi pravde – da i mi kao narod imamo pravo na slobodu i vlastitu zemlju bez tudinčeva porobljavanja – bili spremni i umrijeti. A mi? Jesmo li im dostojni nasljednici, ako se ne usudimo ni reći što je pravedno, ni protestirati kad vidimo nepravdu, pa niti dići glas protiv očitih iskriviljavanja istine?

Zapitamo li se ponekad, dok najbolji među nama ispaštaju po zatvorima zbog oslobađanja Domovine, što smo mi učinili da se dokaže što je istina kako kaže naš biskup?

Recimo, u HAZU-u je svojevremeno održan skup o “Udruženom zločinačkom pothvatu”. Predavači – najpoznatiji hrvatski pravni stručnjaci. Nitko od njih nije uopće smatrao potrebnim ni spomenuti kako je definicija ratnog zločina dana u Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949. (Protokol I. i Protokol II.), a odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže:

...ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!

Ne treba biti previše inteligentan pa shvatiti da priča o “udruženom zločinačkom pothvatu” samo treba omogućiti svjetskim moćnicima NEPOŠTOVANJE ovog članka! Nepoštovanje međunarodnog prava! Umjesto da hrvatska pravna znanost to uoči i to bude osnova cijelog skupa u Akademiji – o tome NI RIJEĆI!

Napomenimo da je po rezoluciji VS-a UN-a svojevremeno okupirani teritorij RH i proglašen onim što on i jest: OKUPIRANIM TERITORIJEM!

Može li hrvatskoj pravnoj znanosti biti isprika što je jedan od njih napisao i knjigu o ratnom zločinu (prof. dr. sc. Ivo Josipović, “RATNI ZLOČINI” – *Priručnik za praćenje suđenja*, Osijek, 2007.), i uopće nije smatrao potrebnim spomenuti gornji članak?

Ne može! Istinski znanstvenici trebaju proučavati vrela, a ne priručnike!

Pogledajmo kako bi se trebala braniti struka, a ne koristiti je tako da se iskrivljenim tumačenjima osiguravaju i predsjedničke fotelje.

Mnogi naši portali prenose sljedeću vijest prema tekstu koji je objavljen u Večernjem listu:

Američki general **Walter Huffman**, bivši ratnik koji ima iskustvo iz Vijetnama i Pustinjske oluje te najbolji vojni odvjetnik u SAD-u oštro je kritizirao Haag zbog nepravomoćne presude generalu **Anti Gotovini** koji je osuđen na 24 godine zatvora.

Prvostupanska presuda šokirala je general bojnika Hauffmana koji je detaljno napisao s čime se sve ne slaže i zbog čega smatra da nema utemeljenih razloga za prekomjerno granatiranje Knina. Svoje mišljenje iznio je na 52 stranice u članku za *Military Law Review*, poručivši Haagu da odbaci presudu u predmetu protiv hrvatskog generala, Hauffman drži da će moguće utvrđivanje dijela presude Gotovini otvoriti brojne probleme za oslobođilačke operacije u budućim ratovima, mirovnim misijama i sukobima u svijetu.

Tvrdi da Gotovina nije zapovjedio ili učinio ništa izvan vojnih običaja ili konvencija te da bi osuda za prekomjerno granatiranje bila presedan u međunarodnom pravu.

Zaključuje da Haški sud ide dalje od dopuštene mu uloge međunarodnog suda. Sud, piše Hauffman, šalje poruku da se u svim budućim ratovima civile treba prebaciti bliže bojištu pa se ne će smjeti koristiti topništvo, a takvim se kaže, odlukama još više ugrožavaju ljudi.

– Ako pravna odredba o zaštiti civila bude nerealna, odnosno ako se ne bude mogla provesti, civili će jednostavno biti odbačeni ili upotrijebljeni kao štit i time stavljeni u veću opasnost – napisao je Hauffman u članku objavljenom u *Military Law Review*.

Spomenimo da je Hauffman bio i jedan od stručnjaka iz SAD-a, Kanade i Velike Britanije koji su o tome pisali Haškom sudu! Vidi se da je zaštita struke smisao ove, kao i te intervencije vojnih pravnih stručnjaka. Našim bi trebao biti zaštita hrvatskih nacionalnih interesa i struke. Dojam je da je kod naših u igri samo zaštita vlastitih interesa, zar ne?

Priča o “udruženom zločinačkom pothvatu” nije, zapravo, ništa drugo nego iznova ispričana priča o sukobu “balkanskih plemena”.

Našim nereagiranjem prihvatali smo upravo to – nismo država ni narod, nego balkansko pleme. A za neko tamo pleme, pa bilo ono i balkansko, ne vrijedi ono što vrijedi za neku državu, zar ne?

Zar bi neka država doista dopustila onako smiješno definiranje tzv. prekomjernog granatiranja Knina i onih priča o topničkim dnevnicima. Strani stručnjaci su na kraju morali ukazati da se tu

radilo o visokom profesionalizmu hrvatske vojske, a ne hrvatska država (da ne kažem Balkansko pleme Hrvata).

Zar bi neka država doista dopustila najnovije traženje *alternativnih oblika odgovornosti*. Drugim riječima, kada su uvidjeli da su im svi “dokazi” na suđenju propali, traže naknadno bilo što – mimo svih pravnih normi – jer očito, kako i biskup konstatira, žele pod svaku cijenu osuditi nevine.

Sramimo li se sami sebe kada vidimo kako neki stranac više čini za naše branitelje od nas samih?

Tako australska povjesničarka Mishka Gora objavljuje roman *Fragmenti rata* o agresiji na Hrvatsku i posvećuje ga blaženom Stepincu i generalu Gotovini:

To je povoljan datum za predstavljanje moje knjige o agresiji na Hrvatsku jer je taj dan bivši papa Ivan Pavao II. posvetio kardinalu Alojziju Stepincu proglašivši ga blaženikom. Detaljno sam proučavala Stepinčev život i znam da su ga komunisti proglašili nacističkim suradnikom, unatoč nepobitnim dokazima za suprotno. Kao povjesničarka upoznata sam i s činjenicom da je Stepinac bio jedan od rijetkih uglednika u Europi koji su podigli glas protiv nacizma, i to u vrijeme kad je bilo opasno po život to učiniti ovu knjigu, uz Stepinca, posvećujem i generalu Anti Gotovini koji je u Oluji oslobođio Hrvatsku, a oklevetan je kao i kardinal. Ovaj put od međunarodne zajednice, odnosno Suda u Haagu na kojem je osuđen za ratne zločine, a spriječio je zločinca Ratka Mladića da Bihać pretvori u novu Srebrenicu. Čini mi se da je, kada je riječ o hrvatskoj povijesti, istina često nedostižna. Obojica se, Stepinac i Gotovina, s pravom smatraju herojima u Hrvatskoj.

Podsjeti će vas da je Bihać bila UN-ova zaštićena zona u kojoj se, u srpskom okruženju, nalazilo 160000 do 180000 ljudi. Poslije pokolja u Srebrenici trebao je uslijediti mnogo gorji pokolj u Bihaću, da bi glavne članice EU-a proglašile Srbe pobjedicima u ratu.

Na području “balkanskog plemena Hrvata” desetak godina nitko u glavnim medijima ne spominje (ne smije spomenuti) činjenicu da je *Olujom* Hrvatska spasila te ljude.

Isto možemo konstatirati i za vlasti. Zapravo, tu je stanje još strašnije. Pogledajte samo tekst Šokantno: *Mesić Galbraithu prije Oluje iznosio teze za optužnicu o ZZP-u*, na portal HKV-a, 20. rujna 2012.:

Na Wikileaksu je objavljen povjerljivi dokument američkog veleposlanstva koji otkriva šokantnu činjenicu da je Stjepan Mesić još prije operacije "Oluja" u razgovorima s američkim veleposlanikom Peterom Galbraithom iznio iskonstruirane i izvrnute teze koje će puno godinama kasnije postati temelj haaške optužnice o "zajedničkom zločinačkom pothvatu". Dokument o kojem je riječ vodi se na Wikileaksu pod oznakom 95ZAGREB1944 i sažima razgovore američke strane sa Stjepanom Mesićem i nekim predstavnicima Srba iz Hrvatske iz sredine svibnja 1995... U tom kontekstu, nema sumnje kako Wikileaksov dokument o razgovorima prije oslobođenja hrvatskih okupiranih teritorija baca novo svjetlo na ulogu Stjepana Mesića, kao i na njegov meteorski politički uspon 2000., te na način vladanja tijekom dva mandata obnašanja predsjedničke funkcije.

To ponovno otvara pitanje oko izabranih vlasti u Hrvatskoj i koliko je njihov odnos prema Haagu, odnosno sluganstvo u odnosu na taj "sud" njima i pomogla u njihovim meteorskim usponima!

Istina, naše Pismo je podržala predsjednica prethodne Vlade. Nisu ga službeno uručili zato što je Predsjednik RH pripadao drugoj političkoj opciji. Sada to nije slučaj, jer je sam predsjednik Vlade u Srebrenici spomenuo spašavanje Bihaća, a Predsjednik RH je to postao kao član njegove stranke. Dakle, ako on želi, može ispuniti naš zahtjev. Tako može pokušati otkloniti sumnju da je po srijedi ista politika koja je dovela Mesića na vlast. Wikileaks je samo potvrdio nešto što je mnogima u Hrvatskoj itekako bilo jasno, a prof. dr. Miroslav Tuđman svojom knjigom *Vrijeme krivokletnika* još ranije i dokazao.

Međutim, iako tadašnja vlast naše pismo nije službeno poslala, mi smo ga poslali članicama VS-a UN-a i veleposlanstvima u Hrvatskoj. Slučajno ili ne, danas su u SAD-u postali dostupni dokumenti o hrvatskom oslobođanju Bihaća!

Po tko zna koji put podsjetit ću na riječi našega kardinala Kuharića:

Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima (u Predsjedničkim dvorima, 29. rujna 1997.).

Da se našalim: Oprostimo našem kardinalu. On je Hrvatsku smatrao državom, a mi smo za medije i vlast u Hrvatskoj samo “balkansko pleme”, zar ne?

Zapravo, nama mora biti i zanimljivo smije li, kao što je to učinila prethodna predsjednica Vlade, sadašnji Predsjednik potpisati Pismo koje je napisano “povodom rasističkih presuda” Suda u Haagu.

Zašto? Zato što je prije nekoliko dana predsjednik Vlade tvrdio:

Znamo kako su autonomije u bivšoj državi dovele do kaosa. Svatko je vukao na svoju stranu i zato je došlo do rata.

Očito je to negiranje velikosrpske uloge u agresiji na Hrvatsku, što je osnova novog velikosrpskog Memoranduma 2. A taj memorandum sigurno ne priznaje rasizam nad Hrvatima i muslimanima. Njima je zločin to što je HV spasila toliko muslimana u Bihaću, a ne bi im bio zločin izvršenje planiranog genocida u Bihaću.

Poslije takve velikosrpske tvrdnje, najmanje što bi predsjednik Vlade trebao učiniti jest slanje našeg Pisma VS-u UN-a, a bilo bi za očekivati da i pokrene postupak za dodjelu Nobelove nagrade za mir generalu Gotovini, na što sam ga pozivao u nizu otvorenih pisama.

Tim prije što je pismo potpisao veliki broj Hrvata iz iseljene Hrvatske, a predsjednik Vlade je zastupniku koji ga je upozorio na gornju njegovu tvrdnju odgovorio da *ne razumije i ne voli Hrvatsku jer nije u njoj živio*. O tome nas u svojoj izjavi upozorava čak i HHO, što je, ističu, *objeda na račun oko tri milijuna hrvatskih iseljenika*, a velikom hrvatskom književniku Hrvoju Hitrecu taj je odgovor poslužio da na isti način opiše samog predsjednika Vlade (Portal HKV-a, 24. rujna 2012.):

Milanoviću treba oduzeti putovnicu i ne puštati ga izvan Hrvatske do izvanrednih parlamentarnih izbora. Taj čovjek ne može prezentirati Hrvatsku jer o njoj ništa ne zna i jer ju ne razumije.

Ja ipak moram priznati da ne vidim zašto bi ta Milanovićeva izjava bila uvreda za Hrvate koji žive izvan Domovine. Naime, boraveći među njima, naučio sam da oni iznad svega vole hrvatski narod. Predsjednik je govorio o ljubavi prema Hrvatskoj, a pripadnici današnjih vlasti su doista puno koristi imali od nje. I poslije svega, vladaju njome. Pa tko je onda ne bi volio? Također je nasljednik partije koja je odgovorna za najveće pokolje hrvatskih ljudi, pa je vjerojatno da u njegovu definiciju "Hrvatske" ne idu i Hrvati. Slanje (ili neslanje) ovog Pisma i pokretanje (ili nepokretanje) postupka "Nobel za generala Gotovinu" može puno toga učiniti jasnijim, zar ne?

Tu posebno treba dodati da bi predsjednik Vlade itekako morao voditi računa o nedavnoj propovjedi kardinala Bozanića u Mariji Bistrici. Naš sjajni kolumnist Benjamin Tolić u *Hrvatskom slovu* od 21. rujna 2012. piše:

U propovijedi se okomio na vlast u Hrvatskoj. Optužio ju je da uporno provodi "kulturnu revoluciju". Taj uljudbeni prevrat po njegovu se mišljenju zbiva u tri koraka. Prvi je utjerivanje straha, istjerivanje vjere i obezvrijedivanje nade. On nas pripravlja da život predamo drugomu. Radi toga se lijepa i bogata Hrvatska prikazuje kao ružna i siromašna zemљa, kojom Hrvati i onako ne mogu upravljati; drugi je korak mijenjanje povijesti i prikazivanje prošlosti onakvom kakva nije bila. Zato vlast uskraćuje narodu istinu o Drugom svjetskom ratu i poraču, zato se braniteljima sudi 20 godina, zato se po sudovima i zatvorima povlače i nevini ljudi; na kraju slijedi treći korak: strah i nesigurnost u vlastitu prošlost podloga su površnu pristupu otajstvu života, a on omogućuje pokušaje mijenjanja sustava vrijednosti, što obično svrši "u kalu sebičnosti i krvi tuđih žrtava".

Zato vama dragi potpisnici i supotpisnici Pisma VS-u UN-a sigurno ne treba ponavljati ono što je u Sisku izgovorio biskup Košić! Mi koji nismo šutjeli trebamo ponovno uputiti naše pismo onima kojima je namijenjeno i ne samo njima.

Pokažimo svima ponovno da smo mi ponosan i dostojanstven narod!
Pokažimo svima ponovno da mi nismo nekakvo balkansko pleme!

akademik Josip Pečarić

PRILOG: VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA

Poslane su engleska i hrvatska inačica s proširenim popisom potpisnika:

akademik Igor Anić

akademik Ivan Aralica

akademik Smiljko Ašperger

akademik Hrvoje Babić

akademik Stjepan Babić

akademik Slaven Barišić

mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospočko-senjski

akademik Boris Bučan

akademik Andrej Dujella

akademik Stjepan Gamulin

akademik Marin Hraste

dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet

Heidelberg, dopisni član HAZU-a

akademik Dubravko Jelčić

mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru, Split (+ 20. 3. 2012.)

akademik Andrija Kaštelan

akademik Ivica Kostović

mons. Vlado Košić, biskup sisacki

akademik Frano Kršinić

akademik Ranko Matasović

akademik Slavko Matić

akademik Davor Miličić

akademik Slobodan Novak

akademik Josip Pečarić

akademik Stanko Popović

prof. dr. sc. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

akademik Franjo Šanjek

akademik Nenad Trinajstić

akademik Stanislav Tuksar

akademik Dario Vretenar

DVANAESTO PISMO RASIZAM DOMAČIH SLUGU

Poštovani predsjedniče Hrvatske vlade,

mnogi naši kolumnisti pokušavaju pogoditi što će odlučiti "Sud" u Haagu u svezi s našim junacima generalima Gotovinom i Markačem. Meni je najdraži pristup Benjamina Tolića (HRSvijet, 13. studenog 2012.):

ČEKAJUĆI ČUDO

Hrvati napeto iščekuju petak, 16. studenoga. Što će biti? Hoće li Haaški sud osloboditi generale Antu Gotovinu i Mladena Markača od krivnje zbog sudjelovanja u "udruženom zločinačkom pothvatu"?

To u Hrvatskoj nitko ne zna niti može znati. Haaško je sudište osebujna, umalo ne rekoh: pravosudna institucija! Da mi se to omaknulo, bio bih grdno pogriješio. Tu ustanovu osnovalo je god. 1993. Vijeće sigurnosti Ujedinjenih naroda i nadjenulo joj ime: *Međunarodno kazneno sudište za bivšu Jugoslaviju*. Ustanova se sastoji od Tužiteljstva i Suda. Tužiteljstvo je važniji dio ustanove. O radu sudišta osnivača ne izvješćuje predsjednik Suda, nego glavni tužitelj Tužiteljstva. Tužiteljstvo može čovjeka osumnjičiti, dati ga uhititi i optužiti da je počinio ratni zločin. Sud ga može godinama držati u pritvoru, može ga naposljetu i osloboditi od krivnje, ali "sretnik" ne će dobiti odštetu za pretrpljeni "pravosudni" teror. Zašto? Pravila ne predviđaju odštetu. Sudište očito nije osnovano da dijeli pravdu, nego da pacificira zaraćeno područje. Inače se osnivački akt ne bi pozivao na VII. poglavlje Povelje Ujedinjenih naroda, koje govori o intervencijama. Takav osnutak, ustroj i svrha Sudišta prouzročili su ne samo neujednačenu, nego i nakaznu praksu. Stoga nema razumna uporišta ni za suvislo naglašanje.

Žalbeno vijeće Theodora Merona može dakle: 1. jednoga ili obojicu generala osloboditi od krivnje; 2. potvrditi presudu Alphonsea Orieja kojom je Gotovina osuđen na 24, a Markač na 18 godina zatvora; 3. povećati Oriejevu kaznu jednomu ili obojici generala; 4. rečenu kaznu smanjiti jednomu ili obojici generala.

Nitko, kao što rekoh, ne zna niti itko može racionalno naslutiti što će se dogoditi. No, nema dvojbe: Hrvatskoj i njezinim generalima etički je i politički prihvatljivo samo oslobođenje obaju generala od krivnje. Zebnja međutim opominje: Ta je mogućnost u sferi čudesnih događanja.

A jesmo li, ne ču reći zavrijedili čudo, nego jesmo li dostojni čuda? Stjepan je Mesić na Haaškom sudu tajno svjedočeći u korist Tužiteljstva lažno optužio Hrvatsku da je izvršila oružanu agresiju na Bosnu i Hercegovinu, a poslije je dvaput izabran za predsjednika Republike; Državno je odvjetništvo u postupku protiv generala Mirka Norca dokazivalo krivnju audiokasetom za koju je na sudu utvrđeno da je krivotvorena, a Mladenu je Bajiću, premda nije pokrenuo istragu, ili možda upravo zbog toga, produžen mandat glavnoga državnog odvjetnika; Ivo Sanader je proveo gnusni britanski Akcijski plan za hvatanje generala Gotovine, a zatim je ponovno trijumfirao na parlamentarnim izborima; hrvatske su ustanove i pojedinci u njima potvrdili autentičnost tzv. Brijunskih transkriptata iako se prijepis nije podudarao s tonskim zapisom; Jadranku je Kosor u bjesomučnoj potrazi za tzv. topničkim dnevnicima morao zaustaviti sudac Haaškoga suda; ministrica pravosuđa Vesna Škare-Ožbolt bila je domaćica na svečanoj večeri koju je Sanaderova Vlada priredila glavnoj tužiteljici Haaškoga sudišta Carli del Ponte, koja je valjda iz tih visokih hrvatskih krugova crpila nadahnuća za optužnice i kvalifikacije poput “udruženoga zločinačkog pothvata”; u tom su se poslu proslavile tajne službe, strani špijuni i domaća režimska služinčad u privatnim i javnim medijima, a nitko u Hrvatskomu saboru – ni iz vlasti ni iz oporbe – nije zbog toga izrazio ni negodovanje.

Što je to? Heraklit je, zgražajući se nad svojim sugrađanima, rekao da bi odrasli Efežani ispravno postupili kad bi se svi do jednoga objesili i grad ostavili maloljetnicima, jer su Hermodora, svoga najboljeg čovjeka, izbacili iz grada rekavši: *Neka nitko od nas ne bude najbolji, a ako već jest, neka bude drugdje i kod drugih.*

Upitajmo se: Kolike Hrvatska ponajbolje svoje ljude, počevši od Franje Tuđmana i Gojka Šuška, za volju tuđinu izbacuje iz nacionalne memorije? A sada mi, braća i sestre po oružju, molimo i bdijemo ususret čudu, jer presuda Gotovini i Markaču, iako je njima najteža, neizmjerno je manje presuda njima dvojici

nego hrvatskomu narodu i njegovoj državi. Čuda smo očito nedostojni, ali ne treba postavljati granice Božjoj milosti.

Dobra kolumna, zar ne?

Vi, g. predsjedniče Hrvatske vlade, ako ste pročitali moja prethodna pisma, znate da se može prigovoriti Toliću što je nabrajajući domaće političare i njihove zasluge za ovakav rad “Suda” u Haagu izostavio najzaslužnijega – današnjeg Predsjednika RH. S druge strane, to što ih uopće i nabraja jest velika vrijednost Tolićeva teksta. Nikada ne smijemo zaboraviti ogromnu antihrvatsku ulogu domaćih slуга u svemu tome. Zato će sve novije tekstove, uključujući i ova pisma Vama, sakupiti u novu knjigu i tako kompletirati trilogiju o rasizmu. Poslije *Rasizma Suda u Haagu i Rasizma svjetskih moćnika*, ostali su još samo oni, pa će se knjiga zvati *Rasizam domaćih slуга*. Zapravo, to će biti mali prilog o nečemu sto je davno opisao kineski filozof Sun Tzu:

Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnom polju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu [...] Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje [...] Poništavajte sve vrjednote. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate.

Ali vratimo se Tolićevu tekstu. Zapravo se ne slažem sa samim zaključkom našeg sjajnog kolumniste:

PRESUDA GOTOVINI I MARKAČU NE ĆE BITI PRESUDA NI NJIMA NI HRVATSKOM NARODU I NJEGOVOJ DRŽAVI. TO ĆE BITI PRESUDA SAMOM SUDU U HAAGU, MEĐUNARODNIM PRAVU I SVJETSKIM MOĆNICIMA.

Očito je da se na tom “sudu” sudi DOBRU, kao takvome. Sudi se hrvatskim generalima i hrvatskom narodu i njegovoj državi zato što su oslobodili svoja okupirana područja i zato što su spasili od genocida, kako reče tadašnji vojni ataše u Hrvatskoj, *razmjera onih u Drugom svjetskom ratu*, 160 000 do 180 000 muslimana u od UN-a zaštićenoj zoni Bihać.

Dvojba tog “suda” jest, dakle, doista teška. Na primjer: je li spašavanje 160 do 180 tisuća muslimana od takvog genocida

“zločinački pothvat zločinačke organizacije” ili je to samo “zapovjedna odgovornost”?!

A “Sud” koji sudi dobru ne sudi nikome drugome nego samome sebi i onima kojima služe i koji mu pomažu u tome. Kao što sam davno rekao, čak i knjigu naslovio, zapravo je “Sud” u Haagu zločinačka organizacija bez obzira koji scenarij, od Tolićevih četiri moguća, bude ostvaren.

To ostaje vrijediti i u slučaju da se dogodi čudo i “Sud” oslobodi naše generale, jer zločin je već sama činjenica da se sude oni koji su činili dobro. Da se sude za djela za koja bi trebali biti nagrađeni i Nobelovom nagradom za mir!

Ne možemo ni zaboraviti da je npr. taj “sud” osudio Darija Kordića bez dokazane krivnje na 25 godina, što je samo po sebi strašan zločin tog “suda”.

A ne treba dvojiti da će taj “sud” osuditi i Hrvate iz BiH. Među njima je i general Slobodan Praljak, čovjek s kojim bi se ponosio, da ga ima kao svoga, svaki narod na svijetu. I sam sam iznimno ponosan što mi je general Praljak prijatelj.

Ovim pismom završavam s pismima Vama. Bez obzira kakva će biti presuda tog “suda”, Vi kao predsjednik Vlade ove države trebali bi poštovati dobro koje smo učinili i mi kao narod i naša država. Svjetski moćnici su među nama izabrali generala Gotovinu kao glavnog “krivca” što je spašeno toliko muslimana u Bihaću. Zato ne prestaje Vaša obveza prema hrvatskom narodu da učinite sve da se dobro nagradi. Zato i ponavljam poziv:

**PREDLOŽITE GENERALA GOTOVINU
ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR!**

akademik Josip Pečarić
Lahore, 14. 11. 2012.

HRSvijet, 14. 11. 2012

DUJMOVIĆ O JOSIPOVIĆU – ILI KAKO OSTATI BEZ POSLA

Već sam pisao i izrazio svoje čudenje zato što mnogi državotvorni kolumnisti ne spominju predsjednika Josipovića kada govore o najzaslužnijim osobama u Hrvatskoj koji su sudjelovali u Haškom suđenju Hrvatskoj. M. Kovačević (HRSvijet, 24. 11. 2012.) podsjeća nas u čemu su sudjelovali:

A onda je Meron, čovjek, koji je preživo Holokaust i jedan od najiskusnijih američkih sudaca nagnao da “ni jedno razumno sudsko vijeće” ne bi donijelo u slučaju generala Gotovine, a potom i Markača odluku da je legitimno oslobođanje vlastitoga državnog teritorija zločinački pothvat.

Meron govori o nerazumnosti sudskog vijeća koje je donijelo takvu prvostupansku odluku, a kod nas ni sveučilišni profesori s Pravnog fakulteta nisu spoznali koliko je to suludo.

Međutim, HRSvijet, 28. studenoga 2012. podsjeća kako je bilo i onih koji su pisali o tome, ali i koje su posljedice takvog pisanja. Evo tog teksta:

Zabranjena kolumna Tihomira Dujmovića: Nisu svi plakali od sreće!

U povodu oslobođajuće presude hrvatskim generalima, Tihomir Dujmović je napisao kolumnu koja nikada nije objavljena. Prema tvrdnjama portala *Dnevno.hr*, „odlukom glavnog urednika Večernjaka, Dujmoviću od 01. prosinca 2012. prestaje suradnja s njegove sadašnjom kućom. Pročitajte kolumnu i sami prosudite o težini “grijeha” Tihomira Dujmovića...

Sve je bilo spremno za egzekuciju. Susjedni dnevni list je najavio “Konačnu presudu Hrvatskoj dr. Franje Tuđmana”, tekst koji preko reda ulazi u analu novinarske besramnosti, Goran Rotim je obukao crno odijelo i nije imao u planu veseliti se, kao ni za karmine odjevena Tatjana Munižaba. Da bi za svaki slučaj prevenirali stvar, pozvali su Višnju Starešinu na HTV u 8 30, ali da ih ne bi išibala argumentima već u devet su je izbacili iz studija pozavavši u njen stolac jednog Josipovićevog kolegu s Pravnog fakulteta. Valjda da umiri moguću bijesnu naciju i

objasni im pravnim jezikom da je zločin-zločin! I da ostanu mirni! Dan ranije HTV je strašio naciju izjavom Martićevog ministra Save Šrbca kako u slučaju osuđujuće presude Srbi već imaju spremne odštetne zahtjeve za udruženi zločinački pothvat. A onda je Hrvatska zajecala od sreće!

Toliko izmučena, toliko izmrcvarena, toliko ponižena, ova zemљa više nije imala snage pjevati punog glasa. Cijelo jutro Hrvatska je plakala i jecala od sreće! Ali, nisu svi plakali od sreće! Državna televizija u liku Gorana Rotima bila je zatečena, emocionalno posve prazna, sa zbnjenim izrazom lica jedva prikrivenog nezadovoljstva. Za razliku od njega, Saša Kopljarić je na Novoj TV pustio iskreni osmijeh, priznavši da je nemoguće u ovoj situaciji zadržati sreću, ispričavajući se u ime svoje ekipe koja ponosnom grajom što je probijala eter nije krila emocije.

I dok je kamera pokazivala cijelu zemlju kako jeca od neizrecive sreće, predsjednik države, rotimovski konsterniran šutio je gotovo dva sata. A onda je u kratkom govoru dva puta spomenuo da ne smijemo zaboraviti da smo mi činili ratne zločine! U trenutku kad i Haag šuti o tome centrala lijeve Hrvatske prekida veselje! Traži suzdržanost! Opominje! Podsjeća! Zvjera oko sebe ne bi li pronašla odbačenu košuljicu kakve ustaške zmije! Mislite li da bi mu trebala dva sata da smisli što će reći da je na kakvom sudu oslobođen neki partizanski general za ratne zločine? Da li bi i tada izbjegao odgovor kao što je izbjegao odgovor na pitanje novinara Hrvatskog radija Zadre, da se očituje o povijesnim implikacijama presude? Da, kako da prevali preko usana činjenicu da je ovo oslobođajuća presuda Tuđmanu i njegovoj politici? Kako da prizna da je ovo međunarodna abolicija Gojku Šušku čovjeku kojeg smo medijski već poslali na izdržavanje kazne? Kako da kaže da je bilo besramno sve ove godine onako usukano, suzdržano, gotovo poluilegalno slaviti Oluju? Kako da kaže da se eto baš sad prisjetio kako je bilo neprimjereno kad je Pupovac prozvao Kosor što pozdravlja "nepravomoćno osuđene haške optuženike"? Kako da kaže da je ono što tvrdi nevladina udruga Documenta o Oluji dijametalno suprotno onome što sada potpisuje Haški sud? Nije li baš on Documenti nedavno dao odlikovanje? Kako da kaže da ga je sram što je njegov prethodnik pod prijetnjom procesa za veleizdaju pustio strane medije i haško tužiteljstvo u tajne arhive ne bi li nekako skrpali

priču o zločinačkom pothvatu? Kako da kaže da su nevladine udruge, kompletna ljevica i najveći dio medija zdušno navijali za Haag? I kako da nam prizna da je ovom presudom propao epohalni plan da se ova hrvatska država izjednači sa NDH? A sve su već imali na dlanu!

Drčan i aragonatan, Milanović nam se prvi ukazao. Rezigniran, neću reći tužan, ali dovoljno rezigniran da kao što nakon poraza analiziramo sve detalje, naciju podsjeti da je presuda donesena sa tri glasa za i dva protiv. Da si ne bi umislili da svijet jednoglasno misli da nismo zločinci! Ijoš nam je rekao da je ovo dokaz da je tanka linija između pravde i nepravde! Pa valjda je činjenica da ti netko izreče kaznu od 24 godine zatvora, a onda te osloboди, dokaz potpunog kraha vjerodostojnosti međunarodnog suda, valjda je ova presuda dokaz da je ona prva presuda bila izraz političkog "zločinačkog pothvata", ukratko sve samo ne dokaz filigranske crte između istine i laži! A kao i Josipović i Milanović nam je imao potrebu reći da su zločini u Oluji počinjeni i da će se istragama o tome nastaviti! Nikad nitko nije tvrdio da nije bilo pojedinačnih zločina, mi smo se branili u Haagu da cijela Oluja nije zločinački pothvat! Mi smo se branili da nam država nije nastala na zločinu! I ta je danas bitka dobivena i zbog toga od sutra više ništa ne će biti isto i ta dobivena bitka vraća ponos naciji i zaziva afirmaciju politike dr. Tuđmana. A ne vješala za tu politiku kako se nadao susjedni dnevni list. Što o svemu tome ima reći biciklist u kontra smjeru ostala je tajna.

Zapravo, Josipović i Pusićka su nas odmah podsjetili da je u Hrvatskoj omogućen nastavak rada Haaškog suda kroz četiri suda koji će nastaviti optuživati hrvatske vojниke po izmišljenim Haaškim optužnicama. Jer ratni zločin oslobađanja okupiranih područja se dogodio, zar ne?

Još u Predgovoru svoje knjige *Zločinački sud u Haagu*, Zagreb, 2008. napisao sam:

A davno sam napisao da osoba koja oslobađanje vlastita teritorija, dakle nešto što je po međunarodnom pravu i po Ustavu svake države, pa i RH, pravo i obveza, proglaši 'zločinačkim pothvatom zločinačke organizacije' ne može biti normalna osoba. Smatrao sam da je plod bolesna uma vjerovati kako

hrvatski narod nije oslobađao svoja okupirana područja zbog toga nego zato da bi etnički očistio taj prostor od onih koji su taj prostor već etnički očistili od Hrvata. Pitao sam se kako je moguće da Vijeće sigurnosti nije poslalo takvu svoju službenicu na psihijatrijsko liječenje. Da je to učinilo, ne bi Del Ponte morala napisati knjigu iz koje je vidljivo kako patološki mrzi Hrvate, te 'podmukle kurvine sinove'.

Naravno da to nisu mogli učiniti kada je Del Ponte i postavljena na to mjesto da bi odradila upravo to. Pa nije ona mogla sve to postići da nije provodila politiku svjetskih moćnika. Znamo, na primjer, da su Britanci bili ti koji su inzistirali da se u rezoluciji Vijeća sigurnosti uz ratne zločince Karadžića i Mladića stavi i general Gotovina. Uz stvarne ratne zločince stavili su čovjeka koji je jedan od najzaslužnijih što je spriječen genocid nad Bihaćem, dakle još veći genocid od onoga što je počinjen u Srebrenici. Učinio je ono što su trebali učiniti oni u Srebrenici. Njihov posao je odradio i u Bihaću. I zato im je ratni zločinac! Zato ne čudi što je sud u Hagu, taj zločinački sud, osudio Darija Kordića na drastičnih 25 godina robije bez ikakvog dokaza krivnje (osim što mu je dokazano da je Hrvat).

I u ranijim sam tekstovima upozoravao da se radi o onome što je konstatirao sudac Meron, a što se odnosi i na mnoge u Hrvatskoj (ne zaboravimo da je bio glavni razlog zašto su takvi i došli na vlast ili su dobili sve glavne medije u svoje ruke).

U tekstu *Hrvatska žrtva i Haški tribunal*, u knjizi: *O žrtvama je riječ – Zbornik radova trećeg hrvatskog žrtvoslovnog kongresa*, ur. Zvonimir Šeparović, Zagreb, 2006., str. 23 – 29. kažem:

Dapače, izmišljena je formulacija o *zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije* kojoj je cilj upravo to izokretanje uloga agresora i branitelja, a samim time izokretanja svih moralnih načela na kojima je izgrađena današnja civilizacija. Zapravo, optužiti vrh državne vlasti neke zemlje da je operacija oslobađanja okupiranih područja vlastite države, dakle ono što je njihovo pravo i obaveza i po zakonima vlastite države i po međunarodnom pravu *zločinački pothvat zločinačke organizacije* jest suludo. Optužiti ih da nisu oslobađali taj teritorij zbog toga, već zato da bi etnički očistili taj prostor jest plod bolesna uma.

U knjigama: *Haški sud – “Zajednički zločinački pothvat” – Što je to?* Izlaganja na trećem stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine, Zagreb, 2007., str. 67 – 79; *Haški sud – “Zajednički zločinački pothvat” – Što je to?* Svezak I., Izlaganja na stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu od 9. lipnja 2006. godine, 8. prosinca 2006., 8. lipnja 2007. i 7. prosinca 2007. godine, Zagreb, 2010., str. 325 – 337. možemo naći i sljedeće:

Mnogi doista vjeruju da bi haške presude za zločinački pothvat onemogućile samu opstojnost države nastale na zločinu. Međutim, sve više u svijetu i pravnim stručnjacima postaje jasno nešto što je očito. Naime, optužiti vrh državne vlasti neke zemlje da je operacija oslobođanja okupiranih područja vlastite države, dakle ono što je njihovo pravo i obaveza i po zakonima vlastite države i po međunarodnom pravu, *zločinački pothvat zločinačke organizacije* jest suludo. Optužiti ih da nisu oslobođali taj teritorij zbog toga, nego zato da bi etnički očistili taj prostor jest plod bolesna uma.

U knjigama: *Haški sud – “Zajednički zločinački pothvat” – Što je to?* Izlaganja na petom stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 6. lipnja 2008. godine, Zagreb, 2008., str 51 – 61; *Haški sud – “Zajednički zločinački pothvat” – Što je to?*, Svezak II., Izlaganja na stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu od 9. lipnja 2006. godine, 8. prosinca 2006., 8. lipnja 2007. i 7. prosinca 2007. godine, Zagreb, 2010., str. 649 – 659. objavljen je moj tekst: TKO SU PODLI KURVINI SINOVI?, gdje je to dano u prvom podnaslovu:

Rasizam ili bolesni um Carle del Ponte?

Od momenta kada su u Haagu počeli govoriti o *zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije*, u svojim tekstovima i javnim nastupima upozoravao sam da se ta formulacija odnosi na sâm taj sud! Možda baš nisam bio najprecizniji kada sam govorio o zločinačkom sudu u Haagu, t. j. vjerojatno je u pravu Benjamin Tolić (HRSvijet, 23. 11. 2012.) kada za njega koristi pridjev “monstruozní”:

Ali monstruozní je Haaški sud, sudeći generalima Gotovini i Markaču, koji nisu ni počinili ni zapovjedili nikakav zločin, zapravo studio obrani i oslobođenju Republike Hrvatske od srpske okupacije.

Ali, jedno je sigurno. Kad govorimo i pišemo o Haaškom sudu, govorimo i pišemo o svima onima koji su ga podržavali. Najveća krivica pada na leđa onih u Hrvatskoj koji su okrenuli leđa svome narodu. Zaboravili su kako se njihovu narodu divio jedan srpski pjesnik. Naime, Jovan Jovanović Zmaj je 1883. godine napisao:

*Hrvat se ne bori da što otme kome,
Čuva sveti ogran na ognjištu svome,
I dok tako čini, u najteži dani,
I Bog je i pravda na njegovoj strani.*

Da, u Haagu je Bog progovorio kroz usta suca Merona! Ali ne zaboravimo: Nevini Dario Kordić je od tog “suda” osuđen na 25 godina zatvora, a još nas čeka presuda nevinoj grupi Hrvata iz BiH. General Praljak je na tom suđenju i pokazao da je taj sud takav kakvim ga mi i doživljavamo!

akademik Josip Pečarić
Lahore, 29. 11. 2012.

*HRVijet, 29. 11. 2012.
Portal HKV-a, 29. 11. 2012.*

TRIJUMF TUĐMANIZMA I DOMAĆE SLUGE

Godine 2003. tiskao sam dvije knjige sa, za to vrijeme, vrlo neobičnim naslovima:

Trijumf tuđmanizma;

Nepočudne knjige / Trijumf tuđmanizma 2.

Doista nisam vjerovao da će ti naslovi postati stvarnost već 2012. godine. Oslobađajuće presude našim generalima doista su trijumf tuđmanizma, pa tako o tome i pišu mnogi komentatori.

Međutim, to ne znači da će se Hrvatska i ponašati u skladu s time, tj. u skladu s pobjedom hrvatske nacionalne ideje. Iz jednostavnog razloga što je danas i vlast i svi glavni mediji u rukama onih koji nisu željeli neovisnu Hrvatsku. Oni sigurno ne će prestatи sa svojom antihrvatskom rabetom. Pa i zašto bi kada su sve i stekli takvim radom?

Zato je zgodno istaknuti, kako i među Srbima ima onih kojima je istina mnogo draža nego takvima u Hrvatskoj. Tako je Hrvatski program Radio Vatikana 23. studenoga 2012. prenio ovaj osvrt na pisanje Danice Drašković, supruge Vuka Draškovića kao i dio njezina teksta:

Portal Herceg Bosna prenosi razmišljanje Danice Drašković, žene Vuka Draškovića koji je napose svojim knjigama prepunima laži potpirivao velikosrpske osjećaje za osvetom. Inače, čitav članak se može naći na internetskoj stranici NOVE SRPSKE POLITIČKE MISLI, časopisa za političku teoriju i društvena istraživanja. Mi ovdje prenosimo samo dio članka o današnjoj, europskoj Srbiji koja je, doduše prije raspleta slučaja Gotovina i Markač očekivala kako će datum početka pregovora dobiti do kraja godine. Evo doslovnih riječi Danice Drašković:

Ratovali smo dosta. Išli smo u Sloveniju, Hrvatsku, Bosnu, pa najzad na Kosovo. I što smo uradili? Poraženi svuda, istjerani smo iz Slovenije, Hrvatske, iz Bosne i naravno sa Kosova. Ostavili smo krvave zločinačke tragove za sobom koje sada otkrivaju po Haškom tribunalu, na suđenjima političkim i vojnim komandantima – podsjeća Draškovićeva, te postavlja pitanje “I što sad?”! Na to pitanje odmah i odgovara: Već

dvanaest godina razvlačimo poraze, ne priznajemo da smo krivi, da smo zločinci, agresori, da smo u tuđe zemlje slali vojsku i kriminalce, ubijali, pljačkali, palili, rušili, silovali. Hoćemo da to prodamo svijetu kao patriotizam, odbranu naroda i teritorije, ali ne ide. Surova istina gробалja na tom putu od Knina, Vukovara, Srebrenice, Sarajeva do Kosova, hladnjače pune albanskih civila po jezerima Srbije, policijski poligoni puni skrivenih, prenijetih s Kosova, leševa Albanaca, opljačkane banke, porušene kuće, uništene obitelji, to su tragovi naše sramote koji govore na svim jezicima svijeta i jasno opisuju udruženi zločinački pothvat, baš kao što su kazali haški tužitelji...

Samim time neizravno navješće zašto u slučaju Gotovina i Markač teza Tužiteljstva o udruženom zločinačkom pothvatu u Hrvatskoj, naprsto nije mogla proći. Nije, naime, bilo moguće ne naglasiti razliku između agresora i onoga tko je tu agresiju zaustavio, ističe Danica Drašković nakon konstatacije da svi srpski političari kako god se kitili europejstvom zapravo vode Miloševićevu politiku.

Cijeli članak Danice Drašković vidi na web mjestu:

<http://www.nspm.rs/hronika/danica-draskovic-sedam-tacaka-iz-zahtega-za-pregovore-sa-eu-sedam-slamki-spasa-za-srbiju.html>

Zapravo, kad čitamo da tako netko govori u Srbiji, uvijek i iznova se zapitamo kako je moguće da mi imamo mnogo ljudi u Hrvatskoj koji to ne vide? Kako je moguće da su na političkom programu koji je u suprotnosti s tim što govori gđa Drašković, dobili izbore, zavladali svim medijima?

Zato nije bilo ni čudno da nisu sačekali ni jedan dan i odmah su nastavili s podržavanjem velikosrpske politike, s podržavanjem onoga što je tako istinito opisala gđa Drašković.

Kako hrvatski državotvorni komentatori odgovaraju na taj nastavak njihove prljave antihrvatske rabote? Već smo vidjeli kako je, zbog toga što je opisao njihov prvi dan u tom poslu, prošao Tihomir Dujmović.

Zapravo, odgovor na to svoje pitanje našao sam na portalu HRSvijet istoga dana kroz tri kolumnne naših poznatih komentatora.

Prvi je analitički pristup kao u kolumni Benjamina Tolića (HRSvijet, 30. studenog 2012.):

IDEOLOŠKI DRAGULJ

Svakoga čuda tri dana dosta! To će reći: ljudi i narodi na svašta se brzo naviknu. Teško je protusloviti toj mudrosti. Ali, evo, prođe već desetak dana od Meronove presude Gotovini i Markaču, a strasti se ni u Hrvatskoj ni oko Hrvatske ne smiruju. Nema znakova ni da će se tako skoro smiriti. Dapače, plamsaju sve jače.

A epohalna Meronova presuda u biti je – banalna. Ona samo potvrđuje da oslobođanje državnoga teritorija oružanom silom nije zločin. Komu je to ikad bilo prijeporno? Hrvatska je u Oluji, uz minimalne ljudske gubitke i na svojoj i na neprijateljskoj strani, oslobođila približno petinu svoga državnog teritorija od petogodišnje srpske okupacije. S obzirom na okrutnost okupatora: ubojstva, mučenja i progona nesrpskoga pučanstva, ni osobna poratna odmazda, koju je pravosuđe u međuvremenu uglavnom kaznilo, nije bila brojnija nego drugdje u sličnim okolnostima. Pa zašto onda ta presuda tako žestoko potresa ljude i narode?

Zašto, primjerice, potresa komentatore *Der Standarda*, *Süddeutsche Zeitunga ili Frankfurter Allgemeine Zeitunga*? Tu nema nikakve dvojbe. Nitko od njih ne poriče pravednost Meronove presude. Ali u njoj nema hrvatskoga zločina! Stoga ta presuda škodi pomirbi Hrvata i Srba. Kako?! Zašto?! Pa stoga što je Europska unija zamislila ostvariti tu pomirbu oportunom raspodjelom krivnje za krvavi raspad Jugoslavije. A Meron se oteo kontroli! I time ugrozio bruxelleski geostrateški projekt – Zapadni Balkan. Jer se takva zajednica, kao dvaput dosad, može ponovno uspostaviti samo na nepravdi prema Hrvatima.

Zašto Srbi u Srbiji cvile? To je razumljivo. Oni su se nadali da će Bruxelles srpski velezločin preko Haaga obzirno raspodijeliti na “sve naše narode i narodnosti”. Uostalom, dobili su čvrsta obećanja. Da nisu, zar bi zlatousti hrvatski predsjednik Ivo Josipović onako “politički korektno”, bez imalo srama, tvrdio da su ratovi između Srba, Hrvata i Bošnjaka posljedica “konglomerata loših politika”? Ili govorio o mogućnosti

povlačenja hrvatske tužbe zbog genocida? Ili izjednačivao hrvatski osvetnički izgred u Paulinu Dvoru sa zločinom srpske državne politike na Ovčari? Ugodno je to bilo uhu Borisa Tadića jer je dobro znao da je hrvatska “zločinačka narav” (“genocidnost Hrvata”) gotovo pola stoljeća obilno hraniла srpsko-hrvatsko “bratstvo i jedinstvo”.

A sad je sudac Theodor Meron bezobzirno smrskao taj ideološki dragulj! Naravno, bolno je vrisnuo srpski predsjednik Tomislav Nikolić. I cijela politička klasa u Srbiji. I diplomati. I humanitarci. I duhovnici. Kako ne bi, kad su prevareni, izdani?! Sve što je cijelo desetljeće gradilo i izgradilo Tužiteljstvo Haaškoga sudišta pod vodstvom Carle del Ponte sad se u hipu srušilo. Srbija je ojađena, od jada obnevidjela. Ne vjeruje da u svijetu ima zdrava razuma. I psiče na Hrvatsku, kao da je Hrvatska sama sebe u Haagu oslobođila! Srbiji suze briše haaški tajkun Anto Nobile, tvrdeći da je Oluja bliže genocidu nego Vukovar, a Zoran Pusić jadnicu tješi, uvjeravajući Savu Štrbca da ima još Hrvata koji ne misle kao sudac Meron.

Ali i te je Hrvate duboko potresao veličanstveni sudac. Oni su do jučer blatili Domovinski rat i njegove junake. Oni ni u najsvečanijim časovima ne propuštaju spomenuti hrvatske zločine (Josipović, Milanović). Oni samosvjesna Hrvata mogu zamisliti samo kao zločinca. To je plod polustoljetne indoktrinacije. Vrijeme im je u zadnjih dvadesetak godina temeljito oljuštilo doktrinu. Netaknut je ostao samo glavni dragulj ideologije – hrvatski zločin. A kada je Meron tu stigmu skinuo s Domovinskog rata, našoj je tzv. ljevici do daljnjega ostala samo “ustaška zmija” (Josipović) i “humanizam” partizanskih stratišta.

Pred nama su se, eto, bez naše zasluge, prvi put nakon Oluje, otvorile krasne mogućnosti. Domoljubna bi vlast sada imala puno posla. U Zagrebu bi podignula dostojan spomenik prvom hrvatskom predsjedniku Franji Tuđmanu; obnovila bi državnu simboličku sferu (Oltar Domovine, upotreba državne zastave, proslave državnih blagdana); iz javnog bi života uklonila tragove komunističke diktature; svoje bi državljanе izjednačila u političkim pravima: uskratila bi novčanu potporu protuhrvatskim građanskim udrugama i protuhrvatskim znanstvenim projektima; prestala bi financirati protuhrvatsku

promidžbu (srpski tjednik Novosti)... Ali te će mogućnosti, na žalost, još dugo čekati ostvarenje, jer odviše su moći ljudi koji vjeruju da ono što je ljudski gnjusno može biti politički ispravno. Oni će nas još dugo vrtjeti oko svoga ideološkog dragulja.

Drugi je pristup humoristički. Uvijek je dobro ismijati one koji zbog novca ili ideologije rade protiv svoga naroda. To je najbolji način da im prisjedne i novac i ideologija, a može se sjajno vidjeti iz kolumnе dr. sc. Damira Pešorde (HRSvijet, 30. studenog 2012.):

‘KAMA SUTRA’ ILI ‘KAMO SUTRA?’ ZA TITOVE PIONIRE

“Karajte me karirano!” bolno arlauče raspamećeni Viktor Ivančić na stranicama manjinskih *Novosti*, izdašno financiran većinskim novcem još od onog dana kada su mu se roditelji znakovito pogledali negdje ispod Trebevića ili Jahorine. Pa nariće dalje jugoslavensko siroče željno ispunjenja: ‘*Utjerajte mi voljenu Hrvatsku u kosti. Ugurajte mi voljenu Hrvatsku u sve raspoložive šupljine. Uz pomoć voljene Hrvatske istisnite iz mene ostale sadržaje. Neka budem toliko ispunjen voljenom Hrvatskom da u meni ne ostane ništa ljudsko.*

Ne znam ima li itko u Hrvatskoj voljan izaći u susret raspaljenom Viktoru, ali i ako ima, uzaludan bi mu bio trud. Naime, isti je “toliko ispunjen voljenom Jugoslavijom” da u njemu više nema mjesta ni za što. Ukratko, čovjek je doživio živčani slom zbog oslobađajuće presude generalima pa arlauče bezveze. Ipak, jedan savjet: za ono iz prve rečenice bolje mu dođe štafeta. Možda i pomogne.

Ante Tomić se prije izvjesnog vremena žalio kako ga je jedan lučki radnik prilikom silaska s trajekta uvrijedio dobacivanjem: *Tomiću, di ti je dečko?* Uzrok tom neukusnom dobacivanju bilo je Tomićovo prethodno identificiranje s “hrvatskim pederima” u tekstu *Hrvatsko redarstvo valjano je obranilo nas hrvatske pedere*. Plemenit je bio Tomićev angažman u zaštiti jedne manjinske društvene skupine, no takav angažman povlači i određene posljedice. Svijet nije savršen; da jest, takav angažman ne bi bio ni potreban. No u Tomićevom slučaju kao da je nešto dublje u pitanju. Pa se kao zreo muškarac upustio u pisanje pisma Anti Gotovini. Pismo je prilično pubertetski intonirano,

garnirano rečenicama tipa *Mnogo puta poželio sam da vas mogu upitati* i sl. Neuobičajeni pokušaj intimiziranja s čovjekom koji vjerojatno ne zna ni da postoji sitni obrtnik iznad čije se radnjice koči natpis “Vlaška posla” kulminira u završnoj rečenici: *Pa i vi sami, dragi moj imenače, dobili ste slobodu, ali kad se osvrnete,iza vas je jedanaest i po sasvim besmislenih, uzaludnih godina. I tu dolazim do posljednjeg, meni najvažnijeg pitanja. Osjećate li se možda nakon svega, što ja znam, malo blesavo?* Sve mi se nekako čini da Tomić vlastiti osjećaj frustriranosti zbog “besmislenih, uzaludnih godina”, koje je uložio u strastvenu borbu protiv svega onoga što simbolizira hrvatska pobjeda u nametnutom ratu, pokušava projicirati na Gotovinu. Bilo kako bilo, čini se da Tomić još nije “našao dečka”, to jest adekvatno ispunjenje. Stoga je i dijagnoza njegova slučaja identična kao i za Ivančića. A i terapija bi bila ista. Ipak, unatoč sklonosti humorističkom žanru, Tomić je melankoličniji tip od dičnog Ivančića, pa on ne arlauče, već uzdiše. Stoga bi ga vjerojatno zadovoljilo da Titovu štafetu tek malo pridrži.

Treći iz ove tužne družbe ostarjelih pionira, Predrag Lucić, u svojim je prljavim maštarijama skloniji fetišizmu, što dokazuje i naslov njegove “poetske” reakcije na oslobađajuću presudu u Haagu – *To je nama naša borba dala: frižidera, štednjaka, regala...* U svojoj fokusiranosti na materijalno Lucić prati sudbinu imaginarnog frižidera koji je poslije *Oluje* ukraden iz Knina i odvezen u Split. Poetska storija ukradenog frižidera prilično je nategnuta i nevjerojatna, ali ne čemo cjeplidačiti, treba razumjeti čovjeka kojemu je srce odvezeno na ukradenom traktoru devedeset pete. Vratite mi srce da ne moram pisati o frižiderima i regalima, vrišti svaka Lucićeva rečenica. Šteta što štafeta nema oblik srca, pa se Luciću ne može pomoći na isti način kao Ivančiću i Tomiću. No, ima tu lijeka, otisak kopita oblika je i veličine srca.

Mogli bismo i dalje navoditi otužne figure pionirske Kama sutre, ali čemu? Nema tu neke inventivnosti ni životne radosti, tek frustracije, uskraćenost i uzaludna “ukrudba”. Međutim, pred pionire se postavlja pitanje još važnije od nataloženih emotivnih frustracija, to je pitanje: Kamo sutra? Što činiti i čime tržiti kada je, izgleda, ideja jugoslavenske obnove na temelju “bratske” raspodjele krivnje za niz ratova tijekom devedesetih definitivno

propala? Ne osjećam se pozvanim da rješavam to složeno pitanje, no kako ti ljudi žive među nama, ukupnog zadovoljstva zajednice radi svejedno će nabaciti neke prijedloge koji, naravno, nikoga ne obvezuju.

Proizvodnja i plasman "hrvatskih zločina" jedan je od starih, nečasnih obrta. Poznaju ga Mleci i Habsburška Monarhija, pa i ondašnja Europa kroz priče o "strašnim Hrvatima" i senjskim uskocima kao ljudožderima. Taj stari zanat svoj pravi procvat doživio je u Titovoj Jugoslaviji, na njemu su se brojni obogatili, no nakon devedesetih obrt im je neplanirano zamro, da bi nakon dvije tisuće, oslojen na haašku i domaću političku podršku, ponovo živnuo. Nakon Meronove presude tom starom i nečasnom zanatu opet prijeti zamiranje. Strašno je to kad se, recimo, fetiva Spiličanka Julijana Mojsilović-Dežulović jednog jutra ustane i prošeta rivom, a ono ispod cimera Tomićeve radnjice "Vlaška posla" piše "Zatvoreno do daljnog, zbog pada interesa", dok ni desetak metara dalje dođoši Čelan i Jović rasprostrli tezgu prekrivenu hrvatskom zastavom i prodaju svoju "srboždersku, ustašku boraniju", a narod grabi kao lud. Da se takvo što nečuveno ne bi dogodilo, stari bi obrt trebalo zaštiti nekom državnom uredbom o "zaštiti starih obrta i zanata" ukoliko takva već ne postoji, a ukoliko postoji, tada bi i ovaj zanat kojim se bave Ivančić, Tomić i slični sitni obrtnici trebalo uvrstiti na listu starih obrta, uz opančare, iglare, gargašare i grebenare. Tako bi se sačuvao jedan tradicijski obrt od izumiranja, a ljudi nikome potrebni --dobili neku svrhu i posao. Ljupko bi bilo vidjeti na nekom sajmu starih obrta Tomića ili Dežulovića kako na štandu do proizvođačice licitarskih srca nude svoje pisanje o regalima, frižiderima i drugim "hrvatskim zločinima" te potanko objašnjavaju kako te njihove rukotvorine nastaju.

Ali nekako predmijevam da to njih ne bi zadovoljilo, zato će nas nastaviti gnjaviti svojim naricaljkama i ispadima nepatvorenog barbarogenijskog bijesa dok god sve siromašnija država bude održavala njihove opskurne tiskovine.

Treći pristup je onaj koji daje pogled unaprijed, i upozorava na ono što će raditi ili već rade neprijatelji hrvatske države i mrzitelji

hrvatskog naroda. Već sam naslov komentara Željka Primorca (HRSvijet, 30. studenog 2012.) upozorava:

NOVA NADA ZA POKLONIKE REGIJE - OSUDA POLITIČKOG I VOJNOG VRHA HR HERCEG BOSNE

Oslobadajuća presuda generalima Gotovini i Markaču samo je nakratko uzdrmala poklonike izjednačavanja krivnje za ratne sukobe na tlu bivše Jugoslavije. Šok je trajao točno koliko i euforija naroda zbog oslobadajuće presude, čim je euforija splasnula probudili su se i dežurni zagovornici teze o "udruženim zločinačkim poduhvatima nacionalističkih politika na svim stranama".

Kada već nisu uspjeli nametnuti zločinački karakter procesu hrvatskog osamostaljenja i Domovinskom ratu, kompromitaciju hrvatskog vojnog i političkog vodstva iz vremena osamostaljenja pokušavaju postići u Bosni i Hercegovini, odnosno prikazujući Republiku Hrvatsku kao agresora u BiH. Proces koji se u Haagu vodi protiv vojnog i političkog vodstva Herceg-Bosne, a koji je ušao u završnu fazu, platforma je s koje će zagovornici izjednačavanja krivnje pokušati novi udar na predsjednika Tuđmana i Domovinski rat. Posljednja nada silama bezuvjetnog zagovora pomirbe u regiji osuda je političkog i vojnog vrha Herceg-Bosne. Presuda Prliću, Praljku, Čoriću, Pušiću, Petkoviću i Stojiću ponovno bi vratila u igru nevladine udruge i njihove čelnike čija je retorika, oslobađanjem Gotovine i Markača, potpuno poražena i prezrena u javnosti.

Eventualna osuda vojnog i političkog vodstva Herceg Bosne, koji se na haškom sudu terete za udruženi zločinački poduhvat kojemu je cilj bio da se politički i vojno podčine, trajno uklone i etnički očiste Bošnjaci i drugi ne Hrvati s područja Herceg Bosne, idealna je prilika za nametanje stare Mesićeve teze o RH kao agresoru u Bosni i Hercegovini.

Naime, tužiteljstvo, ali i ljevica u Hrvatskoj, godinama tvrde kako je Herceg Bosna bila pod izravnim nadzorom Zagreba, odnosno kako je Republika Hrvatska upravljala svakim segmentom civilnog života u Herceg Bosni, ali i vojnim operacijama HVO-a.

Nekadašnji jugoslavenski tužitelj, danas odvjetnik i nezaobilazni sudionik svih javnih događaja u Hrvatskoj, Anto

Nobile, tvrdi kako će haaški sud presuditi kako je Hrvatska bila agresor u BiH. Nobile nadalje tvrdi kao je HVO prvi započeo rat protiv Bošnjaka napadom na jedinice Armije BiH u Prozoru u listopadu 1992. te kako su HVO i HV počinili brojne zločine diljem srednje Bosne.

Nobile u slučaju optužbe protiv Herceg Bosne čvrsto stoji na stavovima suda u Haagu, kao što je bio slučaj sa optužnicom protiv predvodnika "Oluje", ne zagovara se individualna odgovornost već se optužnica podiže protiv jedne politike, sudi se jednoj nacionalnoj politici. Kao i u slučaju "Oluje" tužiteljstvo i nevladine organizacije te pojedinci iz javnog života do u detalje koordiniraju svoje javne nastupe nastupajući kao interesna politička skupina.

Upravo inzistiranje na udruženom zločinačkom poduhvatu te suđenje političkim i vojnim predstavnicima jedne povijesne epohe, a preko kojih se zapravo sudi procesu nacionalne emancipacije Hrvata u Hrvatskoj i BiH, dokazuje političku dimenziju suda te negiranje samih postulata suda kako će se procesi voditi prema individualnoj odgovornosti.

Hrvatska je prvu bitku u ratu za obranu povijesne istine o svojoj samostalnosti dobila u Hrvatskoj preko oslobađajućih presuda generalima Gotovini i Markaču, nova bitka će se voditi u Bosni i Hercegovini kroz proces vojnog i političkom vodstvu Herceg Bosne. Hrvatska će se, kao i nekada u ratu, ponovno morati braniti na teritoriju BiH.

Ne zaboravimo da su se (bivši) komunisti 2000. godine vratili na vlast s parolom:

ONI SU NAMA OPROSTILI, MI NJIMA NE ĆEMO!

Da je i danas provode, više je nego očito. Pa zar nam nisu i obećali crvenu Hrvatsku?

Zato je od velike važnosti da imamo što više ovakvih tekstova. Moraju znati da baš nije sigurno da će im biti oprošteno i ovaj put.

Pogotovo ako nastave sa svojom antihrvatskom rabotom. To nas i obvezuje činjenica, na koju nas upozorava i Primorac. Mi imamo još izuzetnih Hrvata u Haagu. Samo za generala Praljka tražili su 45 godina robije. Optužnice su izmišljene, kao i ove za Gotovinu i Markača. A u tom 'sudu' je već bilo "nerazumnih" tj. suludih

presuda. Na primjeru Darija Kordića znamo da je nekad dovoljno da im dokažu da se radi o izuzetnim Hrvatima. A Praljak i oni koji su optuženi zajedno s njim, to doista jesu, zar ne?

akademik Josip Pečarić

Lahore, 3. 12. 2012.

HR^Svijet, 3. prosinca 2012.

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.

OPASNA IGRA: DA, ALI ZA KOGA?

Po običaju Damir Pešorda ima sjajna zapažanja u svojim kolumnama. Sigurno je u pravu kako trojka Pusić, Josipović i Milanović sjajno odrađuju svoju zadaću u sklopu velikosrpskog Memoranduma 2. Međutim, moramo odati priznanje i Srbima (bez obzira što su za to vjerojatno najzaslužniji Britanci) zbog umijeća da njihovi ljudi budu izabrani na najviše funkcije u drugoj državi od koje su doživjeli poraz u ratu kakav nitko nije u povijesti. Kako sada stoje stvari opasna igra, o kojoj piše Pešorda odnosi se samo na nas Hrvate koji volimo svoju državu. Na nama je da učinimo sve da ta igra postane opasna I za sve one koji su tu među nama, a rade protiv naše države!

Pogledajte prvo sjajnog Pešordu, a potom ću vam dati neke crtice iz mojih nastupa na hrvatskim radio programima u Australiji prije 15-ak godina.

Damir Pešorda: Opasna igra

Hrvsijet, 18. rujna 2013.

Potkraj devedesetih bolesnog Tuđmana proglašili su paranoikom jer se bojao da inozemni centri moći sustavno rade na uspostavi neke nove Jugoslavije.

Tuđman je umro shrvan bolešću, okružen nerazumijevanjem, a vlasti se dočepao iskusni partijski aparatčik Račan, dobrim dijelom na krilima Budišine i narodne naivnosti. Račan je svoj posao, kao i uvijek, dobro odradio. Stvorio je zakonske, institucionalne, medijske i druge pretpostavke za rast i bujanje jugoslavenskog resentimana. Isprva polagano, zatim sve brže i otvorenije. Sanader se u toj mišolovci snalazio kako je znao i umio nastojeći da se gazzdama ne zamjeri i što više ušićari za sebe i za svoje jato. Kada je Sanader svoju dionicu odradio, štafetu je pionirski srčano ponijela Jadranka Kosor. Koju je Mesić od milja nazivao Suzana. Kažu da on dobro zna i zašto. Zapadnobalkanski projekt cijelo je to vrijeme dobro napredovao, štoviše odlično.

Sad smo tu gdje jesmo. Državu formalno vode Milanović i Josipović, formalno smo ušli i u Europsku uniju. Imamo čak i dvanaest ljudi koji se u Bruxellesu predstavljaju kao hrvatski europarlamentarci. No sve je to samo jedna velika predstava, niti što naši europarlamentarci odlučuju niti je Hrvatska članica Europske unije u pravom smislu te riječi, baš kao što to nisu još ni Bugarska i Rumunjska, iako su davno formalno ušle u EU. Oba naša predsjednika intenzivnu vanjskopolitičku djelatnost razvijaju jedino prema zemljama bivše Jugoslavije. S Europskom unijom vodimo tek jedva prigušeni diplomatski rat oko zakona o europskom uhidbenom nalogu. Besmisленo inačenje oko izručenja Josipa Perkovića, kojega o Njemačkoj traže zbog ubaških ubojstava hrvatskih emigranata, mnogi su skloni tumačiti kao partijsku zaštitu svojih ljudi i bolje prošlosti.

Međutim, čini mi se da tu ima još nečega. Mislim da nije pošteno podcjenjivati političku pamet Zorana Milanovića, Vesne Pusić i Ive Josipovića. Tvrdoglavost i zavidna vještina kojom to troje ljudi ustrajava u ostvarenju svojih političkih vizija, to jest restauraciji društveno-političkog okvira u kojem su odrasli kao djeca pripadnika povlaštene kaste, zasluzuju respekt. Kada im ciljevi ne bi bili

dijametalno suprotni težnjama hrvatske većine. No, narod ih bira, pa možda sam ja taj koji griješi u procjeni toga što narod uistinu želi.

Bilo ovako ili onako, jedno je izvjesno, sukobljavanje s Europskom komisijom oko "Zakona o Perkoviću" vrlo vjerojatno će dovesti do prolongiranja stvarnog ulaska Hrvatske u EU, to jest postavljanja schengenske granice prema balkanskim susjedima. Dok god nema takvoga graničnog režima, nema ni prepreka daljem uspostavljanju južnoslavensko-albanskog zajedništva. Ukratko, san o nekoj novoj Jugoslaviji čini se mogućim. To što će za kaznu Hrvatskoj biti vjerojatno uskraćeni novci iz nekih europskih fondova također dobro dođe politici koja se dugoročno nada što tješnjem zajedništvu s balkanskim susjedima. Tako će se Hrvatska i gospodarski još više približiti tom području, to jest dodatno osiromašiti.

Stvari su prilično jednostavne onome tko ih želi objektivno ocijeniti. Tko je želio uspostavu neovisne Hrvatske, morao je raditi na rušenju Jugoslavije. Onaj tko želi ponovnu uspostavu nekakvog jugoslavenskog ili balkanskog okvira, treba zdušno raditi na podrivanju i slabljenju Hrvatske. Nas nekolicina pisali smo o tome još prije dosta godina, na pamet mi padaju Milovan Šibl, Benjamin Tolić, Mate Kovačević itd.

Iskreno, malo tko nas je doživljavao ozbiljno. Čak i oni sličnih pogleda na političku stvarnost držali su da nepotrebno paničarimo. Osobno sam se zasitio upozoravanja javnosti na ono što nam se, vrlo je izgledno, sprema. Ne osjećam u sebi nikakav mesijanski poziv, poštujem demokratsko pravo većine da bira svoju sreću ili nesreću, nemam čak ni valjane argumente da uvjerim u suprotno nekoga tko misli da mu je bolje u Jugoslaviji nego u Hrvatskoj. Čak i ovo pišem više zbog čovjeka čije me predsmrtni krik o onome što se ovoj nesretnoj zemlji sprema duboko dirnuo negoli zbog sebe sama. Toliko sam mu dužan. Ostalo je na vama koji čitate. Ili ne čitate, jer i to je izbor.

Tekst o gostovanjima na hrvatskim radio programima pisan je za Maticu, časopis HMI. Tekst mi je tražio tadašnji glavni urednik. Tekst nije tiskan u Matici te 1996. godine, pa sam ga tiskao tek 2002. u knjizi: Pronađena polovica duše / Deset godina s australskim Hrvatima.

Put u Australiju: gostovanja na hrvatskim radijima

U nekoliko posljednjih godina mnogo je naših ljudi posjetilo Australiju i naše iseljenike тамо. To zadovoljstvo imao sam i ja, jer sam od 1992. godine bio stalno pozivan od australskih sveučilišta. Kako sam 1992. – 1993. bio devet mjeseci u Melbourneu, mogu reći da i pripadam toj našoj zajednici. I doista, kada sam prošle godine bio тамо, generalni konzul у tom gradu me pozdravio kroz šalu. Rekao je da je ljubomoran на mene jer sam ja svake godine, od kada je on тамо, išao у Hrvatsku. Ima dosta naših radio programa у australskim gradovima. Gosti из Hrvatske često daju interviewe на tim radijima. I ja sam ove godine dao nekoliko: у Melbourneu SBS-u (državni etnički radio) и radiju 3ZZZ, у Adelaideu radiju "Zvuci domovine", а у Sydney dao sam interview ali i snimio neke komentare за "Radio domobran". Pitanja су била "vruća". Naravno, ljudi se тамо сjećaju мојих ranijih interviewa, bolje reći oni pamte tko što тамо говори. Tako gosp. Zdenko Maričić из Geelonga пише у Vjesniku од 22. veljače 1994. god.: "Poznati hrvatski matematičar, naš Bokelj, Josip Pečarić, reče nam prije dvije godine da se у učvršćenju države Hrvatske i ostvarenju demokracije valja budno paziti "ideojugoslavenčića" koji se, pritajen, još uvijek nada, a kod nekih jugonostalgičnih Hrvata, strpljivo je skriven negdje у malom mozgu". Prigodom prošlogodišnjeg posjeta, žena jednog našeg konzula rekla mi je dan nakon posjete predsjednika Tuđmana: "Profesore, nisam znala da ste tu, ali jučer sam se sjetila Vas. Znate, poslije večere с predsjednikom, on nam je objasnjavao političku situaciju. I tada sam se sjetila Vas. Govorio je sve ono što ste nam Vi govorili prošle godine на radiju." I konačno, ове godine (23. kolovoza) su у Hrvatskom vjesniku (Melbourne) objavili one dijelove interviewa koji sam dao у siječnju 1993. Hrvatskom radiju Matija Gubec из Melbournea, koji se odnose на BIH (naslov članka: "Boban je spasio Bosnu i Hercegovinu"). Naravno, čuo sam i mnogobrojne priče о onome što su govorili drugi. Jedan naš političar tako у Melbourneu на radiju 3ZZZ nije pitan ono što je on želio, već ono što su ljudi s tog radija mislili da je у hrvatskom interesu. Naravno, ima mnogo naših ljudi koji izvrsno razaznaju što je hrvatski nacionalni interes и добро су informirani о svemu što se kod nas

događa. Zato mi se čini da je zgodno dati u osnovnim crtama ono o čemu je bilo riječi na tim mojim gostovanjima na našim radijima prošle godine.

Razlog moga većeg angažiranja u posljednje vrijeme (Adelaide).

U vrijeme stvaranja hrvatske države svi naši ljudi, pa i vi u Australiji, bili su iznimno motivirani i angažirani. Samim činom priznanja to je uvelike smanjeno. I ja sam prošle godine mislio da je došao kraj i mojih takvih aktivnosti. To sam i rekao nekim ljudima ovdje. Ali, poslije povratka u domovinu, shvatio sam, da kao što nije prestao pritisak na Hrvatsku ni poslije priznanja, tako ne će ni sada. Jednostavno rečeno, DRŽAVA VAM JE KAO DIJETE. MALO DIJETE MALA BRIGA – VELIKO DIJETE VELIKA BRIGA. Itekako se i danas treba boriti za Hrvatsku. U ratu je očito tko ti je neprijatelj. Danas su na djelu podzemne bitke protiv nas. U njima koriste i naše ljude. A na to sam Vas upozoravao još daleke 1992.godine.

Državotvorni Hrvati i oni drugi (Melbourne, Adelaide, Sydney).

Cinjenica da smo živjeli u takvoj državi, kakva je bila Jugoslavija, ne može se jednostavno izbrisati. Mnogima od naših ljudi je zato ideologija ispred države i nacije. Njihova je krilatica: "Ja jesam za Hrvatsku, ali ne za bilo kakvu Hrvatsku!" Kada je to jednom na OTV-u rečeno poznatom hrvatskom novinaru Milanu Ivkošiću on je odgovorio: "Ja jesam za bilo kakvu Hrvatsku. Znate, meni Vam je Hrvatska kao zrak. Ne znači ako je nečist da ga neću udisati!". (Ovo je uvijek u studijima popraćeno sveopćim odobravanjem.) Drugim riječima, nedržavotvornim Hrvatima Hrvatska u kojoj nije njihova ideologija na vlasti ne treba. A državotvornim je, kao i u svim normalnim zemljama, imati državu neupitno. A kakva će vlast biti – to će ljudi na izborima sami odlučiti. Državotvorni Hrvati su itekako svjesni koliko znači imati državu. To sigurno dobro znate i Vi ovdje. Usporedite Vašu poziciju ovdje sada i onu prije kada Hrvatsku nismo imali.

Političke stranke u Hrvatskoj danas (Melbourne, Adelaide, Sydney).

Kada sam Vam 1992. godine govorio o hrvatskim političkim strankama znao sam reći: "Sve hrvatske stranke su pravaške stranke". Naime, tada je u svim strankama bilo mnogo državotvornih Hrvata. Ali, kroz svo ovo vrijeme iz oporbenih stranaka, uglavnom su odlazili takvi ljudi, nezadovoljni činjenicom da te stranke u ključnim pitanjima za Hrvatsku nisu znale prepoznati hrvatski nacionalni interes. A pogotovo kada je riječ o hrvatskoj politici u BIH. Još u kolovozu 1994. u hrvatskom klubu "Bosna" u Sydneyu rekao sam da je hrvatska politika u BIH ravna stvaranju hrvatske države, a mnogi od njih su i dan danas protiv nje. Oni su vjerovali Europi, kao da nam glavne europske zemlje, članice Vijeća sigurnosti, nisu sve vrijeme pokušavale zabiti nož u leđa. I danas se dosta dobro razaznaje linija podjele na državotvorene stranke i one druge koje sebe smatraju "europskim". Puna su im usta Europe. Kako je moja majka Blajka, to me uvijek podsjeti na jednu korčulansku priču. Kaže Lučanin Blačaninu. "Znaš li što je Vela Luka za Blato? Europa!". A Blačanin će njemu: "A znaš li Ti što je Blato za Vela Luku? HRVATSKA!"

Sutrašnja Hrvatska (Melbourne, Adelaide, Sydney)

Sve što se danas događa u Hrvatskoj vezano je za to kakva će biti Hrvatska sutra. Tko će vladati u njoj. A vi dobro znate da u zemljama zapadnog svijeta vlada onaj tko ima kapital. Od Hrvata, sutrašnji vlasnici kapitala mogu biti: 1) Ljudi koji su predvodili borbu za Hrvatsku. 2) Iseljenici koji su stekli kapital vani i 3) Ljudi iz bivšeg sustava koji su kapital stekli tada. Vjerojatno ste primijetili da se prvi optužuju za navodne krađe, da se druge, tj. vas, sprječava u povratku, a o trećima se ne čuje mnogo. A danas je kapital uglavnom u njihovim rukama. Oni su i vlasnici mnogih tzv. žutih listova koji se na suptilan način koriste u toj borbi za Hrvatsku. Ja osobno, a siguran sam i mnogi od vas, više volim da sutrašnjom Hrvatskom vladaju djeca onih koji su predvodili borbu za Hrvatsku, i djeca povratnika. Jer onim trećima je Jugoslavija i donijela novac, pa

sigurno i nisu protiv nje. Pa makar to bilo skriveno, kako sam vam znao reći, u malom mozgu.

"Sindrom zoološkog vrta" (Melbourne, Adelaide, Sydney).

Ne zaboravimo da je u skoro svim bivšim komunističkim zemljama sada na djelu povratak komunista na vlast. To je ono što ja nazivam "sindromom zoološkog vrta". Naime, životinja koja je predugo bila u kavezu, puštena iz njega, nije sposobna sebi sama pribaviti hrana. I zato se želi vratiti u kavez. Jer, tamo je hrana redovita. Istina, sve je manje ima i sve je gora. Ali ima je! Upravo se to dogodilo u Mađarskoj i Poljskoj. A glasovanje u Zagrebu pokazuje da se može dogoditi i kod nas. (O tome je predsjednik Tuđman i govorio na proširenom sastanku Vijeća obrane i nacionalne sigurnosti, baš u vrijeme mog boravka u Australiji. Priča o sindromu zoološkog vrta svidjela se našim ljudima, a u Melbourne se ravnatelj hrvatskog radija 3ZZZ, Sergio Marušić uključio u razgovor govoreći o jednom drugom sindromu zoološkog vrta. Naime, govorio je o našim ljudima koji su se cijeli život borili za nezavisnu Hrvatsku, a danas kada je imamo više ne znaju prepoznati nacionalni interes i za ne vjerovati je koliko i kako danas govore protiv hrvatske državne politike.) ...

Glas Brotnja, 20. rujna 2013.

‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE DR. SC. DAMIRA PEŠORDE „NAMETNIČKA KULTURA“

Dozvolite mi da vas sve lijepo pozdravim.

Dr. sc. Damir Pešorda, čiju knjigu „Nametnička kultura (ogledi o društvenim i kulturnim pitanjima)“ večeras predstavljamo, rođen je 1961. u Grudama. Studij hrvatskog jezika i književnosti završio je u Zagrebu, poslijediplomski studij u Lavovu (Ukrajina), a doktorsku disertaciju na Filozofskom fakultetu u Zagrebu.

Od 1990. do danas Pešorda je srednjoškolski profesor, s tim što je od 1997. do 2001. bio lektor hrvatskog jezika na Nacionalnom sveučilištu Ivana Franka u Lavovu. Iako je u više navrata kao vanjski suradnik predavao je na Filozofskom fakultetu u Zagrebu kolegije *Ukrajinska književnost 2 i Povijesni roman u suvremenoj hrvatskoj i ukrajinskoj književnosti*, meni nije jasno kako on nije nastavnik na nekom studiju novinarstva. Naime Pešorda je suradnik nacionalnog političkog tjednika *Hrvatski tjednik* i nacionalnoga tjednika za kulturu *Hrvatsko slovo* te internetskog portala *HRsvijet.net*, a mnogi

ga smatraju jednim od ponajboljih, ako ne i najboljim, hrvatskim kolumnistom. Na poledini knjige je i dan moj kratki komentar

Po običaju Damir Pešorda ima sjajna zapažanja u svojim kolumnama,

ali o njegovom pisanju mnogo više kažu ostali komentari. Pogledajte ova dva:

Ivica Marijačić kaže:

U Pešordinim tekstovima, za razliku od suhoparnih dnevno-političkih analiza, kakvih je nebrojeno u hrvatskim medijima, ima nešto više: nesvakidašnje autorske erudicije, lepršavog stila koji svojom pitkošću oduševljava čitatelje i suzdržane ironije koja se nikada ne spušta ispod razine pristojnosti.

Iako ste već čuli Benjamina Tolića ipak ču dati i njegov komentar:
Gotovo je svaki od tih članaka zaokružena priča koju Pešorda, braneći tradicionalne hrvatske vrjednote od naplavina zatornoga globalnog smeća, slasno ispreda oko aktualna događaja. Stoga bi se te osebujne amalgame mašte i zbilje bilo pravednije žanrovski odrediti kao polemične oglede.

Kako je Pešorda i doktor znanosti doista mi je neshvatljivo kako netko takav ne odgaja mlade hrvatske novinare!

Pored kolumni piše pjesme, kratke priče, kritičke prikaze. Iz osobnog iskustva znam da potpisuje i izvrsne intervjuve (*Ne šutim zato što je Hrvatska i danas izložena agresiji*, Hrvatsko slovo, 6. srpnja 2012.. Prije ove knjige koju danas predstavljamo Pešorda je objavio četiri knjige: *Žohari, identitet i Milevine formule* (2006.), *Tetka u torbi* (2007.), *Različite pjesme* (2008.) i *Brod budala* (2009.). Objavljuje također prijevode s ukrajinskog, znanstvene članke, književne priloge, recenzije i osvrte u hrvatskim i ukrajinskim zbornicima i časopisima U koautorstvu s prof. dr. sc. Ljudmilom Vasiljevom objavio je priručnik za studente kroatistike u Ukrajini *Hrvatski jezik/Hrvatska mova* u Lavovu 2000., i drugo dopunjeno izdanje 2007.

Tekstovi u knjizi *Nametnička kultura* nastali su tijekom nekoliko posljednjih godina i mahom su prvotno objavljeni u *Hrvatskom tjedniku* ili *Hrvatskom slovu*, no ima i onih koji ranije nisu objavljivani u tisku ili su pak ponešto promijenjeni u odnosu na objavljenu inačicu

Poslije uvodnog eseja *Nametnička kultura* koji je autor zamislio kao „tekst u kojem se iznosi i ugrubo argumentira glavna

teza o suvremenoj kulturi i stanju zapadne civilizacije uopće“, slijede pet poglavlja.

U prvom *Kršćanstvo na raskrižju* posebno bih izdvojio tekst *ARGUMENT IZ ZLA* od 29.9.12. jer kroz priču o najuspješnijem tzv. lijevom intelektualcu pokazuje se sva bijeda onih intelektualaca koji ne vole svoju domovinu.:

Dvostruki oskarovac Branko Lustig u Zadru je na predavanju školarcima o Holokaustu izjavio da Bog ne postoji, jer da postoji, ne bi dopustio Holokaust. Lustig nije rekao ništa novo, upotrijebio je klasični "argument iz zla" kao dokaz Božjeg nepostojanja. Međutim, potegnuo je taj prastari filozofski problem očito na krivom mjestu. Pobunili su se roditelji, nastavnici, a i djeca, ne žele da im netko na predavanju o Holokaustu docira o Bogu. Mediji su slučaj podigli na nacionalnu razinu pa je Lustiga u Kninu, gdje je također namjeravao održati predavanje, dočekala prazna dvorana. Učenici nisu željeli doći na njegovo predavanje. Lustig je na to razočarano izjavio: "Jebeš demokraciju u kojoj ne možeš reći da ne vjeruješ u Boga!". I tako pokazao da mu ni desetljeća života u demokraciji nisu bila dovoljna da shvati da njegova demokratska prava i slobode završavaju tamo gdje prelaze granicu tuđih prava i sloboda. Njegovo je pravo da tvrdi kako Boga nema, ali i pravo je Kninjana da ne dođu na njegovo predavanje. I to je to, tu priča za normalne i tolerantne ljude završava.

(...)

Što se pak hrvatske demokracije tiče, upravo je prazna dvorana u Kninu dokaz da ona, kakva god bila, još uvijek postoji. Ili možda netko misli da je demokracija bilo ono kada su nas za vrijeme socijalizma tjerali da kolektivno idemo na razne "Kozare", "Sutjeske" ili govore ostarijelih "narodnih heroja"?

A Lustig je tvrdio:

Državni vrh morao je reagirati na sramotu u Kninu i Zadru.

To zapravo pokazuje što znači jednoumlje i na što se ono svodi. Kada su mu djeca i njihovi roditelji pokazali što misle o onome što radi on se poziva na vlast. Kad ih on snagom svojih argumenata ne može uvjeriti u ispravnost svojih stavova, uvijek to može vlast, zar ne? Jasno je već iz tog primjera zašto u medijima nemamo državotvornih Hrvata. Pa kada dvostrukom oskarovcu u srazu s djecom i roditeljima

mora pomagati vlast, što bi bilo s tzv. lijevim intelektualcima da u medijima može nastupati i netko drugačiji?

U drugom dijelu (*Priroda i društvo*) možemo naći niz tekstova koji daju daljnju raščlambu zašto su tzv. lijevi intelektualci potrebni svjetskim moćnicima. Tako u tekstu *STRAH I NADA* Pešorda zastupa tezu da je hrvatska politička povijest tijekom dva desetljeća nakon osamostaljenja paradigmatski primjer dvaju modela vladanja odnosno upravljanja društvom, zasnovanih na dvama temeljnim načelima – načelu straha i načelu nade, pa kaže kako u osnovnome nisu lagali ni Tuđman, ni Račan, ni Sanader (Mesića izostavlja kao nevjerodstojna i beznačajna političara u svakoj od njegovih kvazipolitičkih pretvorba) – svaki od njih je ostvario ono što je obećao: Tuđman samostalnu, demokratsku i ponosnu Hrvatsku; Račan i Sanader europsku, pokunjenu Hrvatsku.

Naravno, kada jedino oni imaju pravo govoriti – onda su oni naprednjaci. Moš mislit. U tekstu *BOG I ZNANOST* Pešorda raščlanjuje to njihovo „naprednjaštvo“:

Ministar Jovanović, braneći svoju viziju zdravstvenog odgoja, napao je Crkvu i HDZ: "Karamarko i HDZ se vraćaju u prošlost, jer je to sve što njihova vlada iz sumraka može ponuditi! I sjajno se uklapa u HBK-ov povratak u srednji vijek!". Tako ministar na svome Facebook profilu, a njegovi anonimni internet-poklonici lupaju još prizemnije: "To je sukob svjetonazora. Ne može ministar ići s nekim u raspravu da je zemlja okrugla jer ovi drugi tvrdi da nije! Taj je sukob počeo još u doba Galileja, a sada je to samo dobilo točku na i!" (preuzeto iz rasprave na Forumu.hr). U ova dva citata sadržana je sva mudrost "naprednjaka", sva njihova argumentacija, a, bojim se, i sve njihovo znanje. Sada znamo zašto je Jovanović proglašen najslabijim ministrom ikad – nije uspio uvjeriti većinu Hrvata kako je zemlja okrugla. A toliko se trudio, zar ne?

U tekstu *O ARGUMENTIMA* Pešorda komentira jedan od najvećih poraza „naprednjaka“ – referendum o braku. „Naprednjaci“ nisu uspjeli izopići Božje zakone., a vidimo i da su uveli i titulu „homofob“ za one koji su najistaknutiji u obrani naše djece. Ove godine to su: prof. dr. sc. Aleksandra Korać Graovac, mr. sc. don Damir Stojić, Blanka Vlašić, akademik Željko Reiner, dr. Željka Markić (homofob godine) i Prof. dr. Željko Čorušić. Moram priznati

da me iznenadilo što je preskočen dekan Medicinskog fakulteta akademik Davor Miličić. Kolegi Miličiću vjerojatno mnogo više znači slijedeće pismo:

Poštovani akademiče Davor Miličić,

Iskreno i od srca Vam zahvaljujem i čestitam na Vašem, u današnjem vremenu izvrnutih vrijednosti, iznimno važnom, jasno i glasno izrečenom znanstvenom stajalištu vezanom uz osporavanje, desetljećima nam potih, a danas agresivno nametane tvrdnje da su djeca od rođenja seksualna bića.

Hvala Vam što ste dali do znanja da je takav iskaz i kvaziznanstveno Kinseyeve istraživanje moglo nastati jedino seksualnim zlostavljanjem dojenčadi i male djece, što je zločin.

Zahvaljujem Vam ponajprije kao majka četvero djece, te kao kolegica u akademskoj zajednici.

Zahvaljujem Vam što ste jednostavnu i čistu istinu izgovorili kao osoba koja je i najpozvanija o tome progovoriti.

Zahvaljujem što ste svojim istupom ohrabrili i mnoge druge kolege, pedagoge, odgojitelje, liječnike, roditelje, obitelji...

Hvala Vam što ste, sukladno Hipokratovoj zakletvi, stali u obranu čovjeka i života.

Hvala i svako dobro u svim Vašim budućim nastojanjima.

mr. art. Eva Kirchmayer Bilić,

Muzička akademija Sveučilišta u Zagrebu

Gđa Eva je, zapravo, suradnica Hrvatskog slova.

Vratimo se knjizi.

U trećem dijelu (*Polis i imperij*) Pešorda razmatra učinke globalizacije na nacionalne države, a posebice na Hrvatsku. Već sami naslovi nekih tekstova puno govore: *POSLJEDNJE CARSTVO, POSTMODERNA DRUŠTVA, IDEOLOŠKI NEW AGE, IMPLOZIJA CIVILIZACIJE U 12 KORAKA, CRNE LEGENDE, KOLONIZIRANA BUDUĆNOST, MARXOVA SIROČAD I HRVATSKI ULAZAK U NATO, TKO PROPISUJE SLOBODU?, OBRISI NOVOG TOTALITARIZMA, ŠTO JE OSTALO OD HRVATSKE? IZDANA UKRAJINA, KRAJ DEMOKRACIJE*

U četvrtom dijelu (*O hrvatskoj kulturi ili jezik nametnik*) Pešorda sjajno raskrinkava mnoge poznate lijeve „intelektualce“ (Vedrana Rudan, Jurica Pavičić, Ante Tomić, Bešker, Hedl, Butković, Klauški,

Jergović, Stanković, Matvejević, Šerbedžija, Slavenka Drakulić, Kuljiš, Viktor Ivančić, Predrag Lucić, Dežulović, i njima slični, ali i one s druge strane kao što je Momo Kapor.) i njihove poglede. Tu je niz sjajnih tekstova, ali izdvojiti ču samo jedan, jer sam sâm sebe još 2003. proglašio Hercegovcem nazvavši jednu svoju knjigu „Hercegovac iz Boke“ i još je posvetio Dariju Kordiću!. To je *HRVATSKI KULTURNI ESTABLISHMENT I SIMBOLIČKI HERCEGOVACKOJI* Pešorda počinje ovako:

Sva ova gužva oko Glavaša na površinu je opet izbacila bolesnu fiksaciju hrvatske javnosti na simboličkog Hercegovca, olicenje sviju zala ovoga svijeta. Svojedobno sam se, zgađen intelektualno prizemnim lovom domaćih 'progresivaca' na nekakav izmišljeni endemski hrvatski nacionalizam, laka srca proglašio nacionalistom, barem dok se bedasti lov ne obustavi. Bilo mi je to lako jer zasljepljeni nationalist – budući da sam skloniji kršćanskom univerzalizmu – nisam. Sada je teže. Jer Hercegovac, ni svojom zaslugom ni svojom krivnjom, jesam. Ništa manje nego Mak Dizdar ili Antun Branko Šimić, a, bogme, i zericu više nego Vuk Stefanović Karadžić ili Ruđer Bošković. Stoga mi, parafrazirajući Svetog Jeronima, preostaje jedino reći: Oprosti mi, Gospode, jer sam Hercegovac.

U petom su dijelu (*Mimo struje*) uglavnom osvrti na knjige. od Ivana Aralice, preko Mate Kovačevića, Benjamina Tolića, naše nove akademkinje Dubravke Oraić Tolić, fra Rafaela Romića, Julianne Eden Bušić, pa i jedne moje. Zadnja dva teksta ovog dijela i cijele knjige su o TV priči o životu Zvonke Bušića i Julianne Eden Bušić "LJUBAVNICI I LUĐACI" i Pešordino obraćanje prijatelju TAIKU. Taik mu je u nekoliko navrata rekao kako mu je Matoševa "Stara pjesma" predodredila još kao dječarca da svoj život zavjetuje Hrvatskoj. Zato ču i ovo predstavljanje završiti tom pjesmom:

O, ta uska varoš, o ti uski ljudi,
 O, taj puk što dnevno veći slijepac biva,
 O, te šuplje glave, o, te šuplje grudi,
 Pa ta svakidašnja glupa perspektiva!

Čemu iskren razum koji zdravo sudi,

Čemu polet duše i srce koje sniva,
Čemu žar, slobodu i pravdu kada žudi,
Usred kukavica čemu krepost diva?

Među narodima mi Hrvati sada
Jesmo zadnji, robovi bez vlasti,
Osuđeni pasti i propasti bez časti.

Domovino moja, tvoje sunce pada,
Ni umrijjeti za te Hrvat snage nema,
Dok nam stranac, majko, tihu propast sprema.

Hvala!

Hrvsijet, 20. 06. 2014.
Dragovoljac.com, 21. 06. 2014.
Hrvatsko slovo, 11. 07. 2014.

PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

THE JERUZALEM POST ODAO VELIKO PRIZNANJE THOMPSONU

The Jeruzalem post je objavio članak (vidjeti Hrvsijet, 2. lipnja 2013.): „*Vrijeme je da se Hrvatska suoči sa holokaustom*“ u kome se poziva Europu na dodatno discipliniranje Hrvatske ponavljajući sve poznate velikosrpske laži o Jasenovcu i Stepincu.

Međutim, treba posebno upozoriti da su ove visokotiražne novine posebno upozorile i na dva imena današnje Hrvatske.

Naravno “svijetli primjer” je predsjednik Josipović. Danas, kada mnogi državotvorni kolumnisti uočavaju njegovu glavnu ulogu u provođenju Velikosrpskog Memoranduma 2, to i ne čudi.

Međutim ono što posebno treba istaći je to što kao njegovu suprotnost, dakle predstavnika domoljubne Hrvatske The Jeruzalem post izabrao Marka Perkovića Thompsona i tako mu odao veliko priznanje.

*Pišući o Thompsonovim koncertima, novinar se pita:
„Možete li zamisliti sličan događaj koji se održava u Rimu za Mussolinija ili u Berlinu za Hitlera?“*

„Jedan od najpopularnijih glazbenih skupina u Hrvatskoj, „rock bend Thompson“, privlači desetke tisuća obožavatelja na svoje koncerте, gdje mnogi mladi ljudi dolaze ponosno odjeveni u ustaške uniforme. Bend je također u neke od svojih pjesama uključio ustaške parole, te je čak i pjevaо stihove koji pozivaju na uklanjanju Srba“, navodi se u tekstu.

Naravno, jasne očite su neistine koje su tu izrečene. Ali zašto bi im ih i zamjerili kada su nam svima poznate antihrvatske izjave predsjednika Josipovića izrečene tijekom njegova posjeta Izraelu.

Zapravo su zanimljiva dva pogleda na ovakvo veličanje Thompsona.

Zapravo očito je da se gornji komentar poklapa sa starim pokušajem diskvalifikacije našega kantautora kada je na njegovom koncertu na Jelačić placu među 130000 ljudi bila i JEDNA ustaška kapa. Tada je Slavko Goldstein (danас savjetnik Predsjednika Vlade) pokrenу medijsku pravu histeriju protiv njega. Tada je vjerojatno Thompson spašen zahvaljujući pismu potpore hrvatskih intelektualaca. Očito je da Goldstein i sam zna koliko je Thompson bitan domoljubnoj Hrvatskoj, pa ga je i na taj priglup način pokušao uništiti. Dakle nije The Jeruzalem post originalan kada Thompsona izjednačava s predsjednikom Hrvatske.

Ipak je zanimljivo objasniti kako je moguće da jedan Slavko Goldstein može izazvati takovu šizofrenu reakciju po kojoj je uopće bitno što je jedan pojedinac učinio među 130000 ljudi, toliko da se na optuženičku klupu stavi svih tih 130000 ljudi na čelu s onim koji je održao koncert.

Čini se da je odgovor na to dao akademik Ivan Aralica (Portal HKV-a,):

Političku misao suprotnu Tuđmanovoj, jednu pažnje vrijednu u to vrijeme, ponudio je Slavko Goldstein, osnivajući anacionalnu liberalnu stranku i uređujući časopis 'Erazmus' uz suradnju sestre i brata, Vesne i Zorana Pusića. I još nekolicine onih koji su zbog svojih pogleda uz njih pristajali ili onih koji bi ih slijedili neko vrijeme, dok ne bi shvatili o kakvu se političkom konceptu tu radi.

Oni su hrvatsku samostalnost iznad stupnja samostalnosti federalne jedinice držali nepotrebnom i retrogradnom – čak i

neostvarivom – novom ustaškom tvorevinom, oni su vjerovali da je jugoslavenska demokracija moguća i bez stranaka s nacionalnim predznakom koje će, dopuste li se, rascijepati Jugoslaviju, oni su vjerovali da se nacionalno može supstituirati građanskim i oni su vjerovali da se Hrvatsku, kao građansko društvo i kao geografski pojam, može i mora s Jugoslavijom u cjelini ugurati u europsku asocijaciju država.

Kad je razvoj političkih zbivanja i rata pokazao da je njihov koncept čista nebuloza neotriježnjenih komunista, da ga ne prihvata nitko osim njih i njima po konfuznoj misli sličnih, u zemlji, a u inozemstvu onih koji su takav koncept raspleta iz svojih interesa ili zbog svojih ideoloških predrasuda priželjkivali, ovi su oko Goldsteina i Pusića krenuli – sad se sjetite 'pisma šestorice' objavljena u 'Erazmusu' gdje je Tuđman prokazan svjetskoj javnosti kao zagovornik nacizma – s optužbom Tuđmana da, zanemarujući građansko i forsirajući nacionalno, vodi ustašku, nacističku politiku i tako nacificira Hrvatsku, ideologijom, nostalgijom prema ustaškoj prošlosti i svim drugim što se smatra sadržajem nacističke i fašističke politike. Ustaške politike!

Uza sva golema nastojanja i uz pokoji uspjeh – poneko slovo U na kapi za vrijeme koncerata na otvorenom ili na zidu ruševine, pokoju pjesmu o Juri i Bobanu, pokoji grob pristašama ustaškog režima ili obilježja mjesta njihove pogibije – optužbu da Tuđman ustašizira, odnosno, nacificira Hrvatsku ni u očima svjetske ni pred nosom domaće javnosti nije im bilo moguće dokazati i ostajali su dugo vremena bez nade u konačan uspjeh. Sve dok haaško tužiteljstvo protiv Tuđmanova vojnog i civilnog vodstva nije, najprije pokrenulo, a potom i podignulo optužnicu za udruženi zločinački pothvat u cilju progona srpske nacionalne manjine u vojno-redarstvenim akcijama Bljesak i Oluja.

Tek tada skupina oko 'Erazmusa', koja je do tada izmišljala nacifikaciju Hrvatske i predlagala denacifikaciju eufemizirajući ju kao 'detuđmanizam' – koristeći se vlašću, najprije mentalnih komunista, a potom krimogenim klijentizmom vrha HDZ-a – kreće u akciju dokazivanja utemeljenosti optužnice tužiteljstva haaškog suda, gledajući u njoj baš ono što su oni od prvog trenutka za tuđmanizam tvrdili.

Slijede svjedočenja u korist optužnice, zakonito i nezakonito isporučivanje dokumenata, umirovljenja i uhićenja generala, čišćenje medijskog prostora od Tuđmanovih pristaša, marginalizacija konzervativne intelektualne elite i svakovrsni progoni i šikane, kojih se ni jedan komunistički režim ne bi posramio. Očekivali su da će im osuđujuća presuda Haaškog suda za udruženi zločinački pothvat radi progona srpske manjine i dati pravo za sve nezakonitosti što ih čine i da će im gurnuti u ruke instrument kojim će trajno uspostaviti nadzor nad svakom manifestacijom i svakim znakom hrvatske nacionalne samosvijesti. Tim instrumentom, tom osuđujućom presudom, dobit će moći da unedogled krote, kako su držali, hrvatsku endemsku genocidnost.

Kad se nakon drastične prvostupanske presude Haaškog suda činilo da je osuđujuća presuda za udruženi zločinački pothvat u svrhu genocida gotova stvar, makar kazna generalima u pravomoćnoj presudi bila i bitno smanjena, zaključili su da će to biti najbolja potvrda kako je Tuđmanova vlast nacificirala Hrvatsku i kako je potrebno pristupiti temeljitoj denacifikaciji.

Ti su inicijatori 'detuđmanizacije' od tog trenutka organizirali sastanak za sastankom, na državnoj i regionalnoj razini, uz nazočnost trenutačnih vrhova vlasti mentalnih komunista, na kojima su raspravljali, ne plašeći se imenovati ljude iz Tuđmanova okruženja, koga sve još treba osuditi na domaćim sudovima da bi se, kako su opravdavali svoje komunističke čistke, na ovim prostorima uspostavio pravedan mir.

Bilo je gadljivo, ispod brka dementnog Zorana Pusića i iz ljupkih usta njegove glasnogovornice Vesne Teršelić, slušati koga sve treba suditi i kakva nas sve suđenja ne očekuju dok Hrvatska od tuđmanizma ne bude potpuno purificirana. Bilo je doista gadljivo od njih dvoje, i od onih što su ih za pare oko sebe okupili, slušati komu sve treba suditi, koje spomenike rušiti, kojim ulicama i trgovima imena mijenjati i što u udžbenicima preinačiti, što u njih novo unijeti, a što iz njih zauvijek izbaciti. I sve to s jednim ciljem: da bi se tuđmanizirana Hrvatska od Tuđmana 'detuđmanizirala' kao što se Hitlerova Njemačka od Hitlera denacificirala.

Kad što! Od svega onoga, čime su se prijetili brkati maneken u poznim godinama i manekenka koja sanja o Nobelovoj nagradi za mirotvorstvo pa to s ponosom bilježi u svojoj biografiji, na 11. studenoga 2012., kad kihne miš – neće biti niš!

Oslobađajuća presuda generalima oslobađajuća je presuda tuđmanizmu! Nema denacifikacije jer nije bilo nacifikacije!

Goldstein je zašutio i apstinirao od istupa na televiziji, što baš laka srca ne čini. Ali je lako pretpostaviti da je kao savjetnik premijera svoje mišljenje najprije njemu kazao. Nikad se ne će znati je li prva premijerova izjava nakon oslobađajuće presude plod toga savjeta! Bila je u pravcu obezvrijedivanja oslobađajuće presude jer je, savjetovan ili ne savjetovan, premijer naciju podsjetio na to da svih pet sudaca nisu glasovali za oslobađajuću presudu, dva su bila protiv. Htio je reći, kad sući mogu biti protiv oslobađajuće presude, što ja ne bih biti mogao. I po tom sudeći, izjava bi mogla biti plod Goldsteinova savjeta!

U knjizi *Hajka na Thompsona* u više navrata sam spomenuo Goldsteinovu ulogu, pa čak i u samom Predgovoru. Iako sam pročitao negdje kako je Ivo Goldstein imao ambicije biti i predsjednikom države, ipak je uspio da po njegovim notama plešu sve vlasti od 2000. do danas.

Istu priču o Thompsonu ponavljaju i Srbi, pa onda i The Jeruzalem post. O razlozima zašto je i Srbima Thompson najveći živući Hrvat govorio sam na promociji knjige *Hajka na Thompsona* pa ču to samo ponoviti:

Doista je velika poteškoća i svjetskih moćnika kada moraju od Srba, za koje je poznato da nikada nisu pobijedili u ratu koji su sami vodili, stvarati mit ratnika. Tolić nam je tu pa ga možemo i upitati je li tada mislio na čuvenu srpsku „bežaniju“ u Prvom svjetskom ratu, kada su izazvali rat, a onda im je vojska pobjegla preko Albanije u Grčku, ostavivši svoj narod.

A još je nezahvalnija kada domaće sluge moraju sudjelovati u tome. Kada im je važnije služiti ovakvima, a ne vlastitom narodu.

Neka mi oprosti Tolić, ali još bolje su srpsku hrabrost opisali dva srpska predsjednika.

Prošli tjedan je Nikolić tvrdio kako u Srebrenici nije bilo genocida (9000 ubijenih!), ali jeste u „Oluji“ zbog progona velikog broja ljudi.

Taj „progon“ je opisao Milošević (sjednica Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije 14. kolovoza 1995.):

Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati! Oni ga nisu branili, jer po svim izveštajima koje smo dobili od policajaca, građana i ostalih, čim je prestala artiljerijska priprema u sedam uveče, oni su naredili - bežanju! Prema tome, tu nije bilo nikakvog otpora niti je bilo borbenog dodira sa hrvatskim snagama. (...) - Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. (...) Pitanje je ko je, zaista, doneo odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uslove da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, sa kojih su oni utekli kao zečevi?!

Iz ove dvije tvrdnje jasno proizlazi da je genocid to što je Hrvatska vojska od Srba napravila zečeve. A to je nešto što ja tvrdim od dana kada je Miloševićeva izjava objavljena. Dapače, i u tekstovima i javnim nastupima, tvrdim da je to najgori mogući genocid napravljen u povijesti: OD LJUDI NAPRAVITI ZEČEVE! STRAŠNO ZAR NE? Srbi bi u Bihaću pobili mnogo više ljudi nego u Srebrenici (u okruženju je bilo 150 do 170 tisuća ljudi). Ali ubijen čovjek je mrtav čovjek. Ali od čovjeka napraviti zeca. Doista strašno!

A Thompson je svojim pjesmama, zapravo opisivao Srbe kao zečeve! I ne samo to, već je od njih i on stvarao zečeve. Otud je i njegova odgovornost ravna onoj Hrvatske vojske.

I doista „Bojna čavoglave“ se pojavila početkom rata. Učinjeno je sve da Hrvatska bude razoružana i tako omogući Srbima da prvi put u povijesti pob jede nekoga s kojim ratuju sami. I Srbi su doista pobjeđivali razoružane protivnike. Strah u kostima uvukla im je ta Thompsonova pjesma. Počinje sa starim hrvatskim pozdravom koji

su koristile Ustaše. A učili su ih da su Ustaše nešto najstrašnije na svijetu, a i to da su svi Hrvati ustaše. A taj Thompson im još kaže:

Čujte srpski dobrovoljci bando četnici

Stići će vas naša ruka i u Srbiji!

Stići će vas Božja pravda to već svatko zna

Sudit će vam bojovnici iz Čavoglava!

Da, stić će ih naša ruka i u Srbiji. Pa kako se ne bi i danas bojali te pjesme kada su na kraju doista i pobegli u Srbiju. Kao zečevi, kako reče Milošević, a a kako im je Thompson to poručio, tj. kako je predvidio na samom početku rata.

Svjesni tog zločina sudjelovanja u pravljenju zečeva od Srba pjesmom „Bojna Čavoglave“ bili su i Švicarci, pa su 2009. uskratili Thompsonu vizu.

Isto su Nijemci prepoznali u pjesmi *Anica – kninska kraljica*, pa su mu zabranili da je pjeva u njihovoј zemlji. I doista, Thompson pjeva:

*Zbog Anice i bokala vina,
zapalit ću Krajinu do Knina
Zapalit ću dva, tri srpska štaba,
da ja nisam dolazio džaba*

Pa zar nije jasna poruka da su Srbi zečevi. Pa valjda sam Thompson i pored bokala vina koji je popio, ne misli da bi mogao zapaliti Krajinu i dva tri srpska štaba, da ne zna da su тамо zečevi koji će pobjeći čim ga vide? A da sve bude još gore u „Olui“ su pobegli pred cijelom vojskom, a ovdje zbog Thompsona, Anice i bokala vina!

Zbog svega toga je i opravdana Hajka domaćih slugu na našeg kantautora. Pa kako oni mogu objasniti hrvatskom narodu svoju prosrpsku politiku, bolje reći svoje sluganstvo Srbima, ako taj narod Thompson stalno podsjeća na Srbe – zečeve? Zato su samo donekle u pravi naši jugonostalgičari kada tvrde kako su to Thompsonove ideje o krvi, tlu i militantnom kršćanstvu, kao u Jutarnjem listu, 26. 04. 2013. Donekle zato što je Thompsonov zločin sudjelovanja u stvaranju zečeva daleko teži.

Govor na predstavljanju knjige završio sam zahvalom predsjedniku Nikoliću koji me je svojom izjavom o genocidnoj „Olui“ upozorio i na krivnju samog Thompsona u tom strašnom genocidu pravljenja zečeva od Srba. Isto tako se sada moram

zahvaliti The Jeruzalem postu što je odao veliku počast Marku Perkoviću Thompsonu. I doista, ako danas svi iole misleći Hrvati doživljavaju Josipovića kao najistaknutijim predstavnikom one izdajničke i sluganske Hrvatske, onda je doista i Thompson zaslužio da bude izdvojen kao predstavnik one druge – domoljubne.

Čestitamo Ti Marko. Što te više napadaju pokazuju koliko si im velika smetnja u ostvarivanju protuhrvatskih namjera.

Josip Pečarić
Hrvsijet, 04. 06. 2013.

**ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ.
BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.**

BENJAMIN TOLIĆ

DUH NEČISTI U JASENOVCU

To je već postala tradicija: hrvatske vlasti svake godine hodočaste u Jasenovac. Tamo one – na mjestu negdašnjega ustaškoga (i partizanskoga) logora – odaju počast žrtvama Drugoga svjetskog rata.

Bilo bi lijepo da je to – to. No to je, na žalost, nešto posve drugo. Tužnu svečanost redovito obeščaćuje retardirana jugoslavenska pizma. Ona komemoraciju pretvara u agitpropovski "čas istorije".

Priredbu, pod pokroviteljstvom Hrvatskoga sabora, izvode Titovi apostoli. Stoga se odande uvijek čuju dotad nečuvene stvari. Tako je lani Zoran Milanović, "povjesničar iz Špičkovine", naciju poučio da u Europi nije bilo masovnih progona dok nije uspostavljena Nezavisna Država Hrvatska. Ove je godine otkrio da je u vrijeme Drugoga svjetskog rata postojala samo jedna hrvatska vojska – Titovi partizani. Nikakvi ustaše, nikakvi domobrani! Stoga je kao

učen predsjednik Vlade održao lekciju neukoj Predsjednici Države. Nju je, veli, oduševila veličanstvena atmosfera na stadionu za vrijeme utakmice u kojoj je hrvatska nogometna reprezentacija pobijedila norvešku, a stadion se orio od navijačkoga povika "Za dom spremni!" Trebala je, veli Milanović, zbog toga ustati i dostojanstveno otići.

Tu je spretno uskočio promućurni Milorad Pupovac. On je u veljači 1992. po inozemstvu i tuzemstvu trubio da je Katolička crkva u Hrvatskoj pokrstila jedanaest tisuća srpske djece. Bila je to sotonska laž. No ona, zbog blagosti i kaznene permisivnosti "Tuđmanove diktature", nije nimalo naškodila klevetnikovu poslovnom ugledu. Dapače, kleveta se pokazala kao sjajan ulog u "etnobiznis", kojim se – po mišljenju dr. sc. Ive Josipovića – dr. sc. Milorad Pupovac bavi. Posve je dakle ako ne prirodno, onda svakako logično da Pupovac otada javno ljubi korisne brojeve, pa bi bilo u najmanju ruku čudno da u prošlu nedjelju nije na dražbi "mrтvih duša" ponudio najviše. I doista, podignuo je broj jasenovačkih žrtava na – "sto tisuća", a u pokliku "Za dom spremni!" znanstveno je prepoznao "znakove narastanja atmosfere fašizacije i nacizacije" u Hrvata.

Odavanje počasti "našim" mrtvima podrazumijeva ponižavanje "njihovih" mrtvih. Za to se ove godine u Jasenovcu pobrinuo predsjednik Saveza antifašističkih boraca i antifašista Hrvatske Franjo Habulin. On je ocijenio neprihvatljivim jednako odavanje počasti svim ratnim i poratnim žrtvama, a kada je spomenuo Titovo ime, prołomio se pljesak, koji je raspršio i najneznatniju dvojbu o tomu kojim je i kakvim duhom bio prožet cijeli skup.

Te ljudi očito je Povijest odbacila. A nije ih ni Razum prigrlio. Da jest, trebalo bi ih štošta priupitati. Na primjer, što misli Milanović, čini li njemački Bild njihovu Titu nepravdu kada ga okrivilje za smrt milijun ljudi i stavљa na 10. mjesto na popisu najvećih zločinaca XX. stoljeća? Ako su ti brojevi izraz "njemačkoga revanšizma", kako treba shvatiti engleski The Guardian, koji Tita okrivilje za smrt 570.000 ljudi te ga, u skladu s time, na svom popisu pomiče na 13. mjesto? Treba li to shvatiti kao "saveznički popust"? A ono o Titovim partizanima? Kako razuman čovjek može reći da su partizani bili jedina hrvatska vojska, ako su partizani sami sebi bili Jugoslavenska (poslije i narodna) armija? Nije li ta vojska i u

Drugom svjetskom i u Domovinskom ratu krvavo potvrdila svoj jugoslavenski identitet? U partizane su, veli Milanović, išli narod Like, narod Banije, narod Korduna, narod Primorja. Otkud sada hrvatskomu predsjedniku Vlade toliko narodā u Hrvatskoj?

Još je luđe to što se Milanović i Pupovac tako bijesno roguše na poklik "Za dom spremni!" Zar bi "Protiv doma spremni!" ili "Za dom nespremni!" bilo bolje? Slab je argument to što ih "dom" i "spremnost" podsjećaju na ustaše. Ustaše su i kruh jeli i vodu pili. Zar bi se Hrvati danas, da se umile Titovim revniteljima, zbog toga trebali odreći kruha i vode? Uostalom, i njihov je zlocinački kumir bio manje isključiv nego oni. On je ponešto i preuzeo od ustaša. Pa i obrazac pozdrava "Za dom – Spremni!" neko je vrijeme živio u njegovim osnovnim školama. Redar bi neposredno prije početka nastave stao pred razred, stisnuo desnu šaku, podignuo je na sljepoočnicu i uzviknuo: "Za domovinu s Titom", a razred bi na to gromoglasno uzvratio: "Naprijed!"

Želimo li se dozvati pameti, prvo ćemo svi mi, pa i gospodin Habulin i njegovi drugovi, morati shvatiti da su svi mrtvi u Hrvatskoj – naši mrtvi, i da svi oni, posvećeni smrću, zavrjeđuju naše poštovanje.

Hrvatska je Predsjednica u tom pitanju jasno pokazala pravi put. Odbila je pridružiti se ludovanju duha nečistoga u Jasenovcu i preuzela predsjedničko pokroviteljstvo nad Komemoracijom na Bleiburškom polju, koje je Hrvatski sabor odbacio.

Kamenjar.com, 1. 5. 2015.

Glas Brotinja, 2. 5. 2015.

Tribina Hrvatsko slovo uživo

KAKO SE DANAS BRANI DRŽAVOTVORNO HRVATSTVO

Na tribini Hrvatsko slovo uživo, 9. travnja 2015., predstavljena je knjiga Davora Dijanovića Hrvatska u žravnju jugosfere, a predstavili su je akademik Josip Pečarić, dr. sc. Damir Pešorda, Benjamin Tolić, Mate Kovačević, Stjepan Šešelj i autor. Donosimo tekst akademika Pečarića

Danas je doista poseban dan jer predstavljamo knjigu doista iznimna hrvatskog publicista Davora Dijanovića. Prije svega sve nas fascinira njegova mladost. O tome pišu i Tomislav Jonjić u Predgovoru i Damir Pešorda u Pogovoru. Pešorda piše:

S gospodinom Dijanovićem prvi put sam komunicirao prije godinu dana ili više kada me zamolio za razgovor za Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća. Uočio sam ga već i ranije kao ozbiljnog, politički vrlo upućenog autora široke opće kulture. Logično mi je bilo pretpostaviti da se radi o publicistu srednjih godina pa sam se čudio kako to da ranije nisam primijetio njegove tekstove u tiskanim medijima. Gotovo cijeli život se bavim tekstovima, vlastitim i tuđim, stoga sam uistinu bio iznenaden zrelošću Dijanovićevih političkih analiza, ali i sigurnošću njegove rečenice. Za takvo što obično je potrebno dulje političko, autorsko i životno iskustvo nego što ga čovjek u dvadesetim, po naravi stvari, može imati.

Slično Pešordi razmišljaо sam i ja. Samo je moј zaključak bio drugačiji. Mislio sam da Davor Dijanović uopće ne postoji nego da je to pseudonim nekoga znatno starijega poznatog publicista koji se ne može koristiti svojim pravim imenom.

Izabrani članci, eseji i prikazi uvršteni u ovu knjigu, njih osamdeset i pet, napisani su u razdoblju od ožujka 2009. do veljače 2015. I doista je riječ o izabranim tekstovima, jer ih je Dijanović u ovom razdoblju objavio mnogo više. Primjerice u knjigu nije ušao razgovor sa mnom povodom neizbora prof. dr. sc. Ive Goldsteina u HAZU. A jedan kolega s fakulteta mi je tvrdio da je u tom tekstu bolje opisan sam slučaj nego u drugim mojim tekstovima. Trebam li uopće spomenuti da je za to najzaslužniji bio Dijanović?

Naslov knjige *Hrvatska u žrvnju Jugosfere* jasno definira Dijanovićevu publicistiku, tj. njegovu obranu državotvornog hrvatstva. Zato ne čudi što Jonjić već na početku svog predgovora govori o prastarom načelu prema kome se ne može istodobno služiti dva gospodara. U našem slučaju to je još pogubnije jer je jedan od ta dva gospodara vlastiti narod i interesi države vlastitog naroda, a drugi gospodar jesu oni koji rade protiv interesa toga naroda i njegove države. To je stalni problem koji imamo. Ja sam o njemu još u osamdesetim godinama prošlog stoljeća govorio kroz pitalicu:

Koja je razlika između četnika i Jugoslavena?

– *Četnik je pošteni četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik.*

Naravno, još bi nama i najmanji problem bila velikosrpska politika da nju ne podržava Velika Britanija. Dijanović to itekako dobro zna pa je njegov prvi tekst u knjizi, zapravo studija: *Velika Britanija i balkanske integracije: jučer, danas, sutra!*

Iako su dobrim dijelom nastali kao reakcija na različite događaje u hrvatskome političkom, društvenom i kulturnom životu, slično autoru i ja smatram da tekstovi skupljeni u korice ove knjige imaju veću i trajniju vrijednost od pukoga zbroja članaka, eseja i prikaza objavljenih u periodici i na internetskim portalima, upravo zato što sustavno razobličavaju pojave sluganstva hrvatskih političara i medija. To je služenje stranim gospodarima, a protiv interesa hrvatskog naroda i hrvatske države.

Mislim da govoreći o tom sluganskom mentalitetu ne smijem zaobići ni svoj zavičaj. Poznato je da sam ja Bokelj, a o mojoj Boki

Dijanović piše u prikazu knjige Đure Vidmarovića: Hrvatsko rasuće. Teme iz hrvatske dijaspore. Novoizabrani predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća piše o velikosrpskim i crnogorskim posezanjima i pritiscima na bokeljske Hrvate. Naravno, poznato je da su velikosrpski appetiti mnogo veći. Ja ga nazivam velikosrpski kompleks poznat kao hrvatska kulturna baština. Ponašanje Hrvati u Boki pokušavam opravdati šalom: Kada netko kaže Hrvatu Boke kotorske da je ustaša, onda prvo od njega pobjegnu svi Hrvati. A kada Hercegovcu netko kaže da je ustaša, onda ima besplatno piće do kraja života.

A istina je da su kao i u Hrvatskoj najveći problem oni koji za sebe kažu da su Hrvati, a zapravo su i danas Jugoslaveni. Dakle nije problem u vlastima. "Naši" su krivi što nema uloge kotorskog biskupa u Statutu tamošnje Bokeljske mornarice, odnosno što se u crnogorskim pravnim aktima o Bokeljskoj mornarici ne spominje sv. Tripun nego "kultna ličnost". Pa nedavno su u Crnoj Gori bili dani nacionalnih manjina i Hrvati su predstavljeni u nošnji bokeljskih mornara.

Na kraju krajeva i mi u Zagrebu smo bili suočeni s dugogodišnjim nastojanjima da se izbaci on "Hrvatska" iz naziva Hrvatska bratovština Bokeljska mornarica 809 Zagreb.

Zato je logičan završetak takvih Dijanovićevih tekstova veliki esej, koji bi se sigurno mogao tiskati kao posebna knjiga: Dogme i mitovi jugoslavenskih "antifašista"

Treba naglasiti kako Dijanović već u naslovu šalje svima jasnu poruku stavljajući pod navodnicima riječ "antifašista". Njemu je itekako poznata ona Churchillova kako će u budućnosti fašisti sebe nazivati antifašistima. To je na djelu danas u RH. Čak su osnovali i tzv. Ligu antifašista. Iako sam i sam već pisao i govorio o fašističkom karakteru te Lige, ovdje ću ipak nавести ono što je nedavno u *Bujici* govorio prof. dr. sc. Andrija Hebrang.

Prvo, Hebrang konstatira kako su neki od njih doista mogli biti antifašisti još 1945. da su se suprotstavili poratnim masovnim ubojstvima bez ikakvih suđenja civilima, djeci, ženama, starcima i ponekom vojniku. Umjesto da tako budu antifašisti oni su se

pridružili ili do današnjeg dana opravdavaju te fašističke zločine i same zločince, pa to i njih same definira fašistima.

Drugo, Hebrang također ukazuje na 1991. Kada je Hrvatska bila izložena velikosrpskoj fašističkoj agresiji. Oni su se i te kako mogli uključiti u obranu domovine od te fašističke agresije i tako postati antifašisti, ali nisu. Dapače, sa simpatijama su gledali na tu fašističku agresiju, često je i pomagali, a i danas smo svjedoci da su mnogi od njih aktivni u provođenju velikosrpskog Memoranduma SANU 2, na čelu s dojučerašnjim predsjednikom RH Josipovićem.

Međutim, kada upozoravamo na to kako su "antifašisti" u današnjoj RH zapravo fašisti, moramo i stalno isticati činjenicu da danas u Hrvatskoj, vjerojatno i u cijelom svijetu, imamo jedine istinske antifašiste iz druge polovice prošlog stoljeća koji su pobijedili fašizam. To su hrvatski branitelji koji su pobijedili fašističkog agresora.

I to kako pobijedili! Pa vođa velikosrpskog fašističkog pokreta je svoje vojnike, u srazu s hrvatskim braniteljima, usporedio sa zečevima!

Treba li vas uopće podsjećati kako su navodni antifašisti u RH glavni u napadima na hrvatske branitelje, napadima na istinske antifašiste. A sigurno su glavni i u napadima na inicijativu sudca Turudića o zakonskom sankcioniranju napada na Domovinski rat jer Turudić zapravo traži da se na potpuno istovjetan način, kako je to i uobičajeno kada se govori o fašizmu, treba odnositi i na velikosrpski fašizam.

Naravno, uvijek treba računati i na činjenicu kako su mnoge tzv. antifašističke zemlje pomagale velikosrpski fašizam. Zato se može dogoditi da na osnivanju Fašističke lige, oprostite Antifašističke lige nazoći i norveški veleposlanik, i tako svima pokaže kako mu uopće ne smeta što je "antifašist" Tito deseti najveći zločinac u prošlom stoljeću. Veleposlanik Ofstad se još u svom pismu hvali kako vrlo dobro poznaje povijest regije, a to onda znači, kako kaže naš istaknuti kolumnist Marko Jurić, da on u Titovim masovnim i zvijerskim ubijanjima Hrvata ne vidi ništa što bi ga moglo pokolebiti u namjeri davanja bezrezervne potpore osnivanju Antifašističke lige. U svezi s tim Jurić nas upozorava kako se Norveško veleposlanstvo

često nalazi na popisu donatora raznih nevladinih udruga koje su izrazito antihrvatski usmjerene. Ja bih tu još napomenuo da kada Veleposlanik kaže kako poznaje povijest regije, priznaje kako mu je poznato da su uzori Miloševiću bili Hitler i Mussolini. Npr. Veleposlanik sigurno zna kako je Hitler je govorio:

Njemačka će biti svjetski faktor ili je neće biti.

A Milošević:

Srbija će biti cela ili je neće biti.

Ili Hitler:

Njemačka i Austrija su dva oka u istoj glavi.

A Milošević:

Srbija i Crna Gora su dva oka u istoj glavi.

Ne treba zaboraviti da se među "antifašistima" našao bivši predsjednik RH Ivo Josipović, od HNES-a osuđen za etičku veleizdaju.

Dijanović se, međutim, ne zaustavlja samo na razobličavanju pojava hrvatskog sluganstva, već na kraju knjige piše o mnogim hrvatskim velikanima, na koje bi se svi trebali ugledati. Ante Starčević, Eugen Kvaternik, dr. Josip Frank, Antun Gustav Matoš, dr. Ivan Merz, dr. Iso Kršnjavi, Milan pl. Šufflay, Vinko Krišković, dr. Ivo Pilar, dr. Feliks Niedzielski, prof. Filip Lukas, dr. Mate Ujević, Petar Grgec, blaženi Alojzije Stepinac, prof. Ivan Oršanić, dr. Ivo Korsky, Bruno Bušić, Smiljana Rendić i na kraju Zvonko Bušić. Nema dvojbe da je Dijanović i ove eseje o velikim Hrvatima mogao izdvojiti kao posebnu knjigu. Međutim, jasno je da ovaj dio Dijanovićeve knjige daje kontrast onom sluganstvu o kojem govori i koji se opisuje u prvom dijelu knjige.

Svakodnevni napadi na hrvatske branitelje kakvi su oni protiv Stožera za obranu hrvatskog Vukovara ili onih protiv stopostotnih ratnih invalida iz šatora u Savskoj kao i odnos prema Veljku Mariću stalno nam pokazuju kako se ništa u Hrvatskoj ne može pokrenuti nabolje sve dok sva vlast ne bude u rukama onih koji vole i svoju

državu i svoj narod. Pobjeda Kolinde Grabar Kitarović pokazala je da je narod postao toga svjestan. Ali posao još nije gotov.

Zato Davor Dijanović zaslužuje našu zahvalnost ne samo što je objavio ovako vrijednu knjigu, već i zato što se ona pojavljuje u vremenu kada je i najpotrebnija.

Josip PEČARIĆ

Hrvatsko Slovo, 24. 4. 2015.

Portal HKV-a, 24. 4. 2015.

DIJANOVIĆEVA KNJIGA "HRVATSKA U ŽRVNU JUGOSFERE" PREDSTAVLJENA U ZAGREBU

U dvorani Hrvatske kulturne zaklade i Hrvatskog slova sinoć je predstavljena knjiga Davora Dijanovića "Hrvatska u žrvnu Jugosferu".

U predstavljanju su sudjelovali akademik Josip Pečarić, dr. sc. Damir Pešorda i Benjamin Tolić. Predstavljanje je moderirao književnik Stjepan Šešelj, javlja portal HKV-a.

"Danas je doista poseban dan jer predstavljamo knjigu doista izuzetnog hrvatskog publicista Davora Dijanovića. Prije svega sve nas fascinira njegova mladost" – istaknuo je na početku izlaganja akademik Pečarić te dodao da je na početku Dijanovićeva novinarsko-publicističkog angažmana mislio da Dijanović uopće ne postoji, nego je to pseudonim nekoga mnogo starijega poznatog publicista koji se ne može koristiti svojim pravim imenom.

Pečarić je dodao da članci, eseji i prikazi skupljeni u korice Dijanovićeve knjige imaju veću i trajniju vrijednost od pukoga zbroja članaka, eseja i prikaza objavljenih u periodici i na internetskim portalima, "zato što sustavno razobličavaju pojave služanstva hrvatskih političara i medija, služenje stranim gospodarima, a protiv interesa hrvatskog naroda i hrvatske države". Akademik je na kraju izlaganja zaključio da Dijanović zaslужuje "zahvalnost ne samo što je objavio ovako vrijednu knjigu, već i zato što se ona pojavljuje u vremenu kada je i najpotrebnija".

Damir Pešorda istaknuo je kako je knjiga "Hrvatska u žrvnu Jugosferu" napravljena vrlo ozbiljno i studiozno, opremljena je popisom literature i kazalom imena, što je u ovim izdavaštvu nesklonim vremenima dosta rijedak slučaj kad su u pitanju knjige ove vrste. Pešorda je dodao da u prvom redu imponira jasnoća, zrelost i odrješitost Dijanovićeve političke misli.

"Dijanović je jedan od rijetkih suvremenih hrvatskih publicista konzervativne provenijencije koji nema nikakvih iluzija o euroatlantskim integracijama, one za njega nisu spas od jugosfere, nego tek još jedan hrvatski bijeg od samostalne odgovornosti za hrvatsku sadašnjost i budućnost", istaknuo je Pešorda.

Kao posebnu vrijednost knjige Pešorda je istaknuo niz biografskih tekstova u kojima autor reaktualizira političku misao i djelatnost značajnih autora iz hrvatske kulturne i političke povijesti, zbog čega knjiga može funkcionirati i kao svojevrsni priručnik jedne škole političkog mišljenja u Hrvatskoj.

Zaključio kako je riječ o važnom djelu suvremene hrvatske publicistike, djelu koje po mnogočemu odudara od prevladavajuće struje političkog mišljenja u suvremenoj Hrvatskoj. "U Dijanovićevem radu je puno više starčevićanstva nego u svim hrvatskim pravaškim strankama zajedno, a ima ih podosta. Pred autorom su vjerojatno još mnoge knjige, ali on je, usuđujem se reći, već ovom knjigom osigurao mjesto u suvremenoj hrvatskoj političkoj misli. Stoga knjigu preporučujem, a autoru želim puno uspjeha u daljem radu".

Benjamin Tolić također je istaknuo mladost autora, ali i hrabrost, budući da je prema Tolićevu mišljenju u Hrvatskoj uvijek bilo ljudi sa znanjem, ali oni često nisu imali hrabrosti plivati protiv vladajuće političke struje. Tolić je zaključio da knjiga "Hrvatska u žrvnju Jugosfere" predstavlja hrestomatiju hrvatske državotvorne misli i da bi se stoga trebala pronaći u knjižnici svake hrvatske obitelji.

Autor Davor Dijanović općenito se je osvrnuo na problematiku kojom se njegova knjiga bavi te istaknuo kako je zabrinjavajuća demografska slika u perspektivi najveći hrvatski problem.

"Situacija u Hrvatskoj jest loša, no nitko od nas nema pravo na apatiju i pasivnost. Pred žrtvom jednoga Zvonka Bušića, koji je za Hrvatsku odrobijao više od 32 godine u američkim kazamatima, mora ustuknuti svaka pasivnost i svaka apatija. Trebamo se riješiti defetizma i vratiti vjeru u vlastite snage; potreban nam je pobjednički, a ne gubitnički mentalitet. Samo s pobjedničkim mentalitetom moći će doći do potrebnih promjena. Narodi koji imaju pobjednički mentalitet, ponosni narodi, a to je znanstveno dokazano,

"i ekonomski su uspješniji" – zaključio je Dijanović pri kraju svog govora.

Portal HKV-a, 10. 4. 2014.

Hrvsijet, 10. 4. 2014.

O predstavljanju u Bjelovaru vidjeti:

http://www.bjelovar.info/index.php/kultura/predstavljena_knjiga_hrvatska_u_zhrvnju_jugosfere_mladog_bjelovarskog_autor/

**DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA
HRVATSKU ŠUTNJI NISMO SPREMNI!,
ZAGREB, 2015.**

**DVA HRVATSKA POGLEDA NA POZDRAV
„ZA DOM SPREMNI“**

Činjenica je da su se državotvorni Hrvati podijelili oko načina kako u Hrvatskoj konačno deustašizirati pozdrav „Za dom spremni“. Dva izvrsna predstavnika ta dva različita pristupa su tekstovi Hrvoja Hitreca i Benjamina Tolića. Jasno je da smo se mi, podržavajući prijedlog Mladog Jastreba priklonili Tolićevim argumentima. Kratak komentar sam vam već dao o Hitrecovom prijedlogu:

Hitrec zastupa isto gledište kao i Aralica. Pitanje je samo je li svjestan da bi s takovim umjerenijim prijedlogom njima bio jednak ustaša kao i ja?

Podsjetimo se što je rekao Aralica prema „Večernjem listu“, 26. 08. 2015.:

„Akademik Ivan Aralica nije potpisao Pečarićevu inicijativu jer se zalaže za to da službeni pozdrav u HV-u ostane onaj pod kojim je ostvarena pobjeda u Domovinskom ratu, ali nije potpuno na

Karamarkovoj i predsjedničinoj liniji kada je riječ o spornom pozdravu.

– Ne bih bio za to da se "za dom spremni" uvodi u vojsku, ali bio bih za to da ne bude inkriminiran pozdrav. Ja sam za to da se može javno njime pozdravljati jer to nije ustaški pozdrav. Ustaški je pozdrav bio "za poglavnika i dom spremni". "Za dom spremni" ubrajam u one izraze koje su ustaše preuzele iz hrvatske tradicije, kao što su, uostalom, preuzeli i kunu. Mi smo tu kunu deustažirali – zaključuje Aralica.“

Ne vjerujem da je akademik Aralica uopće znao za „Pečarićevu inicijativu“. Za nju je mogao doznati tek kada je Pismo poslano Predsjednici RH i Predsjedniku HDZ-a, ali... Kolega Aralica bi znao da sam ga pozvao, a nisam. Je li novinar prenio Aralici činjenicu da je Pismo obrana Thompsona i „Bojne Čavoglave“ – ne znam! Ali znam što u mojoj knjizi s Matom Kovačevićem, „Thompson u očima hrvatskih intelektualaca“ Aralica kaže povodom takovih napada!

Evo što je u *Hrvatskom listu* od 28. kolovoza 2008., odgovorio na jedno pitanje, veliki hrvatski književnik:

Dotakli smo se i pjevača M. P. Thompsona. Smatrate li da je današnja država, u moralnom i demokratskom smislu izobličena, s obzirom da smo dospjeli u vrijeme zabrana? Njemu ne daju pjevati kao nekad i Vici Vukovu.

Između progona Thompsona, a to jest progon, i progona bilo kojeg pjevača ili intelektualca u vrijeme komunizma, nema nikakve razlike. Progoni ga se zbog nacionalizma. U komunizmu je 95 posto političkih progona bilo zbog iste stvari. Dakle, zbog pjevanja pjesama, knjiga i sl. Sada se to ponovno javlja. Doduše, kada se očitava taj slučaj do kraja, može se pronaći i nešto novo. Svi oni, osobito Mesić i oni koji ga slijede i savjetuju, mislili su da će kroz ovih desetak godina proganjanja nacije i vjere, postavljanja pitanja vjeronauka, dakle, da će istisnuti i rodoljublje i vjeru. I kad nema pjesme, kad nema manifestacije, oni imaju dojam da su to i učinili, da su uspjeli jer vladaju dobrom dijelom medija i javnog mnijenja. Međutim, kada Thompson dođe na trg i skupi onoliku masu ljudi, oni vide da je njihov trud uzaludan, vide da vjera i nacija žive. Da su malo pametniji, mogli bi zaključiti sljedeće: vjeru i naciju nisu mogli istisnuti ni zatvoriti ni progoni za 50 godina komunističke represije, pa kako će ih istisnuti u slobodnoj zemlji bez komunističkog sustava,

kako će ih uništiti njihove riječi preko televizije. Druga stvar ili druga novina je sljedeća: oni su do krajnje mjere frustrirani. Mesić nikada nije uspio okupiti veći skup, on uvijek govori skupinama od nekoliko desetaka ljudi. Nakon izgreda u vojarni u Splitu, on ima strah pred masom. Da su ga tamo drukčije dočekivali i njemu pljeskali, onda bi i on drukčije reagirao. Ali on, čak ni u izbornoj promidžbi, ne može to doživjeti.

A sada im je toliku masu ljudi Thompson okupio u Kninu.

Evo razmišljanja dva velikana pera Hitreca i Tolića, pa sami prosudite!

HRVOJE HITREC: ŠTO S POZDRAVOM „ZA DOM SPREMNI“

(**Dio teksta: Hrvatski narod jednostavno više ne može smisliti zlatnu komunističku omladinu**)

Portal HKV-a, 31. 09. 2015.

Kronologija je poznata: jedan od najboljih svjetskih matematičara, akademik Pečarić, i još nekoliko tisuća znanih i neznanih uputili su pismo Kolindi i Karamarku, tražeći da se u oružane snage RH uvede pozdrav „Za dom spremni“ kao stara hrvatska baština. Adresanti nisu tu zamisao dobro primili, šutljiva je većina šutjela, orjunaši su podivljali, Pupovac je diktirao tekst Slavici Lukić u jutarnjim novinama, oglasio se i list „Vreme“ (Die Zeit) koji i inače jedva čeka da može pljunuti po Hrvatskoj koja je izmisnila fašizam i nacizam te zavela Italiju i Njemačku, ali se javili i prohrvatski kolumnisti izražavajući sumnju u provokativne namjere potpisnika peticije.

I što da se radi, moj Černiševski? Prvo: treba reći da svaki građanin i skupina građana imaju pravo pisati peticije i predlagati što god žele, kao slobodni ljudi. Pisati provokativno ili nježno, ljigavo, oštro, mlako i svakako. S te strane nemam primjedaba, štoviše. Mogu ja misliti da je peticija ponešto preambiciozna, budući da je odmah udarila na vojsku, ali tko sam ja da sudim, moj Franjo.(papa). Pa i mislim. Mislim da se počelo penjati na vrh zgrade umjesto da se pozabavimo temeljima, a u njima i jest ono o čemu treba razgovorati.

Naime, „službena Hrvatska“ u Europskoj uniji, a posebno oružane snage, taj pozdrav nikada ne će prihvati, i zato je inicijativa nesmislena. Prava inicijativa bila bi zahtjev za dekriminalizacijom rečenoga pozdrava u javnom životu, tako da slobodni ljudi mogu slobodno pozdravljati kako hoće i koga hoće a da im za vrat odmah ne skaču udbaši, četnici, lažni antifašisti i „nezavisno“ sudstvo. Da na nogometnim stadionima mogu pozdravljati ljubimce kada hoće i kako hoće – a tu je i caka koju vlasti ne mogu progutati, jerbo se pitaju kako to da baš nitko ne pozdravlja sa „Smrt fašizmu, sloboda narodu“ (čak ni u Rijeci). Ne pozdravljaju tako jer su one spomenute debele laži ipak porozne pa su i mladi uspjeli shvatiti da se pod krinkom rečenoga komunističkog pozdrava skrivao onaj pravi koji glasi „Smrt narodu“, to jest u prijevodu: smrt hrvatskom narodu, što je operativno provedeno i provođeno od 1945. do 1990.

Pozdrav „Za dom spremni“ nema u sebi riječ „smrt“, on samo govori o domu (domovini) koju se može braniti i obraniti ako postoji spremnost učiniti sve za nju. Prvi dio toga pozdrava nesumnjivo je stara hrvatska tradicija, i to nitko ne može nijekati. U pjesmama iz prošlih stoljeća česta je i riječ „spremni“, ne u istom stihu kao i „Za dom“, ali vrlo blizu, u istoj strofi, što znači da su osjećajno povezane. I zato se priklanjaju razmišljanju zadarskoga nadbiskupa o referendumu, s tim da referendumsko pitanje bude: „Jeste li za dekriminalizaciju pozdrava Za dom spremni?“ Pa ako narod kaže da nije, eto... Ako kaže da jest, neka .bude... A za istinu reći: režim u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj učinio je lošu uslugu Hrvatskoj općenito, pa i prisvajanjem toga pozdrava, zbog čega nam i danas trnu zubi, a totalitarni „antifašisti“ zobaju grožđe.

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/21062-h-hitrec-hrvatski-narod-jednostavno-vise-ne-moze-smisliti-zlatnu-komunisticku-omladinu.html>

BENJAMIN TOLIĆ: ŠUPALJ DOGAĐAJ

Hrvsijet, 02.09.2015.

Sve češće nas spopadaju šuplji događaji. Kako to, šupalj – događaj?! Da, baš tako. To je kovitlac prašine što ga javna općila povremeno dignu pa ostave da okopni poput lanjskoga snijega. A javnost obično zaboravi, katkad i prije no što se prašina slegne, i tko je, i gdje, i kada, i zašto prašinu uskovitlao.

Nije li sjajan primjer takva događaja prijedlog da se u službenu uporabu u Hrvatskoj vojscu uvede pozdrav „Za dom – Spremni!“ što ga je akademik Josip Pečarić u ime 3.200 supotpisnika uputio predsjednici Republike Kolindi Grabar Kitarović i predsjedniku HDZ-a Tomislavu Karamarku?

Ne bih rekao.

Zašto? Prašina se oko doma i spremnosti na njegovu obranu, unatoč pobjedi u Domovinskom ratu, u Hrvata još nije slegla. Po svemu sudeći, i ne će tako skoro. Zamisao da se Hrvatskoj vojscu umjesto sadašnjega „Pozdrav domovini – Pozdrav!“ uvede pozdrav „Za dom – Spremni!“ potekla je od Branka Borkovića – Mladog Jastreba, posljednjeg zapovjednika obrane grada Vukovara. A prašina koju je Pečarić uskovitlao nije obična prašina. To je ideološka, da ne velim: radioaktivna prašina! I sigurno će još neko vrijeme zračiti. Mala je vjerojatnost da će vitezovi „jugoslavenskog antifašizma“ akademiku Pečariću, hrvatskomu matematičaru svjetskog glasa, tako skoro zaboraviti ili čak oprostiti njegovih tridesetak političkopublicističkih knjiga. A i Pečarić je, takav kakva ga je Bog stvorio, izrazito neprikladan za okosnicu šuplja događaja. Ako komu treba šupalj događaj, neusporedivo mu je bolje uhićenje Mate Granića i svršetak njegova kaznenog progona.

No, dobro, reći će tkogod, možda i jest tako. Ali zašto su onda i Pantovčak i Trg žrtava fašizma onako dočekali inicijativu? Predsjedničin ured tvrdi da je inicijativa „neozbiljna, neprihvatljiva i na razini provokacije“, te da nije vrijedna službenog komentara, a HDZ poučava akademika Pečarića i njegove supotpisnike da se suvremena hrvatska država temelji na Domovinskom ratu i da „Hrvatska vojska ima svoje pozdrave koji odražavaju domoljublje i

zajedništvo proizašlo upravo iz Domovinskog rata, a to su 'Domovini vjerni' i 'Pozdrav domovini', te skreće pozornost javnosti na nevoljno stanje u državi.

Znači li to da su Pečarić i njegovi supotpisnici, među kojima su i ljudi poput sisačkoga biskupa Vlade Košića, pomoćnog biskupa zagrebačkog Valentina Pozaića, akademika Stanka Popovića, bivšega ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest Mirka Valentića, don Andželka Kaćunka, fra Miljenka Stojića, odvjetnika Zvonimira Hodaka, predsjednika Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta Zvonimira Šeparovića – neozbiljni? Da su provokatori? Da su neuči zgubidani? Ili je Hrvatska vojska „najbolji od svih mogućih svjetova“, pa je i sama pomisao da u njoj treba nešto promijeniti neka vrsta svjetovnoga svetogrda?

Nije valjda tako. A prijedlog su i na Pantovčaku i na Trgu žrtava fašizma mogli pristojno odbiti. Pragmatičnost ima svoju cijenu. Strah od Bruselja, izražen poštupalicom Mislava Bage „A što će nam reći Bruxelles?“, zvučao bi ljigavo. Još bi gore odjeknuo eksplicitan „regionski“ obzir prema Beogradu. No ni drskost nije skrila ljigave razloge. A postojao je i čestit način. To je, dohvaćen u kovitlacu medijske prašine, natuknuo i predsjednik Hrvatske biskupske konferencije Želimir Puljić: Odluku o „škakljivim“ pitanjima pametna demokratska vlast prepusta suverenom narodu, a on odlučuje na referendumu.

Moja neznatnost uz najbolju volju ne vidi što bi u pozdravu „Za dom“ i odzdravu „Spremni!“ bilo „škakljivo“? Ako je Hrvatska vojska obrambena oružana sila Republike Hrvatske, njezina je glavna zadaća obrana domovine. To je u pozdravu radi jezgrovitosti zbijeno u dva sloga „Za dom –“. Dvosložan je i odzdrav „Spremni!“ Komu su neprihvatljiva ta četiri sloga? Komu prijeti takav vojnički pozdrav? Nikomu tko ima poštene namjere prema Hrvatskoj. Taj jezgroviti pozdrav samo obećava obranu i zaštitu svakom domu u Hrvatskoj.

Čast i sadašnjemu pozdravu Hrvatske vojske. Taj lirska „Pozdrav domovini – Pozdrav!“ tako su oblikovale nevoljne političke okolnosti. Kako on danas zvuči? Danas, govoreći zajedničkim jezikom vlasti i oporbe, u suverenoj Hrvatskoj, članici NATO-a, najjačega vojnog saveza u povijesti čovječanstva? Ruku na srce, taj pozdrav zvuči vrlo – nevojnički. Kao da vojska odnekud izdaleka,

recimo iz Afganistana, apstraktno pozdravlja domovinu, onako kako su nekoć prestrašena rodbina i prijatelji pozdravljali političke zatvorenike u jugoslavenskim robijašnicama. Ne mislim da je vojni pozdrav goruće političko pitanje, ali demilitariziranu vojsku, članicu NATO-a, treba militarizirati.

A što će na to reći „antifašistički“ ljubitelji ustaških kuna? Oni ne mogu Pečarićev prijedlog pretvoriti u šupalj događaj, ali će, bude li se o tomu moglo dobro živjeti, kao i dosad širiti strah od Katoličke crkve i Hrvatske vojske.

Benjamin Tolić

<http://www.hrvijet.net/index.php/kolumna-benjamin-tolic/39135-benjamin-tolic-supalj-dogadaj>

OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.

PROPADE IM CRVENA HRVATSKA?

Ostvaruje li se ono što sam njavio knjigom: PROPADE IM CRVENA HRVATSKA?

<http://kamenjar.com/obracanje-predsjednice/>

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/34393/Grabar-Kitarović-Sutra-ćemo-znati-imamo-li-mandatara-ili-nove-izbore.htm>

<http://www.hrvijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/40814-nema-novih-izbora-karamarko-i-petrov-predsjednici-predocili-78-potpisa>

<http://kamenjar.com/petrov-karamarko-imaju-saborsku-vecinu-78-potpisa/>

Tolić o onome što sam nazvao Srpsko-hrvatska Hrvatska na predstavljanjima moje knjiga DVA PISMA KOJA SU SKINULE MASKE u Sisku i Travnom, a što je Karamarko otklonio neposredno poslije tih predstavljanja :

<http://www.hrvijet.net/index.php/kolumna-benjamin-tolic/40799-benjamin-tolic-povijesno-poslanje>

Tolić kaže:

“To biskup Vlado Košić čudoredno osuđuje kao preuzetnost. No trodijelna se ludost, puna rokova i uvjeta, silno svidjela nekim

političkim univerzalistima unutar Katoličke crkve u Hrvata. Oni valjda misle: Svi smo mi djeca Božja, manje-više grješna djeca Božja.”

Nemam dvojbe da je istup biskupa Košića itekako puno doprinio jer je nemoguće da iole misleći državotvorni Hrvat nije svjestan koliko on znači i njemu i bilo kojem državotvornom Hrvatu. U mom tekstu sam se više osvrnuo na samu ideju kroz ponašanje političara. Tekst sam poslao i Predsjednici (CC Karamarku): i naglasio tako nešto (po sjećanju ne pokušavajući naći i link o tome): Štovana gđo Predsjednice,

Možda i znate da sam Vam poslao pozive za predstavljanja u Sisku i Zagrebu unatoč poznatom neslaganju oko pozdrava ZDS, a čemu i jest posvećen najveći dio knjige.

Neslaganja su normalna stvar, pa tako se jedan od savjetnika Predsjednice javno zalagao za tripartitnu vladu, a g. Karamarko se na kraju ogradio od toga.

Ja sam o tome i govorio na predstavljanjima u Sisku i Zagrebu, tj. to je definirano u naslovu mog govora:

Srpsko-hrvatska Hrvatska:

<http://glasbrotnja.net/kolumnе-akademik-josip-pečarić/josip-pečarić-2>

Kako je to izgledalo u Sisku možete vidjeti na:

<http://www.biskupija-sisak.hr/>

<http://narod.hr/kultura/josip-pečarić-dva-pisma-koja-su-skinula-maske-na-hrvatsku-sutnju-nismo-spremni>

<http://kamenjar.com/josip-pečarić-dva-pisma-koja-su-skinula-maske-na-hrvatsku-sutnju-nismo-spremni/>

Sa štovanjem,

akademik Josip Pečarić

PS. Iz Travna je i:

<http://narod.hr/kultura/dr-sc-stjepan-razum-na-hrvatsku-sutnju-nismo-spremni>

Važno je pogledati i ovo: **Milanović želi namjestiti izbore!**

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/zvonimir-hodak-evo-zasto-milanovic-pusicka-odjednom-zele-nove-izbore-873324>

Pitanje je je li i ove sada namjestio. Bilo je puno tekstova koji su ukazivali na to!

Nadam se da ćemo već sutra imati potvrdu o saborskoj većini, koja

će nam jamčiti PROPAST CRVENE HRVATSKE i ideje o SRPSKOJ ili SRPSKO-HRVATSKOJ HRVATSKOJ!

Nadam se da će uskoro dobiti i odgovor na pitanje kojim sam završio svoje govore u Sisku i u Travnom:

Na kraju ostaje mi samo upitati i vas i sebe:

Hoćemo li ponovno imati hrvatsku Hrvatsku?

<http://glasbrotnja.net/kolumnne-akademik-josip-pecaric/75215>

O ČETVRTOM STUPU 'MOJE' HRVATSKE: AKO SVI ŠUTE, NE ĆE SISAČKI BISKUP MSGR. VLADO KOŠIĆ

Moju knjigu "Ako voliš Hrvatsku svoju" je u Mostaru 05, 12. 2014. predstavio doc. dr. sc. Marko Tokić. Tokić je naglasio (Glas Brotnja, 05. 12. 2014.) da četiri stupa moje Hrvatske čine: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić. Kako sam više puta naglasio ta "moja" Hrvatska je zapravo hrvatska Hrvatska kojoj teže svi državotvorni Hrvati. Svakim danom mnogima u Hrvatskoj (a i van nje) postaje sve više jasno koliki je značaj biskupa, koji se sam sebe ponajbolje definirao naslovom svoje knjige "Biskup na prvoj crti".

Sve to se ponajbolje moglo vidjeti ovih dana. Komentirajući tekst Benjamina Tolića o zasluzi biskupa Košića za to što danas imamo mandatara vlade sam rekao:

Nemam dvojbe da je istup biskupa Košića itekako puno doprinio jer je nemoguće da iole misleći državotvorni Hrvat nije svjestan koliko on znači i njemu i bilo kojem državotvornom Hrvatu.

S priateljima sam na šaljiv način to dalje komentirao jer se iz dana u dan pokazivalo da je to doista točno:

Josip Stjepandić:

Je li biskup Košić odlučio mandatara?

Takve vijesti iz partijskog tiska upravo prenose na HRT4.

Ako je istina, da je jedan političar konačno došao do pameti, onda se jako veselim!

Kako je lijepo slušati kad skojevci cvile!

Josip Pečarić:

Zar nisam nešto slično i ja napisao:)))

Josip Stjepandić:

To je intelektualni stupanj viši od akademika: kad te partija počne plagirati.

Marijana Petir:

Vas dva Josipa ste stvarno neumorni!!!

Josip Stjepandić:

<http://www.jutarnji.hr/obitelj-boze-petrova-tesko-je-podnijela-napad-biskupa-koscica--komunisti-su-hrvatskom-narodu-nanijeli-najvise-zla-u-njegovoj-povijesti--/1484873/>

Ovaj Jutarnji ne može prežaliti! :)))

Josip Pečarić:

"Naši svećenici, vođeni Duhov Svetim, ponekad vide više od građana. Hvala našem biskupu Košiću za hrabrosti, na poruci koju je izaslao i neka ga za to dobro blagoslovi naš Svemogući Bog."

Pročitajte više na <http://kamenjar.com/komunisti-opet-u-cudu-crkva-i-biskupi-za-sve-im-krivi/>, Kamenjar

Značaj istupa biskupa Košića (Vidjet priloge) danas su komentirali i u Hrvatskom tjedniku i na portalu dnevno.hr.

Tako u BONUSu Hrvatskog tjednika nalazimo:

Msgr. Košić pravodobno upozorio Petrova

Ako svi šute, neće sisački biskup msgr. Vlado Košić. Ne mogavši otrpjeti protunaravnu i protunarodnu koaliciju između Mosta i SDP-a, na svome je Facebook-profilu izrazio je svoje razočaranje Mostom. Kaže da to nije most, nego mostobran za spašavanje SDP-a, tj. komunista koji su hrvatskom narodu nanijeli najviše zla u njegovoj povijesti. Most je po rezultatima treća snaga na hrvatskoj sceni, ali oni žele mnogo više. Hoće biti prvi i postavljati svima uvjete. A to se zove u moralnoj teologiji preuzetnost, dakle preuzimanje kompetencija koje ti ne pripadaju. "Petrov je i nesiguran – čudne li kombinacije: psihiyat i političar! - ali posve slijep! Onaj je stari lisac, lopina i prevarant, a ovaj naivčina i zapravo – izdajica. Neka nam se Bog smiluje", istaknuo je msgr. Košić. Možda je to i utjecalo na Petrova da odustane od koalicije sa SDP-om.

Hrvatski tjednik, 24. 12. 2015.

(...)

**DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’,
ZAGREB, 2017.**

OPET O SRPSKO-HRVATSKOJ HRVATSKOJ

Vidim da je na Youtube-u emisiju Bujice u kojoj smo bili prof. Jurčević i ja do sada bilo 11.837 pregleda. Meni je posebno zanimljivo bilo to što je tekst koji sam vam dao s naslovom *Glas Brotnja o Bujici* nije precizna informacija. Naime tekst je napisao sam Velimir Bujanec. Kako nisam primjetio da on sam daje takove tekstove u kojima tako detaljno opisuje o čemu se govorilo u njegovoj emisiji, nisam ni stavio njegovo ime na kraju teksta koji sam vam poslao. Ali ipak sam provjerio u Glasu Brotnja i doznao da je g. Bujanec zaista autor tog teksta. Isprika g. Bujancu.

Mislio sam da je svima jasna poruka koju sam dao na kraju emisije s srpskom podjelom nas Hrvata na Ustaše i Srpske sluge. Rekao sam: A ja vam ne volim biti sluga. Promijenio sam uobičajen način kada prvo izazovem šok tvrdnjom: „Ja sam Ustaša“, a onda dam i ovo o podjeli. Međutim, jučer me je na ulici sreo jedan gospod i pitao me što sam htio reći na kraju emisije s tim kako ne volim biti sluga. Rekao sam mu:

„Kada Vam netko kaže da ste Ustaša, nemojte se ljutiti. Dapače zahvalite se čovjeku zato što i on vidi kako Vi niste Srpski sluga.“

O Bujančevim emisijama piše i Hodak:

Zašto se "Posljednja večera" nikako nije mogla održati u Hrvatskoj? Zato jer bi Hrvati izdali Isusa još za vrijeme doručka!

Branimir Pofuk, notorni jugonostalgičar, opet se propeo iz petnih žila da nas trgne iz sna duboke fašizacije Lijepe naše. Dežurni "liberalni" higijeničar ogorčen je na TV emisiju "Bujica" koja je preživjela usprkos Mirjani Rakić i vojnički discipliniranoj medijskoj blokadi lijevih medija. Uključujući naravno i Večernjak u kojem naš Brane Pofuk uporno propagira "bratstvo i jedinstvo". Brane je energično protiv "zatvaranja očiju i začpljivanja nosa pred tom pojmom." Ta "pojava" je izuzetna gledanost te emisije izvan "nacionalnih frekvencija" tri velike televizije. Brani je neshvatljivo da se u Bujici pojavljuju Predsjednica Republike, šefovi stranaka, ministri i akademici. Da su se svi pojavili u "Nedjeljom u 2" Brane ne bi "ni reč rekeli". Ali u Bujici...?! Bujanac, direktan kakav već je, a što je i razlog izuzetne gledanosti same "Bujice", okomio se "na mladog aktivistu" koji je upozorio UEFU da na francuskim stadionima sprijeći izvođenje himne hrvatske nogometne reprezentacije i navijača "Lijepa li si". Kaže Pofuk: "Što je u njoj sporno, tema je u koju se ovdje neću upuštati". Naravno on zna, ali neće ognjištarima otkrivati kakva se to fašistička podvala krije u naoko benignom naslovu "lijepa li si".

[http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/zasto-se-
posljednja-vecera-nikako-nije-mogla-odrzati-u-hrvatskoj-zato-jer-
bi-hrvati-izdali-isusa-jos-za-vrijeme-dorucka-932189](http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/zasto-se-posljednja-vecera-nikako-nije-mogla-odrzati-u-hrvatskoj-zato-jer-bi-hrvati-izdali-isusa-jos-za-vrijeme-dorucka-932189)

U emisiji s dva podpredsjednika HNES-a (Jurčević, Pečarić) tema je bio pozdrav ZDS, a kako je o njemu bilo riječi i u intervjuu Predsjednice to sam komentirao u tekstu: *Predsjednici je Thompson uz bok Stepincu, a Bojna Čavoglave je napravila više Srba zeceva od Oluje!* Tekst je inače objavljen na Glasu Brotnja.

Jedan dragi prijatelj mi je jučer napisao:

Poštovani akademiče,

sve je u pitanju, crni su oblaci nad Hrvatskom, postoji mogućnost da sve izgubimo, a ne samo pozdrav. Ako dođe do komunističke diktature neće Vas spasiti status akademika. Sada treba doista skupiti sve glave na hrpu, ako želimo opstati. Politika je ostvarenje mogućeg. Dobiveno na bojnome polju gubi se lagano za zelenim stolom.

Moj sin je jučer napustio Domovinu, jer ovdje nema za njega mesta, premda je mladi čovjek s doktoratom znanosti, a Vi mi insistirate na pozdravu.

Odgovorio sam mu:

Da, jer su se s pozdravom odrekli HOS-ovaca. A prodaja branitelja je znak da su neki spremni prodati Domovinu. Evo sto mi je o tome napisao jedan branitelj:

Poštovani akademik Josip mi ne živimo u državi Hrvatskoj ta država je nešto imaginarno, ona ne postoji u mnogim glavama tako zvanih, po potrebi, hrvatskih političara, za njih nije problem biti livo ili ti desno, bitan im je samo tron, kruna te takozvane njihove države. Za krunu sve će dati, prodati čaču, mater, dicu samo im je bitna kruna iz nje proizlazu sva moć, upravljanja ovim bjednim, zatucanim hrvatskim pukom ispranog mentalnog sklopa. Pa u povodu tog morbidnog presjedničinpog intervjua mali prilog od moje malenkosti. Moj objavljeni komentar na facebooku.

"Poštovana" predsjednice Hrvatske države, zašto poštovana pod navodnicima iz jednostavnog razloga zato što ne zaslužujete moje poštovanje. Predsjednik države koji zaslužuje moje poštovanje je onaj koji se neće bez pogovora pokloniti onima koji su do jučer klali, masakrirali, žerili, palili, uzduž i popriko mojoj domovini. Upravo vi vašim večernjim nastupom te istima dajete propusnicu da u nekoj bližoj budućnosti podu stazama kojima su u krvavom piru harali devedesetim prošlog stoljeća. Predsjednice Za Dom nije nikakvi ustaški pozdrav jer ja ne prihvaćam da mene hrvatskog vojnika dragovoljca Domovinskog rata vi etiketirate epitetom ustaše. Za vas i sve vama sličnima ja sam Dragovoljac, hrvatski vojnik sudionik svetog Domovinskog obrambenog rata. Kao što su ZNG legalne hrvatske ratne postrojbe tako je i HOS ako niste upoznati legalna, ozakonjena postrojba oružanih ratnih formacija Hrvatske države. Ako je HOS po zakonu legalna formacija a Je tada je i amblem HOS-a na kojem piše Za Dom Spremni legalan i zakonski dozvoljen. Poradi ovih razloga nadam se da se na sljedećim predsjedničkim izborima nemate namjeru kandidirati, eto moja malenkost bar što se mene tiče to vam ne preporuča jer moj glas ako Bog da nećete dobiti."

Inače me čudi kako se hrvatski intelektualci ne zapitaju: "A zašto je njima tako važan pozdrav?"

*Sve mi se čini da će i HDZ samo nastaviti Sanaderovim putem.
I onda će im biti kriv ZDS a ne oni sami jer se ne žele suprotstaviti i braniti branitelje!*

Bog,

Josip

P.S. Čini se da nisi gledao Bujicu:)))

Kasnije sam video kako i Marko Ljubić daje usporedbu intervjuja Predsjednice i Predsjednika Vlade Srbije:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/dnevni-detektor/hrvatsko-srpski-odnosi-drzava-srbija-i-hrvatska-bez-drzave>

Kada sam spomenuo Sanaderov put mislio sam na ono što je rekao Igor Peternel:

Izaberimo Plenkovića jer tako žele lijevi mediji

"Nekad je HDZ bila ozbiljna stranka. Neki su govorili i opasnih namjera! Nekad im je predsjednik stranke posprdno ismijavao guske u magli i vragove -crvene, žute i zelene, a koji su ga istovremeno itekako respektirali.

Danas im te guske i ti isti vragovi smjenjuju i postavljaju predsjednike! Tužno !!

Ajmo, Plenkija za predsjednika...hitno! Jer tako žele Jutarnji, RTL, Index.hr i Nacional!! A ni GONG nije protiv",

<http://www.dnevno.hr/vijesti/dnevni-detektor/hrvatsko-srpski-odnosi-drzava-srbija-i-hrvatska-bez-drzave>

A Sanadera uz Plenkovića veže i Marcel Holjevac (ali i Milanovića!) u dnevno.hr:

NOVA NADA ILI NOVI SANADER?

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/novi-predsjednik-hdz-izbor-vladimira-seksa-veleposlanstva-u-buzinu-ili-pantovcaka-932321>

Dakle Plenković i Milanović, velika koalicija koju zagovaraju. Korak smo do Srpsko-hrvatske Hrvatske.

O svemu ovome uvijek je dobro pročitati Benjamina Tolića:

<http://kamenjar.com/benjamin-tolic-strvinarska-gozba/>

Strvinarska gozba, kaže Tolić.

A bez strvinara nema ni Srpsko-hrvatske Hrvatske, zar ne?

USTAVNOM SUDU RH JE DOMOVINSKI RAT ZAPRAVO "POTICANJE MRŽNJE NA TEMELJU RASNE, NACIONALNE I VJERSKE PRIPADNOSTI"

Sa zaprepaštenjem sam danas pročitao odluku Vrhovnog suda RH:

USTAVNI SUD ODBIO TUŽBU JOSIPA ŠIMUNIĆA ZBOG 'ZA DOM SPREMNI'

Ustavni je sud zaključio da je ograničavanje Šimunićeve slobode izražavanja utemeljeno na zakonu. Šimunić je tvrdio da je bio diskriminiran jer su u usporedivim slučajevima u Kninu i Zagrebu drugi oslobođeni

Uz izdvojeno mišljenje suca Miroslava Šumanovića, Ustavni sud (bez Ingrid Antičević-Marinović) odbio je ustavnu tužbu Josipa Šimunića protiv odluke Visokog prekršajnog suda kojom je kažnjen s 15.000 kuna jer je na stadionu u Maksimiru nakon utakmice Hrvatska – Island 19. studenoga 2013. s mikrofonom u ruci publiku poticao da na njegov uzvik “Za dom” uzvratи “Spremni”, i tako četiri puta.

Osuđen je za "poticanje mržnje na temelju rasne, nacionalne i vjerske pripadnosti".

(...)

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/70511/Ustavni-sud-odbio-tužbu-Josipa-Šimunića-zbog-'Za-dom-spremni'.htm>

Kao sutci u RH morali bi biti upoznati s činjenicom da je pozdrav ZDS korišten u Domovinskom ratu. Dakle vi zapravo tvrdite da je Domovinski rat "poticanje mržnje na temelju rasne, nacionalne i vjerske pripadnosti".

Iako smo svjedoci da je u zadnje vrijeme niz hrvatskih intelektualaca upozoravalo na takove elementarne činjenice što je objavljivano na hrvatskim portalima. Recimo u više tekstova spominju se riječi Siniše Glavaševića koji je govorio da bi "Vukovar pao već u rujnu mjesecu 1991. godine da nije bilo HOS-a".

Ili recimo:

"Spomenimo samo slučaj našeg proslavljenog nogometnog reprezentativca Josipa Šimunića. Kada je u Beogradu paljena hrvatska zastava i bila izložena srpska zastava na kojoj je cirilicom bilo napisano ime Vukovar nije nikome smetalo. Ali kada je poslije toga u Zagrebu bila hrvatska zastava na kojoj je bilo i ime Vukovar, delegat je tražio da se ukloni hrvatska zastava. i umjesto da ga lijepo zamole da napusti Hrvatsku, problem je postao Šimunić i ZDS!"
<http://narod.hr/hrvatska/akademik-josip-pecaric-pozdravu-dom-spremni-tocno-toliko-smeta>

Dobro, za pretpostaviti je da naši sutci Ustavnog suda ne čitaju hrvatske portale i ne znaju da je ZDS pozdrav vezan za Domovinski rat. Međutim, dobili su do sada najmanje 3 (TRI) otvorena pisma koja ih na to upozoravaju. Tako sam krajem kolovoza napisao:

Poslije dva pisma Ustavnom суду сада се обраћам и Врховном суду. Наиме у првом писму smo upozorili kako „u najernjoj maniri из времена комунистичке диктатуре Опćinsko državno odvjetništvo u Zagrebu tvrdi kako je Šimunić *bio svjestan da uzvik "Za dom"* uz *odzdrav "Spremni"* simbolizira službeni pozdrav за vrijeme totalitarnog režima Nezavisne države Hrvatske odnosno da kao takav predstavlja manifestaciju rasističke ideologije, prijezir prema drugim ljudima zbog njihove vjerske i etničke pripadnosti te trivijaliziranje žrtava zločina protiv čovječnosti.“ Уставни суд nije odgovorio на то писмо, а онда је дошла и одлука Visokog upravnog суда – prihvatio је жалбу državnog odvjetništva којом је и овај суд само потврдјо lažne i uvredljive tvrdnje Općinskog državnog odvjetništva jer је добро poznato kako je ZDS bio službeni pozdrav postrojbi HOS-a u Domovinskom ratu, a koristili су га и mnogi drugi branitelji. Doista, као у najcrnjim komunističkim vremenima имамо sudove који znaju i суде ljude zbog onoga што они misle. Уставни суд nije reagirao ni на друго писмо.

To je bilo treće pismo. Nepotpuni popis onih koji su Ustavni sud RH upozorili na to u prvom pismu dan je u prilogu.

Jasno je zašto je Ustavni su donio ovakovu odluku. Itekako je važno skinuti ploču hrvatskim braniteljima i to onih kojih su se fgaistički agresori najviše bojali – našim HOS-ovcima. To je imperativ svima onima kojima su hrvatski branitelji oduvjelek samo ustaše, a hrvatska država TUĐMANOVA USTAŠKA DRŽAVA!

Time se ostvaruju i naredbe iz Srbije. Iz Vučićeva govora to je tako očito:

“...onih koji optužuju naše manjine, koji podupiru teroristima spomenike i najgore nacističke pozdrave, ocjenjujemo kao težak kompleks.

Ne želimo floskule od onih o velikosprskoj agresiji, neka vide koliko su krvi prolili i neka vide kako je ta agresija završila, s više od 250 tisuća prognanih Srba. Valjda bi trebalo da i ono malo protjeraju. Tu cijenu više nećemo plaćati. Nama nitko nije platio cijenu za više od 500 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu i drugim mjestima NDH. Nećemo dopustiti da nas ponižavaju oni koji pozdravljuju ustaške teroriste i pozdrave i zastave.

(...)

digli ste Za dom spremni u Jasenovcu, Gotovina je savjetnik u Vladi, čak se i Hrvati protive crkvi Alojzija Stepinca u Zagrebu, tu je i ploča ustašama u Sisku.

<http://direktно.hr/en/2014/direkt/70483/Vučić-spominjao-Stepinca-Jasenovac-Srpska-srca-ne-kucaju-za-fašizam.htm>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/regija/vuciceva-izvanredna-konferencija-hrvatska-nas-je-jedina-blokirala-njihovi-diplomati-bjezali-su-od-mene-po-bruxellesu-982698/#axzz4SFQ7Qo9G>

Naravno tu je itekako važna ponovna uspostava jugosrpskog mita o Jasenovcu:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/komentari/dok-se-rusi-mit-o-jasenovcu-srbi-grade-novi-982650/#axzz4SFQ7Qo9G>

Hrvatski simboli i Jasenovac su im jedino i ostali jer srpske sluge nisu pobijedile na izborima pa se hrvatskim simbolima (osim ustaške kune – ona im je draga) i Jasenovcem mogu pozivati za Drugi svjetski rat (a u mislima i željama im je Huda jama, Križni put,...).

Tako Benjamin Tolić piše:

a sad nas, evo, snađe i novi, mlađahni Davor Bernardić. I nudi, nov i mlad, poslušajmo što: „U zadnjih 20 godina i globalno i lokalno raste društvena nejednakost. Ljudi traže postavljanje humanijih ciljeva. SDP-ov cilj je oživiti humanu agendu. Moramo probuditi duh kolektivizma kao što su to učinili antifašisti 1945. i hrvatski branitelji početkom devedesetih.“

Dakle, doba najcrnjega staljinizma: masovno ubijanje suverenističkih Hrvata, otvaranje logora i seljačkih radnih zadruga? Bero možda ne zna što govori. Ili ipak zna i upinje se iz petnih žila da nam ni Nova godina ne bude nova.

<http://www.hrvsijet.net/index.php/kolumna-benjamin-tolic/45251-benjamin-tolic-sve-novo>

Zanimljivo je da su dva teksta od dva uutora sa sličnim naslovima jučer tiskana na dva portala:

SOTONIZIRAJU SE HRVATSKA OBILJEŽJA, A
GLORIFICIRAJU PROTUHRVATSKA (NEO)KOMUNISTIČKA
<http://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/25543-prof-dr-sc-stipe-kutlesa-u-hrvatskoj-vlada-cetnicko-jugoslavenski-a-ne-hrvatski-i-ustaski-fasizam.html>

AKADEMIK PEČARIĆ: DANAS SU AGRESORSKI SIMBOLI DOBRODOŠLI, A BRANITELJSKI NISU

<http://narod.hr/hrvatska/akademik-pecaric-danas-agresorski-simboli-dobrodosli-a-braniteljski-nisu>
<http://kamenjar.com/akademik-pecaric-danas-agresorski-simboli-dobrodosli-a-braniteljski-nisu/>
<http://glasbrotnja.net/dom-spremni-vs-zvijezda-petokraka/>

Zapravo jasno je zašto je Ustavni sud donio odluku kojom je Domovinski rat "poticanje mržnje na temelju rasne, nacionalne i vjerske pripadnosti" Vučićevu zapovijed je u Saboru prenio od HNES-a etički osuđen za veleizdaju Milorad Pupovac:

HDZ-ovac Dražen Bošnjaković kaže o poginulim HOS-ovcima:
Ti ljudi su bili dio obrambenih snaga RH. Oni nisu bili fašisti, oni su se borili protiv toga.

'Zaboravili ste da ovdje sjedi neko koga svojim riječima vrijedate, napao ga je Pupovac.

"<http://kamenjar.com/vesna-pusic-sto-ce-nam-povjerenstvo-nam-sarafciger-a-ne-povjerenstvo/>

Naravno, Pupovcu je kao i Ustavnom суду Domovinski rat "poticanje mržnje na temelju rasne, nacionalne i vjerske pripadnosti".

Da i Pupovcu je kao i Ustavnom суду Domovinski rat Bošnjaković nije u pravu. Nisu se HOS-ovci I branitelji borili protiv fašizma, nego su oni fašisti, zar ne?

Josip Pečarić

P.S. A Nenad Piskač se s pravom pita što bi na sve ovo danas rekao Tuđman:

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/nenad-piskac/25548-n-piskac-franjo-tudman-bio-bi-danas-zadovoljan-danasnjim-stanjem.html>

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG
NARODA, ZAGREB, 2018.**

BENJAMIN TOLIĆ

HAAŠKI DAN REPUBLIKE

U srijedu, 29. studenoga 2017., predsjednik žalbenoga sudskog vijeća u predmetu „Prlić i drugi“ sudac Carmel Agius u velikoj je vijećnici Međunarodnoga kaznenog sudišta za bivšu Jugoslaviju (ICTY) u Haagu pročitao posljednju presudu svoje pravosudne ustanove.

Bila je to konačna presuda vodstvu negdašnje Hrvatske Republike Herceg-Bosne (Jadranku Prliću, Bruni Stojiću, Slobodanu Praljku, Milivoju Petkoviću, Valentinu Čoriću i Berislavu Pušiću, optuženima i osuđenima od toga sudišta zbog „ratnih zločina“ počinjenih u okviru „udruženoga zločinačkog pothvata“ protiv bosansko-hercegovačkih Muslimana, današnjih Bošnjaka, u muslimansko-hrvatskim oružanim sukobima u hrvatskom Domovinskom ratu u Bosni i Hercegovini god. 1992./93.

Haaški sud u svomu posljednjem pravorijeku nije škrtario na kaznama. U obama postupcima u predmetu je „Prlić i drugi“ dosudio

jednako: Prliću 25; Stojiću, Praljku i Petkoviću po 20; Čoriću 16; Pušiću 10 – ukupno 111 godina zatvora!

Svečanost je zatvaranja Haaškoga suda očito bila upriličena za Dan Republike, najveći praznik pokojne Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije. I protekla bi u najboljem redu i miru da je nije temeljito uneredio jedan osuđenik. Bio je to tjelesni i moralni gorostas – general HV-a i HVO-a Slobodan Praljak! Kada je Agius pročitao njegov dio presude, general nije sjeo, ostao je na nogama. Pogledao je u kamere i viknuo: „Slobodan Praljak nije ratni zločinac!“ Zatim se obratio Maltežaninu Agiusu, Kinezu Daqunu, Amerikancu Meronu, Talijanu Pocaru i Južnoafrikancu Bakoneu Justiceu Molotou: „Sudci, s prijezirom odbacujem vašu presudu.“ I, dok ga je sudac Agius molio da sjedne, general se još više uspravio te pred očima cijelog svijeta popio – kalijev cijanid. Kada je pao na pod, Agius je zapovjedio da se spusti zavjesa, pa rekavši: „To je sada mjesto zločina“, nastavak svečanosti preselio u drugu vijećnicu.

Naravno, cijeli je svijet odmah izviješćen o događaju. Ali velikomu je medijskom svijetu pravorijek sa smrtnim ishodom tek zgodan *event*. Dio će toga svijeta, poput američkoga TBS-ova komičara Conana O' Briena na tom događaju, koliko se bude dalo, i zabavno parazitirati.

A „Region“? Ako se dan po jutru poznaje, „Region“ će u svojim lažima i prostotama, poput srpskoga glumca Sergeja Trifunovića na *Facebooku*, dugo povlačiti taj *event* za perčin. Događaj je razglio srpskoga predsjednika Aleksandra Vučića. On se, veli, ne bi rugao Praljkovu činu, ali očito uživa u tomu što su po završnomu haaškom pravorijeku Hrvatska i nesretna Hrvatska Republika Herceg-Bosna u „udruženom zločinačkom pothvatu“ izvršile agresiju na Bosnu i Hercegovinu. U Sarajevu Bošnjaci likuju. Misle da je njima u Haagu svanulo jer se tamo Hrvatima smrknulo! Nakon takve haaške osude Hrvatske Republike Herceg-Bosne i „kukavičke“ smrti generala Praljka oni će, nadaju se, Bosnu i Hercegovinu dijeliti samo sa Srbima! Dobro, tako misli i govori fukara. Ali to nije bezazleno. Iz tog humusa izrasla je i nezahvalnost Praljkova prijatelja akademika Abdulaha Sidrana, koji ni mrtvomu Praljku ne priznaje ni dobročinstva učinjena njegovoju obitelji. Troškove su, veli Sidran,

hrvatskih dobročinstava Muslimanima/Bošnjacima snosile druge države!

Iz svega toga izdignuo se, bez straha od domaćih kukavelja, samo Zoran Čegar, legendarni branitelj Sarajeva, današnji zamjenik zapovjednika federalne policije. On jednostavno veli: Hrvatska nije bila agresor u Bosni i Hercegovini.

Dakle, u svijetu i nesvijetu oko nas ništa novo. No, puno je važnije kako se s tom tragičnom proslavom Dana Republike u Haagu nose Hrvati u Hrvatskoj i u Herceg-Bosni? Državna vlast se u prvi mah ponijela odlično. Ono što su dosad govorili predsjednica Republike Kolinda Grabar-Kitarović, predsjednik Sabora Gordan Jandroković i predsjednik Vlade Andrej Plenković bilo je potpuno u skladu s očekivanjima hrvatskoga naroda. Vidjet ćemo kako će proći sutrašnja rasprava o radu Haaškoga suda u Sigurnosnom vijeću Ujedinjenih naroda. No, znakovi su loši. Plenković je nakon pokude u *The Guardianu* već počeo uzmicati.

<http://www.hrvsijet.net/index.php/kolumna-benjamin-tolic/48671-benjamin-tolic-haaski-dan-republike>

BENJAMIN TOLIĆ**PRALJAK I SOKRAT**

O mrtvima ništa osim dobro. To jest: Ako čovjek nema što dobro reći, neka o pokojniku šuti. To je u hrvatskoj uljudbi nepisano pravilo pristojna ponašanja.

Toga se pravila ne drže samo prostaci, podjednako domomrzci i domoljupci. Oni prvi, fanatični štovatelji tuđinskoga jarma, tzv. jugani (valjda od lat. *iugum* – jaram?), odnedavno su, osobito otkad im se u Haagu pravno uneredila međunarodna proslava jugoslavenskoga Dana Republike, vrlo uznemireni. Ne vladaju sobom, pa svoje protivnike „prekomjerno“ štrcaju psovkama i uvrjedama, a ovi im uzvraćaju istom mjerom, tako da se Međumrežje hysterično dimi i trese kao nikad dosad.

Kako na to gleda Vlada? Plenkovićeva Vlada nije samo „inkluzivna“, ona je i mrtvozornički ozbiljna. Ona ne može – poput ovoga člankopisca – na taj urnebes gledati dobroćudno kao na bezazlen odušak frustracija najnižega sloja hrvatskoga društva. Ona javne psovke i uvrjede vidi i čuje kao poguban – „govor mržnje“!

Istina, to humano glasanje često je sličnije pasjem lavežu nego ljudskom „govoru“ kako ga u definiciji čovjeka shvaća Aristotel. A opet, koliko je pametno psu zabraniti lajanje, a kamoli čovjeku govor? Tu bi možda mogao pomoći onaj nevoljni istarski pas Medo kojega je susjed povlačio po суду jer se njegova pasja bít nije htjela zadovoljiti režanjem? Ali Vlada zasad nema takvih obzira. Ona je preko svoga uzoritog misnika Aleksandra Stankovića u HTV-ovoј emisiji „Nedjeljom u 2“ navijestila zakonodavni rat protiv – „govora mržnje“.

Da se čovjek, rekao bi A. G. Matoš, prekriži lijevom nogom! Čovjek sam, ali ne ču. Draža mi je ona stara seljačka izreka: Svaka je vlast od Boga, a osobito ova! A i zgodnije je tako, jer se ovdje prestajem baviti Vladinim poslom. Radije ču se osvrnuti na uglađeni „govor ljubavi“.

Kada je 29. studenoga 2017. u okviru konačne presude političkomu i vojnom vodstvu ratne Hrvatske Republike Herceg-Bosne predsjednik Žalbenog vijeća haaškoga Međunarodnog kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju (MKSJ) Carmel Agius generalu HV-a i HVO-a Slobodanu Praljku pročitao presudu, general nije ni poniknuo, kamoli po sudčevoj zapovijedi sjeo. Uspravan i samouvjerjen, junački je odvratio: „Sudci, Slobodan Praljak nije ratni zločinac. S prijezirom odbacujem vašu presudu!“ Nakon toga dostojanstveno je ispio smrtonosni cijanid i preminuo.

Agius se najprije nije dao prekinuti u čitanju presude drugim osuđenicima, a kada je shvatio što se dogodilo, zamolio je poslužitelje da spuste zastor između vijećnice i galerije, te najavio da će čitanje presude nastaviti u drugoj, manjoj sudnici jer je glavna postala mjestom zločina.

Bio je to događaj bez precedenta u povijesti sudovanja. Strašna je vijest za tili čas odjeknula u cijelom svijetu. Među Hrvatima u Hrvatskoj, u Herceg-Bosni i u iseljeništvu izazvala je zaprepaštenje i tugu, a među hrvatskim juganima, Bošnjacima i Srbima oduševljenje, jer su Hrvati – osuđeni zbog „udruženoga zločinačkog pothvata“ usmjerena na progon i zator Bošnjaka u Herceg-Bosni! Hrvatska je državna vlast, u skladu s pretežnim osjećajem nacije, reagirala žestoko. Iako je znala (ili morala znati?) da u toj stvari ne može ništa učiniti, hrabro je obećala da će se zauzeti za reviziju nepravedne presude navodeći pri tomu goleme zasluge generala Praljka što ih je stekao u obrani Sunje i opstojnosti hrvatskoga naroda u Bosni i Hercegovini. Ali tu su vlast njezini inozemni gospodari vrlo brzo odvratili od domoljublja, pa su i predsjednica Republike Kolinda Grabar-Kitarović i predsjednik Vlade Plenković, prije no što se generalov prah ohladio, bez imalo srama oddeklamirali da oni nepravednu presudu „poštuju“. Nisam čuo što misli i kako osjeća predsjednik Hrvatskoga [državnog] sabora Gordan Jandroković. Ali i ne treba. Oba su brda, i Pantovčak i Grič, jednako zablistala svojom izočnošću na komemoraciji generalu Praljku što ju je u zagrebačkoj Koncertnoj dvorani Vatroslava Lisinskoga priredio Hrvatski generalski zbor. Jer „država se“, vele, „vodi razumom, a ne emocijama“.

A što vele oni koji se služe „govorom ljubavi“? Što misli, recimo – naš Žarko Puhovski? Taj časni arbitar svakovrsne političke ispravnosti malo je oronuo kao lažni svjedok Javnog tužilaštva na zagrebačkom Okružnom суду i nevjerodstojni svjedok Tužiteljstva haaškoga Međunarodnog kaznenog sudišta za bivšu Jugoslaviju, ali mudrost ga nije ostavila. On veli: Pučka će pobožnost Slobodana Praljka pretvoriti u još jednoga hrvatskog svetca.

To je izazvalo paniku među hrvatskim juganima! Oni vjeruju Žarku, a Žarko njima. Zato upše sve snage da spriječe tu katastrofu. Kako drukčije nego onemogućivanjem pučke usporedbe generala Praljka s prvim svetcem filozofskoga kalendara – Sokratom? Te uzeše i oni koji o Sokratu i Praljku štогод znaju i oni koji ni o jednomu ni o drugomu ništa ne znaju dokazivati da je usporedba neodrživa. Moguće je, vele, uspoređivati samo prigotke (akcidencije): obojica bradati, obojica „ljubitelji mudrosti“, obojica umjetnici, obojica hrabri vojnici, obojica osuđenici, obojica ispijanjem otrova okončali život. Itd. itsl. Ali Sokratu, veli jedna mudrica, nije studio „domaći, atenski sud, već arhonti i helijasti“. Gospođa vjerojatno zna da su helijasti atenski sudci, članovi helijeje, koji su se kockom birali od Atenjana starijih od 30 godina, ali joj ovaj izgred treba da nas sugestivnim „govorom ljubavi“ upozori da je hrvatskomu generalu Praljku studio domaći sud koji su činili Maltežanin, Kinez, Južnoafrikanac, Talijan i Amerikanac.

Lijepo. Ali svi zaboravljaju bitne točke usporedbe. I Sokrat i Praljak branili su pred sudom istinu i svoju osobnu čast, a Praljak je uz to branio i istinu o hrvatskomu Domovinskom ratu u Bosni i Hercegovini i čast hrvatskoga naroda. Obojicu je osudila demokracija, Sokrata atenska robovlasička, a Praljka globalna neoliberalna. Zato će, kao što je Sokrat posmrtno trijumfirao u djelima svojih učenika, general Praljak, ako išta vrijedimo, trijumfirati u sjećanju svoga naroda. Praljak ne će biti naš svetac, on će, kao što reče Željka Markić, biti naša – zastava.

Benjamin Tolić

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK IV. S PRIJEZIROM ODBACUJEM
VAŠE PODANIŠTVO, ZAGREB, 2018.**

BENJAMIN TOLIĆ: POLITIČKI RAZUM

Trovrh hrvatske državne vlasti jesen je složno izostao sa spomen-svečanosti što ju je u povodu „seppukua“ generala Slobodana Praljaka haaškoj sudnici priredila udruga Hrvatski generalski zbor u Koncertnoj dvorani Vatroslava Lisinskoga u Zagrebu.

Predsjednica Republike Kolinda Grabar-Kitarović i predsjednik Hrvatskoga [državnog] sabora Gordana Jandroković svoj su izostanak sa svečanosti opravdali – prvo Ona, a zatim On – izjavom: „Državom se upravlja razumom, a ne emocijama.“ Predsjednik Vlade Andrej Plenković nije se, koliko znam, o tomu javno očitovao. Da jest, nema sumnje da bi i on taj suvereni nečin trovrha hrvatske državne vlasti bio predstavio kao politički vrlo krjepostan čin.

Prezreli su dakle osjećaje i pozvali se na razum. Ipak, izrijeka o razumu i osjećajima, sama o sebi, i nije ružna. Nije ni nerazumna. Dapače, zvući mudro. Ali nikoga se nije tako dojmila. Zašto? Hrvati znaju da se Bruselj mrgodi kada čuje da tko sumnja u pravednost presude haaškoga Međunarodnog kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju. Znaju i da ništa tako ne razjaruje Bruselj kao posmrtna

slava časna i nedužna osuđenika toga suda. Osim toga, premda uglavnom ne znaju etimologiju latinske riječi „ratio“, ljudi slute da je „razum“ prije svega „račun“. A zbumjuje ih i sveza izreke „Državom se upravlja razumom, a ne emocijama“ s događajem koji ju je iznudio. I pitaju se: Znači li to da su Hrvatski generalski zbor i svi ti ljudi koji su se spominjali generala Praljka – nerazumni?! Zbog svega toga narod je zauzvrat prezreo razum hrvatske državne vlasti. Dobro, to stoji. Ali čitatelja vjerojatno više zanima je li narod bio u pravu ili u krivu. Neka čitatelj sam o tomu prosudi. Meni se čini da za dobro upravljanje državom nije dostatan samo razum. Pa ni sâm zdravi razum. Zdravomu je razumu za dobro upravljanje državom prijeko potreban i zdrav osjećaj za opće dobro. Ali možda se varam. Drugo je pitanje koliko je zdravi razum hrvatske vrhovne vlasti – zdrav. Sjetimo se kako je predsjednica Republike Kolinda Grabar-Kitarović, ne savjetujući se ni s kim, osim možda sa svojim mentorom Matom Granićem, usred srpsko-hrvatske međudržavne svađe, pozvala predsjednika Srbije Aleksandra Vučića u prijateljski posjet Hrvatskoj. Što je prouzročio taj postupak? Najprije veliko veselje u Buzinu i Bruselju, a zatim Vučićevu i Pupovčevu velikosrpsku procesiju po Hrvatskoj – pod pokroviteljstvom hrvatske državne vlasti!

Slično je gđa Grabar-Kitarović postupila više puta. Što joj je trebala pohvala Istanbulske konvencije? Zašto se javno druži s Ivanom Zvonimirovom Puhovskim? Zašto je toga čovjeka odlikovala Poveljom Republike Hrvatske? Taj je časni Hrvat svojedobno sa Žarkom Čičkom, lažući o broju srpskih civilnih žrtava, na Haaškomu sudu ozloglašivao vojno-redarstvenu akciju Olju, a u sarajevskim je BH Danim tvrdio da je Republika Hrvatska izvršila oružanu agresiju na Bosnu i Hercegovinu. Bit će da se time kvalificirao i za odavanje počasti žrtvama ustaško-partizanskoga logora u Jasenovcu, i to ove godine dvaput: jednom sâm u Predsjedničinoj koloni sjećanja, a drugi put kao Predsjedničin izaslanik u visokoj Plenkovićevoj i Jandrokovićevoj skupini državnih dužnosnika koji, kako reče Plenković, „njeguju kulturu sjećanja“.

Nije ni Plenkovićev i Jandrokovićev politički razum nimalo razumniji od političkoga razuma gđe Grabar-Kitarović. Da jest, zar bi Plenković i Jandroković vodili ideološke bitke protiv većine svoga naroda? A ako bi ih i vodili, oni bi se, da su gospoda, držali dobrih

polemičkih običaja. Ne bi protivnike ponižavali. Pogotovo ne bi onako uvrjedljivo prosvjetljivali biskupe. Kao da su Hrvatsku biskupsку konferenciju smatrali skupinom Ćopićevih Nikoletinā Bursaćā? Kakav to politički razum poriče bjelodanosti ili, još gore, kakav je to politički razum poveo Jandrokovića i njegovu saborsku delegaciju u prijateljski posjet Vojislavu Šešelju u Narodnoj skupštini Republike Srbije? U kakvoj su se to „magli“ izgubili ako su zaboravili da je ondje Puniša Račić, kad su se Hrvati prvi put bratimili sa Srbima, groznim zločinom zaradio kraljevski honorar? Što dakle? Ništa. Zašto? Zato što su današnji hrvatski političari uglavnom ljudi onoga soja kojega se „nikakov nauk ne prima“. Da nisu takvi, sami bi se sjetili Predsjedničine Baltičko-jadranske uspravnice, znali bi da se s nečasnim ljudima ne može nikomu odavati počast, da je sveta dužnost jednako štovati sve žrtve, da je nedostojno moralistički se nadvikivati sa Srbima i da je razumno sa Srbima samo – oprezno trgovati.

Benjamin Tolić

<http://www.hrvsijet.net/index.php/kolumna-benjamin-tolic/50149-benjamin-tolic-politicki-razum>

VRATITI HRVATSKU NARODU: PORTAL DRGOVOLJAC.COM.

BENJAMIN TOLIĆ: OPSJENARSKI IGROKAZI

U nedjelju 5. siječnja 2020. hrvatski su birači za predsjednika Republike Hrvatske izabrali kriptokomunista – Zorana Milanovića. Izabrali, pa što? Što ja imam s time? Ništa, osim posljedica. Hrvatima su Predsjednika združenim silama izabrali „ljevi“ saduceji i „desni“ farizeji – SDP i HDZ. To ljevičarenje i desničarenje puka je opsjenarska krabulja. Prvima ona treba priskrbiti dolazak na vlast, drugima ostanak na vlasti. Agitacijska buka temeljito zamagljuje zajedničku bit – programski globalizam. Tobožnji ljevičar, „ekstremni centrist“ Zoran Milanović, bio je uspješniji od tobožnjega desničara, „desnog centrista“, Andreja Plenkovića. I to bi na prvi pogled bilo to.

A gdje je tu Kolinda Grabar-Kitarović? – pita se čitatelj. Polako, rekoh: na prvi pogled. Ne govorim to s brda znanja. O političkom životu Kolinde Grabar-Kitarović znam znatno manje od onoga što se moglo pročitati, čuti i vidjeti u tiskovinama, na radiju i televiziji. Ne znam, primjerice, ni zašto ju je predsjednik Vlade Ivo Sanader smijenio s dužnosti ministrike vanjskih poslova; ne znam

zašto je u Šešeljevu „četniku početniku“ Aleksandru Vučiću vidjela „europskog Vučića“; ne znam zašto je Vučića ugošćivala u Zagrebu; ne znam zašto ga je pratila po Hrvatskoj; ne znam zašto se „na najvišoj razini“ ljubila s hrvatskim neprijateljem; ne znam zašto je ožalošćene prosvjednike protiv te javne sablazni nazvala marginalcima; ne znam zašto je okrenula leđa ljudima koji su joj omogućili uspon na Pantovčak; ne znam zašto se iznenada bacila u ništavilo Plenkovićeva „desnog centrizma“; ne znam komu je – njoj ili Plenkoviću? – trebala njezina idila s Vučićem na dunavskom mostu.

Nekoliko činjenica ipak znam. One me guraju prema nezgodnu zaključku. Plenković je ljetos više puta javno pozivao Predsjednicu da najavi svoju kandidaturu za još jedan mandat. Ona je to odgađala. Svoje postupke obrazlagala je djetinjasto. Očito je dvojila: hoće – ne će. A kada je na posljetku odlučila, neizravno je, ne baš dostojanstveno, na proslavi Dana pobjede u Kninu, oglasila da će se kandidirati. Razborit promatrač mogao je vidjeti da tu nešto nije u redu. Predsjednica je vrlo vjerojatno znala da joj je namijenjena uloga izborne gubitnice.

Predizborna je kampanja vođena u skladu s time. Predsjednica je jedva ušla u drugi izborni krug. Zašto? Vjerojatno stoga što je u prvom dijelu kampanje bio važniji neuspjeh nestranačkog kandidata Miroslava Škore nego uspjeh HDZ-ove kandidatice Kolinde Grabar-Kitarović. Kako to? Škoro je, načevši na početku kampanje ozbiljna politička pitanja, ugrozio „političku stabilnost“ i „uključivost“, na kojima počiva HDZ-ova vlast, a Škorin neuspjeh, gleda li se dijalektički, isto je što i uspjeh Kolinde Grabar-Kitarović. Vidjelo se to na predizbornim skupovima i u javnim priopćivalima. Tamo su glavni govornici bili Andrej Plenković i Gordan Jandroković. To razjašnjuje i neviđenu žestinu plaćeničkog boja protiv Škore prije prvoga izbornog kruga i diplomatsku blagost Kolinde Grabar-Kitarović u televizijskim sučeljavanjima s Milanovićem prije drugoga izbornog kruga.

Kada je uklonjen Škoro, uklonjena je i ozbiljna politička rasprava. Otvorio se prostor Milanovićevoj hajdučkoj bezobraštinji i Predsjedničinoj žrtvenoj poniznosti, pa smo satima gledali i slušali to dvoje ljudi kako se nastoje pokazati onim što nisu. Kao da ih ne znamo! A sami su se diskvalificirali za bilo kakvu političku dužnost

u pristojnoj državi – on, među ostalim, izjavom da poštenu čovjeku nije mjesto u vukovarskoj Koloni sjećanja i da ne treba u Kninu slaviti Dan pobjede jer da se time pridaje prevelika važnost Republici Srpskoj Krajini, a ona ostentativnim suosjećanjem s ratnim stradalnicima i istodobnim očijukanjem s ratnim neprijateljem.

Ah, da! Mene nekakav „demokršćanski“ zelot, bit će iz Mustafine Klade kod Velike Ludine, na međumrežnom portalu hrsvijet.net ukori što sam u prvom izbornom krugu glasovao za Škoru i napisao da ne ću birati manje zlo u drugom krugu. Odredi mi da se pokajem i za pokoru izmolim „5 X 52 Očenaša i 5 X 365+1 Zdravomariju“ ako želim da mi grijeh bude oprošten. Pouči me da tako misle papa Pio XII. i Marijana Petir. Ne reče da se s njima slaže i pogani Marko Tulije Ciceron (106. – 43. pr. Kr.) , koji na jednom mjestu veli da „od zala treba birati najmanja“ (ex malis eligere minima oportet), a na drugom da „zlo, kad se udomaći, najčešće jača“ (inveteratum malum fit plerumque robustius). Ono prvo vrijedi za nevolju. Kad je gangrena posrijedi, treba amputirati nogu. Drugo vrijedi za slobodu. Ne birati zlo znači priječiti ga da jača.

Benjamin Tolić

ZAVRŠNI TEKST

ORUŽJE I BENJAMIN TOLIĆ

Puno je usporedbi naci-fašističke agresije Miloševićeve Srbije na Hrvatsku i ove današnje Putinove na Ukrajinu. Danas mnoge zemlje šalju pa i kupuju oružje napadnutoj Ukrajini. A napadnutoj Hrvatskoj UN je uvela tzv. Embargo na uvoz oružja drugim riječima ukinuli su joj pravo na samoobranu. Neki i danas plaču što je RH pobijedila u ratu:

<https://www.jutarnji.hr/vijesti/svijet/tajni-dokumenti-o-krvavom-raspadu-jugoslavije-napokon-su-dostupni-je-li-njemacka-kriva-zaraskol-bivse-drzave-15163780>

Podrška zapadnih zemalja Srbiji traje do današnjih dana. Sjetimo se: bijesni što je Tuđman slomio naci-fašističku agresiju, a hrvatski branitelji od napadača napravili zečeve u bijegu nisu došli OCU HRVATSKE DRŽAVE na sprovod, a odmah potom doveli svoje sluge na vlast u RH koji su odmah počeli uništavati pobjedničku HV. Sudili su hrvatskim generalima što su branili svoju zemlju. Istina Slobodana Miloševića su sudili i nazvali Balkanskim krvnikom, ali su Malog Slobu izabrali za predsjedavajućeg Generalne skupštine UN-a, nagradili naci-fašističkog agresora polovinom BiH.

Podrška „civiliziranog svijeta“ naci-fašističkoj agresiji na Hrvatskoj bila je tolika da je i sadašnji Papa odlučio da se i Srpska Pravoslavna Crkva, aktivni sudionik naci-fašističke agresije na Hrvatsku, uključi u postupak proglašenja blž. Stepinca svetim. Itd., itd.

Zato ne čudi da su i poslije priznanja RH ostavili na snagu embargo na uvoz oružja.

Zato je dobro danas podsjetiti se na priču o Embargu i Benjaminu Toliću koju sam više puta objavljavao u sklopu raznih tekstova. Objavio sam je i u mojoj knjizi *Priznajem, Hrvat sam!*, Zagreb 2005.: *Još na početku velikosrpske agresije na BiH, dakle 1993. godine, organiziran je u Hamburgu okrugli stol o BiH. Sudjelovali su predstavnici tamošnjeg Instituta za mirovna istraživanja, veleposlanstva BiH, jedan Nijemac stožerni general ispred NATO-a, a ispred Hrvatskog veleposlanstva ministar savjetnik Benjamin Tolić. Bilo je oko 200 slušatelja. Na samom početku Tolić je rekao da on ne bi trebao sudjelovati na tome okruglom stolu jer on nije stručnjak za ratna pitanja pa će nazočni ismijati njegova gledišta. Obećali su da neće. Stožerni general je iznio stavove NATO-a. Srbi su po njima vojnički narod, a u BiH se može voditi partizanski način ratovanja, pa ako bi se uključio NATO rat bi trajao godinu dana, a bilo bi potrebno 500 tisuća NATO-vih vojnika. General je nabrojio golemo teško naoružanje koje bi im za to trebalo. Tada je riječ dobio g. Tolić i on je rekao da se ne slaže s procjenama iz NATO-a. Zatim je rekao kako on smatra da NATO-u treba najmanje milijun vojnika, a i sve brojke o potrebitom naoružanju je udvostručio. "Uz sve NATO-u bi trebalo najmanje četiri godine da bi pobijedio Srbe" – zaključio je Tolić. Dvoranom se razlijegao podrugljiv smijeh, na što je Tolić demonstrativno htio napustiti okrugli stol rekavši: "Pa zar nisam upozorio da će se smijati mojim tvrdnjama." Ispričali su se, a onda je on nastavio:*

"Ima i drugo rješenje. Treba pola od oružja koje bi bilo potrebno NATO-vim vojnicima podijeliti Hrvatima i Muslimanima, ali će tada rezultati biti porazni jer poslije toga više neće biti Srba s ovu stranu Drine."

Po završetku tribine NATO-ov general je rekao Toliću da ga nije trebao onako ismijati, jer to su bili stavovi NATO-a, a ne njegovi.

"Pa mogli ste to i reći. Ja i jesam ismijao njihove stavove, a ne Vas!"

Ostali su prijatelji i zvao je Tolića za vrijeme „Oluje“ i rekao mu: „Idite do Drine“. Možda je i znao da će svijet nagraditi naci-fašističkog agresora.

Naravno hrvatske snage u svijetu koji slavi i pomaže, vjerojatno i organizira naci-fašističku agresiju i sudi one koje joj se suprotstave nisu smjele to učiniti. Zato danas i imamo Putina, njegovu agresiju na suverenu državu.

Zato spomenimo samo Hodakov komentar:

Sve što je Putin zamislio ostvarit će ratom i potom čekati da se histerija slegne pa onda "ispregovarati" s NATO-om i domaćom Petom kolonom punu "neutralnost" Ukrajine.

<https://direktno.hr/kolumne/zbog-putina-smo-zaboravili-na-covid-a-zbog-liberalna-jugonostalgicara-i-orjunasa-smo-ranjivi-skoro-kao-1991-261772/>

Naravno treba pročitati cijeli Hodakov tekst, a također i Hitrecov (obojica su članovi inicijalnog kruga Tuđman 100):

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/39186-h-hitrec-putin-krsti-autorska-prava.html>

U Prilogu dajem Hitrecov tekst.

Pozdravljam vas uz Bojnu Čavoglave na Ukrajinskom:

<https://www.youtube.com/watch?v=WrFrLGcRioA>

<https://www.youtube.com/watch?v=m2xrwF8SYxs>

Josip Pečarić

PRILOG

Hrvatske kronike

H. HITREC: PUTIN KRŠI AUTORSKA PRAVA

28. veljače 2022.

Svršetkom veljače 2022.

Hladno, vjetrovito ,orkanski udari, zašutjele ptice pa i rugalice, osobito one koje su se rugale “paničarima” i tumačile da rata u Europi ne će biti jer je ovo 21. stoljeće. A po čemu je to stoljeće tako iznimno, plemenito i humano da u njemu ne može biti rata? Jesu li se ljudi promijenili, jesu li postali mudri, miroljubivi i neskloni nasilju?

I to u samo dvadeset godina, je li, ovoga dirljivoga stoljeća nasuprot krvavom dvadesetom. Nisu, i bilo bi čudo Božje da jesu, prekinula bi se tradicija divljaštva, terora i suludih diktatora, pa ako neke zemlje zastanu u opisanom razvoju čovječanstva, nađu se druge privržene ratnoj baštini i nametanju moći manje moćnim susjedima.

Za početak. Ako uspiju, idemo dalje, prema susjedima već poraženih susjeda.

Invazivna je Rusija prekršila sve moguće međunarodne krhke norme, ali i zakon o autorskim pravima. Slobodan Milošević je doduše mrtav, ali će Putin prije ili poslije platiti masnu kaznu za kršenje autorskih prava makar i Miloševićevim nasljednicima, bilo biološkim, bilo ideološkim (Vučić), jer ovo što se događa u Ukrajini od stavke do stavke, od riječi do riječi i slike do slike, čisti je plagijat, uključujući i takve detalje kao što je gaženje osobnoga vozila tenkom. Da ne govorimo o cjelini, o dvije proruske SAO krajine kojima u mirnodopskom pohodu stiže pomoć iz Beograda, oprostite iz Moskve, a zatim združene snage srpskoga sveta, ispričavam se, ruskoga sveta, razaraju gradove po vasceloj Hrvatskoj, hoću reći Ukrajini. Razlozi su mnogi, od težnje za opstankom Jugoslavije (velike Srbije) no da, SSSR-a ili barem ruskoga carstva, to jest Dušanova carstva, ako je moguće i malo šire. Protivnici, znači žrtve agresije nazivaju se istim, prežvakanim imenima, poput nacionalista, antisemita, hunte, kukaca, nacista, bandita, genocidnih tipova koji bi htjeli nad odmetnutima "obaviti Oluju". U Moskvi sjedi čovjek beskrupulozan kao i Slobodan, tipičan diktator načeta uma i krivih procjena.

Za razliku od srbijanskoga (ipak neka razlika) vlasnik je ključeva za pokretanje nuklearnoga rata, što situaciju čini kompleksnijom i

Zapad ne može pomoći Ukrajini koliko bi htio, kao što je recimo zdušno pomagao Hrvatskoj putem prodavača sladoleda i slanja lijekova kojima je istekao rok. Ima, međutim, jedna povoljna vijest za Ukrajinu – ona ne treba međunarodno priznati, jer je već priznata, ali joj ni to ne pomaže. Ima i nešto više ljudi od Hrvatske, premda samo četrdeset milijuna napravila naših četiri, s tim da smo se mi borili iznad svoje razine, što bi rekao Jamogu (u drugičjem kontekstu) pa se činilo da nas ima barem dvadeset milijuna. Ili se barem Srbijancima tako činilo.

Ne može se reći da Putin nije imao sličnu pripremnu, poviješću potkovane fazu u ideji Svi Rusi u jednoj državi, pa makar i nisu Rusi, razdoblje teorijskoga promišljanja, ha, prije praktične agresije, znači krivotvorene historije pri čemu se Kijevska Rus predstavlja kao središte ruske države, što Vakinzi nikako nisu potvrdili, a ni Slaveni kojima su zavladali, ne bi ni Volodomir Veliki ni Jaroslav Mudri, pa ni nadalje u novomu vijeku kozački hetman Hmeljnicki koji je ipak učinio kobnu pogrešku Perejaslavskim ugovorom na koji se sada (između ostalog) pozivaju u Moskvi, i tada su počeli problemi ukrajinskoga naroda prozvanim potom maloruskom sastavnicom velikorusa i velikoruske države, uz bjeloruske kao treće oko. Ovih dana možemo gledati nizanku o Katarini Velikoj, koja je navodno žderala muškarce, ali sigurno i susjede, pa je Ukrajina izgubila i autonomiju, a stotinu godina poslije i jezik, zabranjen 1781. Što se događalo u dvadesetom stoljeću, znate i sami. Putin rado govori da ova 2022. nije 1917. kada se raspala carska Rusija, a uspravila Ukrajinska republika, nego je ove godine baš obratno, misli on.

Da ne budem dosadan, povijest je zamorna i kada nije krivotvorena, ma baš su boljevici opet uskrsnuli Ukrajinu, tumači Putin, i u tom uskrsnuću umorili glađu milijune Ukrajinaca. Od toga su trenutka preživjeli Ukrajinci ljubitelji sestrinske Rusije, a ako sada stvari pođu po zlu, a pošle su, opet će zavladati glad u Ukrajini, a tajnik UN držati besmislene i dvosmislene govore kao nekidan. Kako god, stradat će i ukrajinski i ruski narod, a kada stradanja i jednih i drugih prijeđu granicu – Putin bi mogao završiti kao Ceausescu (ili Milošević), što će razumjeti u zadnjim minutama života koji je mogao i drukčije završiti da sitni tajni agent nije počeo patiti od neronovskoga sindroma. Ma tko bi odolio kada mu se otvaraju velika zlatna vrata, a on ulazi trijumfalno na pozornicu, praćen pljeskom građana pokornih i njegovom milošću postavljenih na položaje s kojih se može štošta prigrabiti. Tko bi odolio kada sjedi kao učitelj za katedrom, u razmaku znatno većem od capakovskoga, i sarkastično pogledava ruske oligarhe, ne bi li vidio da mu koji od njih oponira, a podređeni mucaju u strahu da ne završe s metkom u glavi. Znaju s kim imaju posla: drčni kagebeovac, inteligentniji od svoje fizionomije, razumio je bio u trenutku rasapa SSSR-a da je jedina vitalna i uglavnom sačuvana organizacija upravo KGB, te se nakon Jeljcina prirodno naslonio na nju i svoje drugove koji su nastavili djelovati kako su već bili naučili, s tim da je neke od njih, sklonije gospodarskim trikovima, poslao u poslovne vode i omogućio im da se bogate, što su novi boljari dobro iskoristili, ali i čuvali glavu znajući gdje su granice i gdje je njihov mentor kojem treba neki sitni postotak.

Pojavili su se i oligarsi nezavisno od Putina, ali nisu dugo trajali.

Pojavila se i opozicija, ali je uhićena ili zastrašivanjem umirena ili umorena. Tako je učinjeno i s vojskom, obavljenog u tišini. Tako i sa "stranačkim prijateljima", kojima je dano do znanja da će Putin biti doživotan, a ako im je do života neka to imaju na umu.

Zastrašivanje kao sustav i dogma, vraćanje u doba prije Hruščova, prema Lenjinu i Staljinu. Oni nisu imali televiziju, Putin ju ima (kao i sve značajne medije, odnosno doslovce sve) i zato voli osobno zastrašivati, što ni Milošević nije činio nego puštao tipove poput Blagoja Adžića koji su Hrvatskoj najavili uništenje. To mu osobno godi, godi njegovoj taštini. S Miloševićem ga ipak povezuje sklonost prema laži, za stolom razgovor, ispod stola pištolj. I ruski i srpski političari su đaci iste škole, bizantske.

Verbalno zastrašivanje prelazi u oružano, konvencionalno, ne zastrašuje se samo prva žrtva nego i sljedeće već označene, baltičke, a velik korak je zastrašivanje Finske (koju ionako ljubitelj i gojenac SSSR-a ima na piku zbog uspješnog otpora Finske, svojedobno), te Švedske koja je živjela u iluziji i blagostanju. I na kraju Putinova zapovijest da budu pripremna nuklearna oružja, što bi značilo ne samo treći svjetski rat nego i svršetak života na Zemlji i povratak rijetkih preživjelih u Krapinu.

Dobro. Ma nije dobro, ali jest kako jest. Svijet se ujedinio u osudi Putina i rata protiv Ukrajine, pale su teške osude, oštare, još oštire, superoštare.

I uvedene sankcije Rusiji. Kao i u vrijeme našega Domovinskog rata, kada nam je uveden embargo na uvoz oružja, zalaganjem Bude i budista. Nije isto, nešto sam pomiješao, ali nisam se mogao suzdržati. Ima i kolateralnih žrtava, recimo Čajkovski, ali zašto je potegnut Swift – ne mogu se dosjetiti, ipak je on bio irski novinar i književnik. Zagrebački ZKM je izveo Dostojevskog pod Tolstojevim motom, ali da se zavara javnost puštena je na ekrane scena u kojoj jedan od Karamazova iz neba u rebra viče: Mrzim Rusiju i Ruse. E, vidite, to se zove licemjerje, a i zašto sve Ruse, prosim vas (valjda i one uhićene protuputinovske), ma tek toliko da frljići i slični protuhrvatski tipovi nesmetano i nadalje djeluju, kao: eto mi smo i proturuski. Još nešto: na ekranu se, u središnjem Dnevniku, pojavilo priopćenje ZKM-a, tako munjevito pojавilo i munjevito odjavilo da publikum nije mogao pročitati što kažu lumeni, valjda je režija dobila mig da tako postupi.

Elem, vraćam se na Hrvatsku, ostajući u temi. Spomenuo sam davnu zabranu ukrajinskoga jezika (pol. 19. st.), koja je očito s vremenom učinila svoje i velik broj Ukrajinaca doista počeo govoriti i pisati ruskim jezikom, pa je tako u velikoj mjeri donedavno i ostalo, što je velika povijesna pobjeda Rusije i izaziva analogije, s tim što je baš u isto vrijeme, drugom polovicom devetnaestoga stoljeća u pravcu Hrvatske i hrvatskoga jezika krenula agresija, u etapama, nametanje srpskoga jezika koje nikada nije uspjelo, ali je uzročilo mnoge nevolje i tužne sudbine hrvatskih patriota.

Hrvatski se odhrvao i onda kada Hrvati nisu smjeli službeno nazivati jezik svojim, narodnim imenom. Sada smiju, ali labradori rade i nadalje.

Knjigu “Jezik i nacionalizam” u kojoj se bezočno tvrdi da Hrvati nemaju pravo nazivati svoj jezik hrvatskim, financiralo je svojedobno Ministarstvo kulture RH, a kada sam ja, u ime HKV-a, otisao na DORH kao obični zviždač i tražio da se pokrene postupak protiv odgovornih osoba u ministarstvu, rekoše mi da neće ništa poduzimati. Ne će, pa ne će. Potežem tu dragu uspomenu da bih vam predočio kako se, malo-pomalo, jednom knjigom naizgled i jednom “deklaracijom” o zajedničkom jeziku, na mala vrata otvara put još jednoj ne samo jezičnoj nego, povijest prisnažuje, i oružanoj agresiji

na Hrvatsku. Hoću reći (hoću da kažem, jeste) da mi moramo, mi Hrvati, sasjeći u korijenu svaku makar i sitnu ujdurmu koja bi, da prelazimo preko nje šutke, od punoglavca mogla izrasti u veliku, otrovnu žabu. A da je žaba već sjela na hrvatski lopoč dokaz je i državna (?) protimba donošenju zakona o hrvatskom jeziku. Pušem na hladno? Je li? Od jezika sve počinje, nastavlja se iracionalnim hodom uz dlaku posvjedočenim, stalnim i bezočnim pogodovanjima srpskoj stranci kojoj je Beograd glavni grad, znači Moskva, a ne Kijev, s kreativnijim namjerama nego što je samo etnobiznis, s položajima u hrvatskoj vlasti na kojima se štošta može doznati i o stanju hrvatske vojske, a ako ne daj Bože Putin uspije makar i privremeno, stare i nedavne navade komšija iz pakla mogle bi se razulariti te, za razliku od početka devedesetih, imati djelotvornu potporu putinovske Rusije, čiji je jedan od mokrih snova i kupanje u toploj moru.

Za sada, svijet se ujedinio protiv putinizma, ujedinio u strahu, stisnuo kao krdo bivola oko kojega obilazi tigar koji nastoji izolirati jednu žrtvu, raskomadati ju i pojesti. Misli on, a događa se suprotno – tigar biva izoliranim, začuđen što je krdo tako jedinstveno da se i samo čudi, te zvijer obilazi, reži i prijeti, okljeva pred rogovima onih koje je držao rogovima u vreći. Ironično, ali kao da je upravo stvorena

nova i efikasnija organizacija ujedinjenih naroda, koja treba zamijeniti staru, ofucanu beamtersku družbu.

Posljedice ove globalne krize mogle bi biti loše po Putina, ali dobre za ruski narod, jer će tzv. Zapad ubuduće triput razmisliti kada mu padne na pamet nadmoćno i s izvjesnim prijezirom odnositi se prema ruskom medvjedu, ne ponoviti pogreške iz vremena nakon rasapa SSSR-a kada je mogao s više takta i mudrosti posve gospodski pružiti ruku i dobiti više-manje pouzdanog partnera, čak i s ustupcima naizgled na svoju štetu. Ali nije. A nije sada ni vrijeme za slične analize, sada je vrijeme za svakovrsnu pomoć Ukrajini, pa i pošiljkama oružja, što se već i događa. Nije vrijeme ni za posebne interese zapadnih oligarha koji su pogodeni sankcijama kao i ruski. Vrijeme je ratno, tko nije s Ukrajinom, taj je za Putina, i nema tu sivih zona, što je shvatio i Milanović, a i Trump se pojavio na bojištu. U slučaju sretnoga ishoda, koji ovisi prije svega o ukrajinskoj volji za otporom i pobjedom, iz cijele ove opake i opasne, krvave afere, profitirat će najviše – Njemačka. Gospodarski odavno snažna, u ovoj situaciji prešutno dobiva placet i kao vojna sila, nakon sedamdesetak godina (zasluženo) provedenih u nadziranom stanju. Osim toga, Njemačka će profitirati i u dobivanju nove “radne snage” koja joj nedostaje. Nema naznaka da bi se ondje pojavio novi Hitler. On se doduše već pojavio, ali u Moskvi, u kombinaciji sa Staljinom. Slava Ukrajini.

Hrvoje Hitrec

<https://bezczencure.hr/vlad/oruzje-i-benjamin-tolic/>

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Gročki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Danas je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1250 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitaniji hrvatski matematičar, a ima preko 220 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima: : Google Scholar: citata: 13035, H-index: 42; MathSciNet: publikacija: 1332, citata: 6234, H-index: 25; Scopus: publikacija: 779, citata: 6507, H-index: 34; WoS: publikacija: 789, citata: 6043, H-index: 32).

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2537. mjestu njihove liste od 160,000 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 7146.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 19 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijelog svijeta.

The Hölder and the converse Hölder inequality for $p > 1$, $q = \frac{p}{p-1}$:

$$\begin{aligned} A^{\frac{1}{p}}(wf^p) A^{\frac{1}{q}}(wg^q) &\geq A(wfg) \\ &\geq K(p, m, M) A^{\frac{1}{p}}(wf^p) A^{\frac{1}{q}}(wg^q) \end{aligned}$$

The Minkowski and the converse Minkowski inequality for $p > 1$:

$$\begin{aligned} A^{\frac{1}{p}}(wf^p) + A^{\frac{1}{p}}(wg^p) &\geq A^{\frac{1}{p}}(w(f+g)^p) \\ &\geq K(p, m, M) \cdot \left(A^{\frac{1}{p}}(wf^p) + A^{\frac{1}{p}}(wg^p) \right) \end{aligned}$$

Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities

Volume 10 • Issue 2 | January (II) 2022

MDPI mdpi.com/journal/mathematics
ISSN 2227-7390

Cover Story

Article: [Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities](#)

Josip Pečarić, Jurica Perić and Sanja Varošanec

Mathematics 2022, 10(2), 202; doi:10.3390/math10020202

<https://www.mdpi.com/2227-7390/10/2>

Mathematics | January-2 2022 - Browse Articles

Godine 1998. pokrenuo je međunarodni znanstveni časopis „*Mathematical Inequalities and Applications*“ (izdavač Element, Zagreb), koji je već nakon dvije godine izlaženja uvršten na Scientific Citation Index Expanded (SCIE). Taj časopis je postao prvi hrvatski časopis na SCIE listi i danas je Q2 časopis a bio je i Q1 dok je na Scopusu Q1 časopis. Kasnije je pokrenuo još dva časopisa – „*Journal of Mathematical Inequalities*“ (dan je tkođer Q2 a bio je i Q1 časopis) i „*Operators and Matrices*“ – koji su i na CC listi i na SCIE listi. Na listi najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa (prema bazi Scopus) sva tri časopisa su visoke plasirani (ova dva Q1/Q2 su prvi i peti). Pokrenuo je i časopis „*Fractional Differential Calculus*“ koji je od ove godine na Scopusu. Glavni urednik je i novog časopisa „**Pakistan Journal of Mathematical Sciences**“.

Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „*Mathematical Inequalities and Applications 2008*“. Tu konferenciju su slijedile:

- 1) Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan
- 2) Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.
- 3) U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „*Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference*“ u čast akademika Josipa

Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

- 4) Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH
- 5) Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana..

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 130 publicističkih knjiga.

17/03/2022.